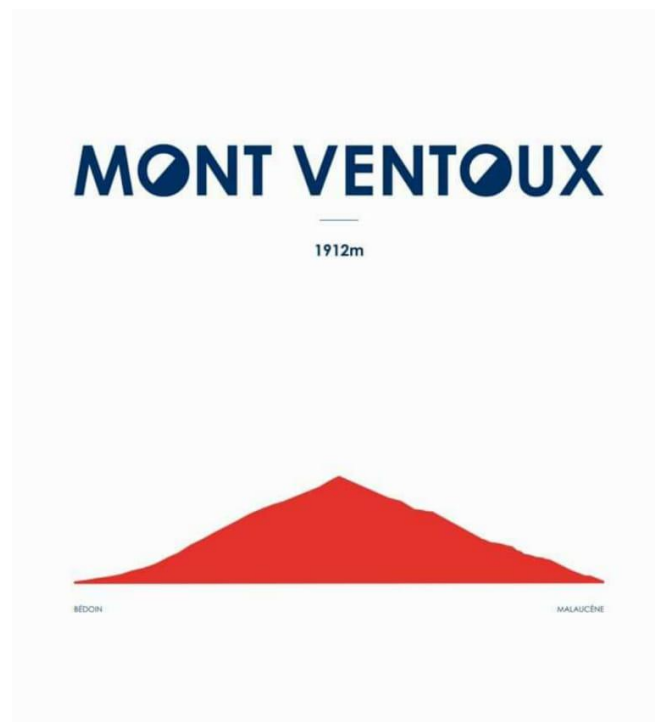

Bedoin Journaal 2021 - 2022

Door Jos van den Bosch.

Kollums geschreven tijdens ons jaarlijkse verblijf in Bedoin.

2022 Carpentras

© 2022: Jos H.L. van den Bosch, Valkenburg.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur / uitgever.

Inhoud

2021

“En route pour le soleil!”	5
Toe-rit tweede deel	7
Mijn oren wilden gaan staken!	8
Camper-Folly,	9
Vreemde verschijnselen	10
Een nieuwe lente een nieuw geluid	11
Niet naar de markt!	12
Op de fiets	13
De Tour de France is nakende	15
Ms. Cannibale	17
Weer misère!	19
Lijden in stilte	20
Drama op de camping	22
Die Leclerc	23
Overvliegende helikopters	25
Dombo	27
Discussie	28
Pleidooi voor de cigallen	29
Frappant	30
Museum	32
En toen....	34
Een nieuwe lente, een nieuw geluid!	36
Zo veel te schrijven	38
Déjà vu	40
Na zonneschijn komt regen	42
Vliegen	44
De routine	46
Voor of achter het karretje?	48
De wereld gaat aan ten onder?	50
Bokschietsen	53
Zo smelten de kazen!	54
Vliegen	56
Paraferalia	57
Beestjes	59
Historische ervaringen	61

Camping nieuws.....	63
Genderneutraal.....	65
Klierende mieren.....	67
Regen of zonneschijn?.....	69
De buren	71
Die steenpukkel maakt je gek	72
Topzomer?	74
Boom van Venetië.....	76
Er was eens.....	78

“En route pour le soleil!”

Het was weer een hele toer om mijn schattebout uit dat appartement te trekken. Ik word helemaal niet goed van steeds weer: “even m’n tas controleren”, of: “zal ik die stekker nu wel of niet uittrekken”? En dan komt ook nog “even nog wat gezichts crème opbrengen, want hij is zo strak door de zon” We trekken de deur dicht, exact op het moment dat gepland was, tien uur! Hoe is het mogelijk? We zijn omgereden over Nuth en Geleen, immers de autoweg naar Maastricht is nog steeds afgesloten. Op tien uur rijden maakt dat kwartiertje ook niets uit. Ik ben eigenlijk, af en toe ook wel een beetje gemeen. Zo aan de grens van Geleen vraag ik opeens: “Weet je wat we helemaal vergeten zijn?” Meteen slaat de paniek toe. “Nee, nee, wat dan, wat zijn we vergeten?” “Helemaal niets!” antwoord ik. Gemeen hè, vooral voor een vrouw zonder humor!

In plaats van het schitterende weer van de afgelopen dagen, worden we in de Ardennen getrakteerd op mist en motregen. Pas na Luxemburg begint het wolkendek te breken en lacht het zonnetje ons toe. Daar rij je dan met z’n tweetjes op de A7. Ik heb net het verschijnsel ‘podcast’ ontdekt. Soms, in barre tijden, is zo iets werkelijk interessant. Zo heb ik op de trainingsfiets naar de verhalen van Maarten Biesheuvel geluisterd. Soms ben ik bijna van de fiets gevallen van het lachen. Dat maakt zo’n fietstocht ‘surplace’, bijna acceptabel. Nu was net het schandaal rond Omtzigt aan de oppervlakte gekomen en de NOS politieke commentatoren Joost Vullings en Xander van der Wulp babbelden daar uitgebreid over. Er is veel te bespreken en te roddelen: de formatie, de snerende opmerkingen van Wilders naar de pers toe en natuurlijk de schandalige behandeling van dissident Pieter Omtzigt. Genoeg stof ter overdenking. Uiteraard heb ik van tevoren even gevraagd aan mijn chauffeuse of ik mag luisteren. “Ja hoor, dat is OK!” Het gaat heel gemakkelijk. Terwijl ik luister klinkt af en toe een uitroep: “Idiot, hij snijdt me!”, of “die rijdt ook veel te hard, toch?” Bij Luxemburg vraagt van der Wulp aan Vullings: “Zal Omtzigt het CDA verlaten?”. “Ik denk het niet!” zegt van der Wulp. De wereld draait echter heel snel tegenwoordig. Voordat we Beaune bereikt hebben meldt het NOS nieuws dat Pieter het CDA de rug toekeert. Hoe zal dit aflopen bij het CDA, dit is een aardbeving met een kracht van 10 op de schaal van Richter. De ondergang kan dan snel gaan. Nooit gedacht en toch gekomen, de afgang van die partij, waarvan ik al sinds de jaren 70 van de vorige eeuw weet dat het een belangenclub is en meer niet!

Ik zet de podcast stop en we babbelen wat. Opeens roept Margaret: “kijk daar een Buizerd!”. We komen te spreken over een hobby van haar: het volgen van vogelnesten in de broedtijd via camera’s. Je kunt de beelden volgen op Internet. Het heet: ‘Beleef de Lente!’ Zo had de kerkuil maar liefst 6 jongen. De oehoes hebben het echter laten afweten. Drama! De ouders zijn verdwenen en tegen hun code in, hebben de organisatoren de jongen uit het nest gehaald. Die zullen immers anders verhongeren. Ze worden nu opgevoed in een vogelopvangcentrum want oehoes zijn dun gezaaid. De merels produceren de jongen aan de lopende band. Margaret vertelt door: “Bij het ooievaarsnest een drama. Kou en regen heeft

ertoe geleid dat de ooievaars de jongen over de rand gekukeld hebben!” “Wat zeg je me nou?” roep ik uit. “Tja, zo maar over de rand, dood!” “Nee dat bedoel ik niet het moet toch zeker ‘ooievaren’ zijn! Molenaar, molenaren! Spijbelaar, spijbelaars. Je lijkt wel een Belg: eigenaar, eigenaars!” “Ze zeggen in die berichten altijd ooievaars”. Ik sla meteen aan het Googelen en warempel: allebei is goed. Nooit gedacht!

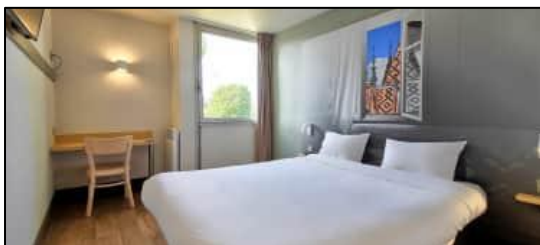
De rit gaat snel en probleemloos. We profiteren van Corona, de weg is leeg en er is geen vrachtverkeer, want zaterdag. Om 5 uur rijden we in Beaune het parkeerterrein van ons hotel op. We checken in en een half uurtje later lopen we richting koopcentrum naar onze nieuwe ontdekking: een selfservice restaurant met leuke prijzen, op slechts tien minuutjes lopen van ons hotel. Vorig jaar zijn we zo teleurgesteld in een van de restaurants in het centrum dat dit een heerlijk alternatief is. Vorig

jaar was ons favoriete restaurant in het centrum gesloten en zijn we in een, er naastliggende zaak gaan eten. Wel gezellig natuurlijk op dat pleintje in het midden van de stad. Maar het eten was bar slecht en de wijn à raison van 8 euro per glas, bedorven. Totale rekening maar liefst 80 euro! Toen we vorig jaar terugreden hebben we voor de afwisseling eens voor het zelf servicerestaurant 'Crescendo' bij de Carrefour gekozen. Een eenvoudige maar voedzame en vooral lekkere maaltijd. Nu

kost het alles bi elkaar zo'n dertig euro inclusief een geweldig dessert! Het hotel B&B bevalt al meer dan 12 jaar uitstekend voor ons doel. Nu krijgen we een kamer toebedeeld, die spiegelbeeldig is aan al onze vorige kamers in de afgelopen jaren. En kijk! Het uitzicht is, ook in spiegelbeeld, altijd hetzelfde. De contouren van het eeuwenoude '*hospice de Dieu*' (ziekenhuis) in Beaune centrum. Een prachtig gebouw dat wij zo'n 15 jaar geleden bezochten en dat bijna ook de laatste mogelijkheid zou zijn geweest als de brandweer niet zo snel had

ingegrepen toen wij het stonden te bewonderen. Ook daar weer die vermaledijde dakdekkers, die met restauratiewerkzaamheden bezig waren. Bij de '*Notre Dame*' in Parijs is het 10 jaar later wel misgegaan, zullen ze het ooit leren?

Toe-rit tweede deel

De tweede dag ging de rit vanzelf. Zondag, dus geen vrachtverkeer. En volgens mij zaten alle Fransen in de kerk. Bijna geen verkeer. Lyon zijn we sneller door dan Maastricht. Na Lyon gingen de kerken uit en nam het verkeer ietwat toe maar niet spectaculair. Het liep zo goed dat we onze eerste koffiestop pardoes voorbij reden. 20 km verder werd dat goedge maakt.

De aankomst in Bedoin op de camping was hartelijk, zoals gewoonlijk. Het elektrisch werd aangesloten. Ik zeg nog tegen Margaret, ben benieuwd of we er deze keer zonder kleerscheuren vanaf komen. Ons huisje is toch al oud en af en toe moet er iets vervangen worden. De chef draait de water hoofdkraan om en we horen een ruisen. Ik ga de woon Mobil in en zie het water uit de wc-ruimte stromen. Snel de hoofdkraan weer dicht gedraaid en daarna dweilen met de kraan dicht. Onvoorstelbaar, hoeveel water in luttele seconden over de vloer kan stromen. Tot in de slaapkamer staat het water en het duurt een hele poos voordat Margaret dat meer opgedweild heeft. Wat een geluk voor mij dat we niet met 'n tweeën in het huisje passen voor dit soort werkzaamheden. Lekker laten drogen en dan maar eens even onder de motorkap c.q. afvoer kijken. Een verbinding in de toevoer waterslang is gebroken. De volgende ochtend als de loodgieter is geweest, blijkt een koperkleurig verbindingstuk gewoon, in de schroefdraad gebroken te zijn. Het moet hier toch verdomd hard gevoren hebben om dat voor elkaar te krijgen. De loodgieter constateert dat ook de kraan lekt en stelt voor om een nieuwe te bestellen. Hij heeft de verbinding in een vloek en een zucht gerepareerd en betalen hoeven we pas als hij die kraan gekregen heeft. Prima service dank aan de hulp van de chef die hiervoor gezorgd heeft.

Dinsdag begeef ik mij naar Carpentras om in de oogkliniek afspraken te maken. Ik maak me enigszins zorgen, immers door corona? Zullen ze mij accepteren? Het is een lopende behandeling die zij moeten overnemen en voortzetten. Die struise oogarts, een Berta van Duitse origine, dacht mij te binden door een vier-wekelijkse behandeling voor te schrijven. "Kunt u niet even terugkomen?" 1000 km! Dacht het niet, dus. Gelukkig zag ik de bui al hangen en heb ik al eerder toestemming gevraagd aan mijn verzekering om de lopende behandeling aan het 'oftalmologisch instituut' in Carpentras voort te zetten. Ja, 'Oftalmologiste' is in gewoon Nederlands: 'oogarts'. Ik heb eerst een dag moeten oefenen voordat ik het zonder te stotteren kon uitspreken. Kreeg een vriendelijke doch totaal onbegrijpelijke brief van de mijn verzekering waarin veel vereist en voorgeschreven, veel van wat je niet en toch weer wel, abracadabra. Nu ben ik ook een beetje academisch misvormd, maar hoe hier iemand wijs uit moet worden is mij een raadsel. Dus de telefoon gepakt en lekker gebabbeld met een vriendelijke juffrouw. Het blijkt dat er gewoon een verwijzing van de behandelende oogarts moet zijn: '*thats all!*'. Heb natuurlijk wel even de naam van die juffrouw en de tijd van het gesprek genoteerd. Die behandelende oogarts in mijn ziekenhuis was erg stug en in tegenstelling tot 2 jaar geleden toen hetzelfde theater zich ook afspeelde, werd de verwijzing niet in het Engels maar in het Nederlands geschreven en je weet het wel: daar snappen die Fransen dus helemaal niets van. Ik heb me in Google translate gestort en de hele business vertaald in het Frans. Dit heb ik per email naar Carpentras gestuurd en zie daar, toen ik aan de balie stond verscheen mijn mailbericht, men was al op de hoogte. Eerst nog even wachten in de wachtkamer, waar groot ophangt dat het gebruik van een iPad verboden is, dus zit iedereen meteen op zijn iPad te kijken. De arts komt me halen en de afspraken zijn vervolgens gemaakt. Heb het volste vertrouwen dat het goed komt.

Nu kan de vakantie beginnen en kan ik mijn gedachten aan ander zaken wijden, Margaret en ik zijn meteen in Restaurant Malaga aan eten, je weet wel van vorig jaar, dat restaurant in Carpentras waar alle ambtenaren komen lunchen. Het was er nu gelukkig wat drukker, er zit meer leven in de stad, gelukkig gaat het de goeie kant op.

Mijn oren wilden gaan staken!

"Fin de confinement!"

Aan het einde van de ministerraad kondigde premier Jean Castex aan: "met het oog op de gezondheidssituatie die verbetert en zelfs sneller verbetert dan we hadden verwacht" dat het dragen van een mondkapje buitenshuis vanaf morgen donderdag niet meer verplicht is "behalve in bepaalde omstandigheden" (zoals groeperingen, drukke plaatsen of stadions). De premier verklaarde ook dat "de avondklok om 23.00 uur niet meer van toepassing is vanaf deze zondag, dat is tien dagen voor de geplande datum".

Mijn oren juichten. Wat een ellende met het dragen van die mondkapjes. Voorop gesteld dat ik het er helemaal mee eens was, de invoering van die maatregel. In mijn perspectief is het toch niet voor niets dat chirurgen die kregen dragen als ze je openleggen. Dus het zal echt wel zoden aan de dijk zetten. Maar wat een ellendige dingen. Zo vlug als ik dat ding opzette besloegen mijn brillenglazen. Dus kon ik de bril meteen weer afzetten zo vlug als ik ergens binnenkwam en moest ze dan aan de balie weer schoonmaken en opzetten. Ik ben een pepermunt adept! Wat ik echter ook bemerkte was dat je als je een pepermuntje sabbelde, je ongelofelijk uit je bek ging stinken. En ik kreeg meteen ademtekort toe. Vreselijk.

Mijn oren hielden het ook niet meer. Ik verliet de Makro en merkte dat ik het kapje nog op had. Dus tijdens het rijden probeerde ik het af te doen. Uiteraard bleef het touwtje achter mijn hoorapparaat hangen en liet het slangetje los. Het hoorapparaat rolde op de grond en foetsie. Drie dagen met vier man gezocht. Nooit meer gevonden. Twee maanden lang zonder linker hoorapparaat gelopen, toen pas kon ik nieuwe bestellen want zo'n verzekering helpt ook geen zier. Naast het hoorapparaat bevinden zich op mijn oren nog een bril en onder zonnige omstandigheden een opzet zonnebril. Dat is niet meer te doen, telkens floept er iets van mijn oorschelp en hangt er een bril- arm of een oorboon los, en dat zie niet uit.

Gelukkig komt daar nu, hier in Frankrijk een einde aan. En dan ook nog einde aan de lockdown, kunnen we ons weer in het nachtleven storten. Jammer genoeg draag ik in bed niets van de hulpstukken.

Camper-Folly,

Vanochtend op de markt viel de drukte nog mee. Toch wel een mondkapje gedragen want die 1

meter is niet te houden. Maar het was gezellig. Sinds de hond er niet meer is, heb ik geen smoes meer om aan een marktbezoek te ontkomen en sjok ik plichtsgetrouw achter mijn eega aan en bied mijn diensten als 'ezel' aan. Gelukkig was ook de befaamde kippenman er en dat betekent een kookbeurt minder voor vrouwlief. Dan naar mijn favoriete werkplek bij marktbezoek: het terras van Café de L'Observatoire. Daar hebben we ook John de fietser en vrouw ontmoet en hebben gezellig over oude tijden zitten kletsen. Wat voor zootje rare leraren er eigenlijk op dat Stella Maris College verzameld waren. Toch waren we de beste school van de regio.

De tour gekte begint groteske vormen aan te nemen. Een constante stroom van campers rijdt langs de camping in beide richtingen. De berg is vanaf nu gesloten voor campers. Ik schat dat er zo'n 30.000 campers op de flanken van de Kale berg staan. Lijkt me geen pretje want de temperaturen liepen vanmiddag flink op en er is geen spatje schaduw. Onze vliegende reporter Hans heeft er wat foto's van gemaakt bij Chalet Reynard, die voor zichzelf spreken. De camping zelf staat bijna helemaal vol, ook hier veel campers. Vanaf morgenavond mag er alleen nog maar verkeer met een bewonersverklaring op de weg die voor ons huisje ligt.

Heb pas een foto gezien uit 1958, daaruit blijkt dat er toen al sprake was van een absolute gekte als de Tour voorbijkwam. Hopelijk wil niemand borden laten zien.

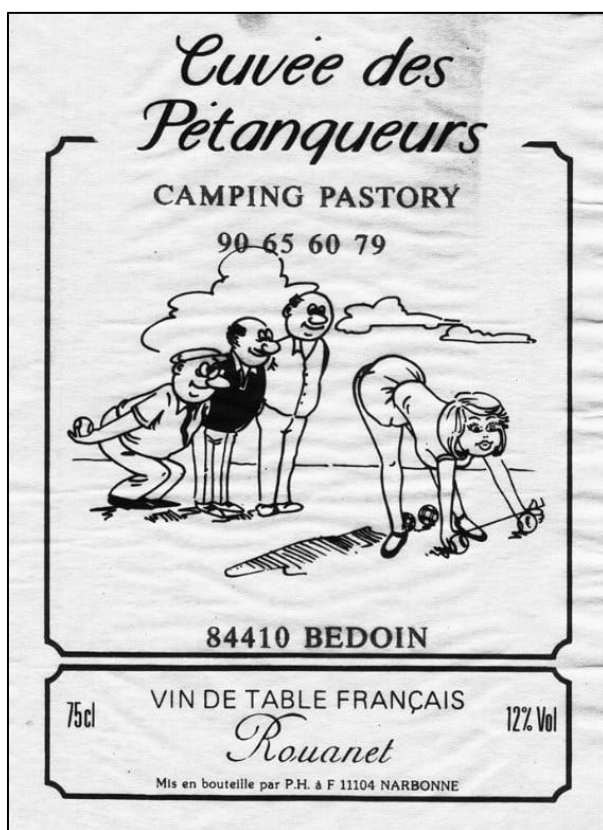

Vreemde verschijnselen

Van de week organiseerde Evert weer een internationaal Jeux de Boules toernooi. Dit keer met deelnemers uit Nederland, België, Denemarken en Limburg. Het leek er op dat Kees ondanks zijn fanatieke inzet niet op de eerste plaats zou eindigen. We hadden het over het Franse gebruik dat de laagst geplaatste deelnemer bij verlies het blote achterwerk van 'Fanny' moet kussen. Zeg maar de poedelprijs.

Ik stond intensief naar de boules te kijken toen mij opviel dat de ballen opeens allemaal een afwijking naar links vertoonden. Nu is de baan niet goed, zeg maar gewoon slecht. Veel steentjes en geulen afgewisseld met zandkuilen. Als het geregend heeft op is hij zo hard als beton en schieten de ballen met een vaart alle kanten op. Maar goed de baan is moeilijk voor iedereen, dus de geluksfactor speelt een grote rol.

Normaliter rollen de ballen dan weer naar links, dan weer naar rechts en alleen de goeie speler krijgt ze waar hij ze hebben wil. Nu echter toonden ze een raar geomagnetisch fenomeen ze draaiden allemaal naar links. Terwijl ik zo stond te piekeren over dit fenomeen viel mijn blik op een jongedame die aan de linkerkant van de baan langsliep. "Verdorie", dacht ik, "die loopt in haar blote kont!" Twee prachtige blanke billen wiegden onder een ultrakort wit rokje vandaan en ik moest oppassen dat mijn ogen niet uit mijn kassen vielen. Margaret had de situatie meteen in de gaten en ze zei, mijn verbazing aanschouwende: "Ze heeft een draadje tussen de billen! Ze loopt niet bloot!". Nou ik kon dat vetertje niet zien en Kees wilde het niet zien. Hij stuntelde nog iets van 'reetveter' of zo. "Kees daar gaat jouw Fanny" antwoordde ik hem. Toen hij definitief op de laatste plaats kwam (vorige week had hij nog gewonnen) was 'de Fanny' verdwenen. "Verdorie, weer voor niets verloren!" murmelde hij, toen hij met zijn biertje zijn verdriet trachtte te verdrinken!

1985.

Een nieuwe lente een nieuw geluid

Deze week word ik overvallen door darmproblemen. Het leven gaat niet altijd over rozen. Maar dit... Ik heb in het verleden vrijwel nooit dergelijke problemen gehad, zelfs niet in Egypte, Indonesië of Nepal. In Nepal zat de hele groep geklonken aan het toilet, maar deze jongen: niets!

En nu, waar komt het vandaan? Ik weet het niet, het was er op eens. Aan het eten kan het niet liggen daar mijn schattebout en '*brother in arms*' hetzelfde gegeten heeft als ik. 'Imodium, Imodium van je één twee, drie!' De ervaring leert Imodium! Netjes volgens de handleiding gedaan: twee capsules om te beginnen en daarna steeds één en niet meer dan 4 per dag. Maar het hielp niet, werd wel minder. Dan maar de zakjes met zout en glucose van Nutricia. Helpt beter, de krampen blijven weg. Maar elke nacht vier tot vijf keer op is geen pretje.

Wandelen durfde ik niet meer, kan het toilet niet meenemen. Vanochtend ging het eindelijk iets beter. Ik durf weer een wandeling te maken en ook mijn kuitten werkten mee. "Uw Kuitten die fluiten als *Friesche* Beschuitten!" gaat het in versje, maar nu weet ik wat ze ermee bedoelen, net of ze van elastiek zijn. Vlak voor dat we het terrein aflopen, blijf ik even staan en attendeer Margaret op het geluid van een cicade of *cigallen*. De eerste dit jaar, een fietser die net terugkeert van zijn ochtend rit blijft ook staan en steekt de vinger in de lucht "*La cigale, la première!*" een nieuw geluid, een nieuw begin? Is in ieder geval weer eens wat anders als de geluiden en geuren die mij en de chef bezighouden: ik van mezelf en hij van de riolering die weer eens dwarsligt.

Wij hebben een prettige en ongeval-vrije wandeling kunnen maken, voordat het onweer losbarst.

Niet naar de markt!

Het is maandagochtend. Dus, Margaret zit me al achter de broek. We moeten nu toch eindelijk naar de markt. Vrijdag ging de markt in Carpentras al niet door vanwege mijn darmproblemen. Die zijn nu gelukkig weg. Nu moeten we naar de markt in Bedoin, echt, want geen geitenkaasje gehad sinds we gearriveerd zijn. En ook geen tapenade, noch goddelijke olijven. Als ik weer een glaasje wijn ga drinken tijdens de *apéro*, mag daar toch zo'n culinaire ondersteuning niet ontbreken. Ik heb al drie dagen geen alcohol meer gedronken, dus de afkeer van een markt bezoeken wordt weggegomd door het verlangen om een lekker hapje geitenkaas met een slokje rode wijn.

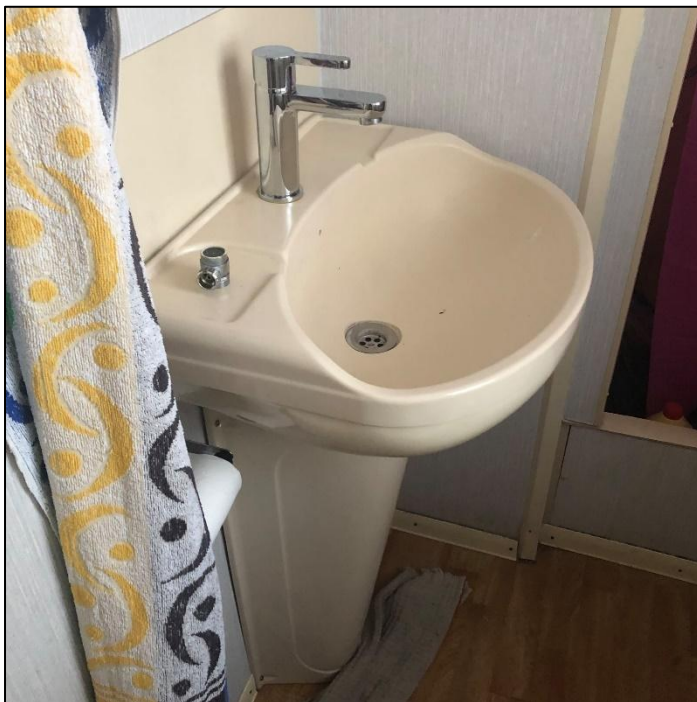
Kapje niet vergeten? Op de markt is het kapje verplicht. Ben benieuwd of men zich eraan houdt. Vanaf mijn terrasje, onder het genot van een '*noisette*' (dat is een klein kopje koffie met een heel klein beetje melk, 'een nootje') zal ik dat mondkapjes gedrag uitbundig bestuderen.

We rijden op de poort af en hij gaat netjes vanzelf open. Dar staat de chef en die begint druk te gesticuleren dat we moeten stoppen en het raam opendraaien. Benieuwd wat er nu weer aan de hand is bekijken we zijn handgebaren. Het blijkt dat om 11 uur de loodgieter komt. Potverdrie, hoe lossen we dat op, we willen ook een 'kip roti; en die moet je bestellen om vervolgens de tijd op te kunnen vullen met een terrasbezoek. Dat halen we nooit. Onderweg naar het dorp overleggen we. Er wordt besloten dat ik me dan maar 'opoffer' om terug te keren en de loodgieter te ontvangen. Ik zet mijn lief af en draai retour naar de camping na eerst nog de autopapieren en de autosleutel in ontvangst te hebben genomen. Bij de home Mobil sta ik voor een gesloten deur. Ik overweeg om via het badkamer raam binnen te dringen, maar gezien mijn conditie zou dat een catastrofe worden. Ik bel mijn vrouw en rijd terug naar het monument van Charles de Gaulle, die overigens vanwege zijn belangrijke rol in het opzetten van de weerbaarheid van Frankrijk tegen het naziregime, gisteren herdacht werd.

Zwetend komt ze de heuvel opgelopen en overhandigt mij de sleutel. Ik keer om en daar staat na een kopje koffie en 'De Limburger' om exact 11 uur de loodgieter voor de tent. Terwijl deze aanstalten maakt om het probleem te vatten belt mijn vrouw met de mededeling dat ik ze kan ophalen. Jammer schat, maar dat is nu niet mogelijk want de werkmensen zijn al aan de slag. De enige conclusie: "dan moet ik lopen! En ik heb mijn wandelschoenen niet aan!". Hoe houd je je vrouw in conditie? Gaat

vanzelf toch.

De kraan staat fier en blinkend boven het wastafeltje, dat ook nog eens flink gestabiliseerd is met behulp van 'mastiek'. 'Dat moet eerst drogen, dus morgen pas gebruiken!' zegt de loodgieter. De rekening! Ik vraag timide hoe we dat gaan regelen? Voor mij, hoef ik geen rekening, want buitenlander en zo, weet je wel? Hij belt met z'n '*patron*'. Rekening 137 euro maar 'en *espèces*' (cash) 125 euro. De keus is snel gemaakt en als hij weggaat roep ik hem achterna: '*Bien travailler, parfait!*' Hij zwaait tevreden terug. Volgens mij een koopje toch?

Op de fiets.

Ik wil gaan lopen naar het dorp. Staat er aan de overkant van de weg een mijnheer, die ik niet herkende, te roepen: "Mijn duim, mijn duim!" Ik denk: wat een rare gozer, wat nu met zijn duim? Ik zie later dat het de oude vader van de, van origine Vlaamse, hotelmagnaat van het dorp, is. Hij blijft maar naast zijn Rover staan en roept voortdurend '*Monsieur, monsieur*, mijn duim, kon alsjeblieft!' Ik loop via de uitgang naar hem toe en zie dat hij met zijn vinger, bij het dichtslaan van de kofferbak, onder de richel is blijven hangen. Die vinger is plat. Het nachtmerriescenario voor elke ouder met kindertjes. Hij kan echter door de rare plaatsing van het slot rechts van de kofferbak niet bij dat slot komen. Hij geeft mij de sleutel en ik bevrijd hem uit zijn benarde positie. De vinger ziet er behoorlijk gekneusd uit. "U moet wel naar de dokter", zeg ik hem, "want dat ziet er niet goed uit!". "Nee, nee, dank u heel hartelijk, auw wat doet dat pijn!" Het verbaast me dat het niet bloedt. Hij haalt me als ik ga lopen alweer in met z'n mooie Rover.

Soms heb je van die dagen. Daar moet je ook maar overheen zien te komen. Zo ben ik gisteren naar de oogdokter in Carpentras geweest en na een uitbundig onderzoek, veel meer dan normaal gebruikelijk in Heerlen, kwam deze tot de conclusie dat ik niet één spuit nodig had maar in beide ogen, dus twee. Ik was echt 'verpop zakt'. Houdt die ellende dan nooit op. Nee dus, en de dokter die zag dat ik teleurgesteld was, pakte me bij beide schouders en zei: "Wij doen onze uiterste best voor u en we zorgen zo goed mogelijk voor u!" Dat zie je nu een Nederlandse dokter niet doen. Dus vanochtend ben ik met het recept naar de lokale apotheek gelopen en was tien minuten later 1300 pegels kwijt voor woensdagochtend. Krijg het gedeeltelijk wel terug natuurlijk, maar toch....

Gisterenmiddag kregen wij onverwachts bezoek van mijn goede vriend en oud-collega, John de fietser. Ook hij had een appeltje geschild met de medische stand en zijn verhaal wil ik jullie niet onthouden.

Een paar dagen voor ze hiernaartoe wilden komen, op een vrijdagavond, zaten hij en zijn vrouw, naar de televisie te kijken. Het programma interesseerde hem maar matig en hij zei tegen zijn vrouw: "*Sjat*, blijf jij maar kijken ik ga bridgen met de computer!".

Na enige tijd voelde hij dat zijn buik zo strak was en weliswaar niet pijnlijk maar toch. Zo rond tien uur dacht hij: "Maar zo ga ik niet het weekend in! Wat is dit nu toch weer." Dus de spoedeisende hulp gebeld. "Komt u maar meteen langs, dan kijken we even." Het academisch ziekenhuis ligt om de hoek maar toch even de auto gepakt. Daar werd hij meteen de maat gemeten met de bekende reeks: zuurstofgehalte aan de vinger, de bloeddruk, een filmpje en nog zo'n paar standaard metingen. De buik was strak maar deed geen pijn. "Mijnheer: u bent kerngezond, gaat u mar weer naar huis!". Toen hij zijn schoenen aan wilde doen, kreeg hij opeens braakneigingen. Hij werd meteen terug op het bed gegooid en er kwam een chirurg kijken. Weer de reeks onderzoeken maar nu door de chirurg. "Mijnheer u bent kerngezond, maar mocht u klachten hebben dan meldt u zich maar weer. Om half vijf in de ochtend keerde hij onverrichter zaken naar huis terug.

De volgende dag was de buik nog steeds strak. Desondanks lekker een wandeling gemaakt met zijn vrouw en een terrasje gepikt. Die buik bleef hem zorgen baren. Maandagochtend de huisarts gebeld, even een bezoekje aan de huisarts op de fiets. Deze liet weer de reeks onderzoekjes op hem los en er werd ook bloed geprikt. Daar was plots een alarmsignaal in het bloedbeeld. "Ik neem wel even contact op met het ziekenhuis, ze moeten maar eens een scan maken!" Dus onze John, weer op de fiets, naar het ziekenhuis. De buik bleef strak.

In het ziekenhuis, werd hij in de scan gelegd: "Mijnheer, u bent kerkgezond!" Gaat u maar weer naar huis met uw strakke buik, mochten er klachten komen dan meldt u zich maar weer. Onze John, op z'n fietske, weer naar huis. Thuis aangekomen ging de telefoon, hij moest onmiddellijk terug naar het ziekenhuis, naar de spoedeisende hulp, voor een volledig onderzoek en een CT scan. Hij weer op de

fiets. Het bleek een acute blindedarmonsteking te zijn. Hij zou geopereerd worden zo vlug als er een operatiekamer vrij kwam. De avond viel, de nacht kwam en de volgende ochtend om negen uur reed hij eindelijk de operatiekamer in.

Om een uur kwam hij bij op de recovery en rond vier uur reden ze hem naar een kamer. “Zuster, “Ik heb drie vragen aan u, waarna het misschien mogelijk is dat de andere vragen na het eerste antwoord overbodig worden!” “Vraagt u dan maar eens!”, antwoordde de liefthallige zuster. “Zuster komt en nog een dokter?”. “Nee!” was het duidelijke antwoord, “u kunt nog een nachtje blijven, maar u kunt ook naar huis, als u dat wilt, de hechtingen lossen allemaal vanzelf op.” Ondertussen is de vrouw van onze John zich suf aan het zoeken in het doolhof met de naam ziekenhuis waar haar man nu toch uithangt. “Oh zuster, dan is het eenvoudig, geen vragen meer, ik ga lekker naar huis!” En daar ging John, de fiets leek hem ietwat overdone, maar lopen zou toch moeten kunnen. Na honderd meter gelopen te hebben heeft hij toch maar de bus genomen, want dat voelde toch niet goed aan. Even later werd hij thuis gebeld door zijn dochter die zijn vrouw informeerde dat “Pap is allang thuis”. De fiets heeft zijn kleinzoon later opgehaald.

Als je ouder wordt.... Gelukkig kunnen we nu toch allemaal genieten wat die heerlijke Provence ons te bieden heeft. Ik hef het glas en wens iedereen, net als die oogdokter, het allerbeste toe. Geniet ervan want je weet het....

De Tour de France is nakende

Op 9 juli komt de Tour hier voorbij. Dat is deze keer heel bijzonder want hij gaat niet door het dorp maar buigt vlak voor het dorp af om weer de Mont Ventoux op te gaan. Hij komt van Malaucène en flitst door onze 'tuin', zal ik maar zeggen. Ik kan de chaos genieten vanaf mijn terras.

Dus zo'n beetje het enige dat men van Bedoin te zien krijgt, is de weg waaraan de Camping ligt. De geesten op de camping zijn wakker geworden. Ze beseffen dat dit een unieke kans is om publiciteit te krijgen. Er staat weliswaar 'pas de pub' (geen reclame) boven hun brievenbus, maar van publiciteit

zijn ze niet vies. Dus de handen uit de mouwen en er worden nieuwe reclame vlaggen aangebracht. De oude witte vlag was behoorlijk verwaaid door de Mistral. Zo'n vlag doet het misschien vier of vijf jaar en dan zijn de aanhechtingen uitgescheurd. Nu hangen er nieuwe frisse en prachtige blauwe reclame vlaggen die met behulp van Evert en Marianne en onder het wakende oog van Margaret en Anne zijn aangebracht. Er zijn ook een aantal nieuwe landvlaggen opgehangen. Leuk voor als ik met de kleinkinderen ga wandelen dan leren ze de vlaggen van de verschillende landen. Alleen Groot-Brittannië ontbreekt.

Gevraagd naar het hoe en waarom zegt de bazin: "stomme Britten! Met hun Brexit!"

Ik suggereer om de Belgische vlag verkeerd om te hangen. Hij hangt er twee keer bij. Maar daar wil ze toch niet aan. Weet jij, zo voor de vuist weg, waarmee de Belgische vlag begint? Met zwart of met rood? Ik zou benieuwd zijn, wie het zou opvallen!

Tja die Tour. Ik hoop dat het de moeite loont voor de commercie hier te lande. Want ze hebben een bijzonder zwaar jaar achter de rug met weinig inkomsten. Misschien zien jullie ons dan wel vanuit de lucht. Dat vind ik eigenlijk het mooiste aan die reportages, als ik al kijk. De landschappen en omgevingen die passeren. Zoals iedere wielerman weet: wordt er tijdens etappes van de Tour de France door de commentatoren flink wat gebabbeld. Vaak opsommingen van verrichtingen uit de afgelopen eeuw. En vooral de Vlaamse commentatoren zijn de moeite van het beluisteren waard.

Vaak dus informatie waar je niets van

leert. Waarom nu niet eens iets waar je wel wat van leert? Dat is precies de gedachte van Utrechtse geoloog Douwe van Hinsbergen. Hij vindt dat er over de geologie van elke etappe wel wat te zeggen is. Over de ondergrond van Frankrijk, hoe dat tot gebergtes leidt en wat er met gletsjers aan de hand is en dat soort dingen. Nou dan heb je wat in depot met die Mont Ventoux. Hij vindt de Mont Ventoux een rare berg. Deze hoort bij de Alpen, maar ligt eigenlijk vrij ver van de Alpen af. Er zit een plooï in de vorm van de Alpen, die ontstaan is door de botsing met Corsica. Daar is de Mont Ventoux ontstaan. Dus wij zitten hier op de naweeën van een botsing tussen Corsica en de Alpen. Pas 30

miljoen jaar later zijn de Alpen erbij gekomen. Dus het hoort er officieel wel bij, maar je snapt nu waarom die puist er zo raar bij ligt.

Ik heb de Mont Ventoux altijd al een bijzonder fenomeen gevonden. Qua gesteenten wijkt hij af van de gesteenten uit de omgeving en dat proef je ook in de wijn. Je kunt de bodem waarvan de Mont Ventoux gemaakt is proeven. Probeer maar eens een Gigondas of Vacqueyras naast een echte Côte du Ventoux. Dan proef je welk verschil die kalk maakt. Mont Ventoux is kalk geteisterd door de eeuwenlange inwerking van de gletsjers die zich invraten in zijn flanken en waar de nu in de stille dalen, de lekkerste wijnstokken staan en je heerlijke wandelingen kunt maken. Het weer is nu heel aangenaam. Het is zo'n 20 – 24 graden. Er dreigt wel af en toe een regenbuitje, maar tot nu toe is het droog gebleven. Heerlijk

wandelweer met geweldige wolkenpartijen en het zonnetje. We vinden langzamerhand ons ritme en dat is een goed teken.

Ms. Cannibale

Op zondagochtend hebben we een heerlijke wandeling gemaakt. Tegen alle fysieke ongemakken in, doorgezet en van het landschap genoten. Wat zijn die gletsjerdalen rondom de Mont Ventoux toch geweldige landschappen die rust en eenvoud uitstralen. Kijk maar eens naar de foto, da's genieten. Toen we terugkwamen liepen we de chef tegen het lijf. Hij begon uitgebreid te vragen naar onze 'doens en latens' en ik dacht al bij me zelf: "die wil wat!" En inderdaad na enige omzwervingen kwam het hoge woord eruit. Hij wilde enige ondersteuning door de oude garde om de dagen voor de Tour zonder veel

kleerscheuren door te komen. "De hele zaak is uitverkocht, en ik wilde dat toch niet zomaar voorbij laten gaan!" Van opwinding begon hij steeds sneller te praten en ik verstond alleen nog maar '*un peu de rouge*' en '*un peu de rosé*'. Uiteraard heb ik toegezegd! Hij begint in te zien en dat is een vooruitgang, dat je er niet alleen komt met het aanbieden van een plek en verder niets. Het commerciële inzicht begint te rijpen, de tijd van: "het is zes uur en nu gaat de deur dicht" is voorbij, gelukkig maar. Ik voelde me wel vereerd dat hij mij (naast enige andere kampeersers) vroeg om enige ondersteuning te bieden en die zal hij ook wel hard nodig hebben want of de camping een

volledige bezetting kan dragen zal zich uitwijzen.

Op de markt draagt nu de helft, ongeveer, een mondkapje. Zoals ik het kan inschatten is dat de helft die wel gevaccineerd is. De markt heeft nu weer de oorspronkelijke grootte, zoals we die van uit het verleden gewend zijn. Het is nog niet zo druk, veel Nederlanders maar bijna geen Belgen, die zijn blijkbaar voorzichtiger. Groot genoeg bij mijn eega: de kippenman was er weer. Vorige week ontbrak hij nog en wij waren bang dat er door de vogelgriep of zoiets dergelijks geen kippen meer

zouden zijn. En de prijs was bijna niet gestegen, ook een meevaller. Die kippen hier. Hoe krijgen ze, die zo lekker? Ik weet niet waar het aan ligt, of het de kruidenpasta is waar ze mee ingesmeerd worden, maar zo heerlijk knappend huidje, je vreet er je vingers bij op. Krijg je die nu ook op de Nederlandse markten? Ik zou het niet weten. Het smaakte voortreffelijk en de aardappeltjes die erbij geleverd werden waren verrukkelijk! Spaart ook weer één keer koken voor mijn lief en hebben we straks meer tijd om deel te nemen aan het Jeux de Boules concours.

Overigens: de vliegen worden hier steeds brutaler we moeten echt maatregelen gaan nemen. Lees ik op Facebook dat de attractie 'Monsieur Cannibale met de draaiende kookpotten' op de Efteling wordt verwijderd en vervangen. Toen hier, voor de eerste keer de tour tocht 'de Cannibale', door Eddie Merx georganiseerd werd, moest ik niet denken aan een verschrikkelijke fietstocht met

veel afzien, maar aan die Efteling attractie waar ik echt frustraties heb opgelopen. Ik organiseerde alle schoolreizen voor het Stella Maris College. Had nogal wat ervaring in de reiswereld en in plaats van de versnippering die optreedt als iedereen maar wat gaat doen op eigen houtje, kreeg ik daarvoor 6 uren toebedeeld. Een leuke afwisseling van het lesgeven. Uiteraard gaf dat scheve ogen bij collega's die ook wel eens wat afwisseling in het lesgeven wilden, dus naar een paar succesvolle jaren werd de hele handel weer verdeeld en kwam de chaos weer terug.

Op een mooie dag in oktober of in april vertrokken zo'n 10 bussen met leerlingen naar de Efteling, anderen 20 tot 30 bussen naar Duitsland en België. De bovenbouw ging naar Parijs, Berlijn en Londen. Uiteraard ging ik zelf ook mee en heb ik zo de gelegenheid gehad om bijvoorbeeld Rome en Egypte te bezoeken. Bij het bezoek aan de Efteling was een centraal meldpunt nodig voor 'noodgevallen. Er zwierven zo'n 500 leerlingen van ons over het terrein. Dus, zei de gek, voordat ze me zover kregen om in achtbanen mijn leven te geven, ik blijf op een centraal punt, waar iedereen me vinden kan. Dat was het terras van het restaurant dat vlak naast de attractie '*monsieur Cannibale*' ligt. Die attractie laat steeds hetzelfde liedje horen, honderden keren achter elkaar...

MONSIEUR CANNIBALE, .JE N'VEUX PAS MOURIR.

MONSIEUR CANNIBALE, .LAISSEZ-MOI PARTIR

(Monsieur cannibale, ik wil niet sterven, monsieur cannibale, laat me gaan).

Als je dit deuntje tig-keer gehoord hebt dan treitert het je nog op je sterfbed. Ik garandeer het je. Het enige dat daartegen helpt is '*de cannibale*' gaan fietsen van Eddie Merckx, drie keer de Mont Ventoux op en af., dan denk je wel aan iets anders schat ik zo in.

Mijn vrouw is hevig in de weer met allerlei crèmes, factor 30 of meer. "Oh als ik me niet insmeer, dan verbrand ik helemaal!" En dan gaan we weer pas tien minuten later op pad. Ik hoorde een goede raadgeving: "Niets helpt beter tegen zonnebrand als met een glas rode wijn in de schaduw gaan zitten!" en daar houd ik me aan.

Weer misère!

Wat een heerlijke vakantie zou moeten worden is langzaam aan het veranderen in een nachtmerrie. Niet alleen door persoonlijk medische kwalen die maar niet weg willen gaan, maar ook het thuisfront blijft enorm de aandacht trekken. Natuurlijk leven we mee met al die arme mensen in Valkenburg, die getroffen zijn door het water. Het raakt je ook persoonlijk. Wij hebben ons appartement ter beschikking gesteld aan schoonfamilie die een nacht in een onbewoonbaar ondergelopen huis gevangen zaten en woensdagochtend geëvacueerd moesten worden. Terwijl ze in de legertruck zaten, zagen zij hun auto voorbijrijden. Zolang als wij hier in Bedoin zitten mogen zij van ons huis gebruik maken.

Mijn zoon is hals over kop naar zijn campingplaats in de Eifel gereden aangezien die ontruimd moest worden. Het water stond tot aan de rand van zijn plek. Anderen kunnen hun caravan gaan zoeken, stroomafwaarts. Hij heeft heel veel geluk gehad. Gelukkig is niemand van onze naasten gewond of nog erger, maar de materiële schade is enorm.

Hier is het weer ook niet wat het zijn moet. Er heerst een algemene weermisère, wij slapen nog steeds onder dekbedden, terwijl vorig jaar en het jaar daarvoor de temperaturen rond de veertig graden lagen, weet je nog.

Nee het vakantiegevoel waar we op gehoopt hadden is nog ver weg. Echter beseffen wij dat wij tot de uitverkorenen behoren. Wij genieten van ons verblijf en wensen iedereen heel vlug betere omstandigheden toe.

Tanden op elkaar en blijven bewegen!

Lijden in stilte.

Eigenlijk is het weer super. Af en toe dreigt er een onweertje, maar je weet dat die uitvloeisels van de spanningen tussen hoge en lagedrukgebieden, de zuidkant van de Mont Ventoux mijden als de pest. In de verte zie je het dan flitsen en hoor je geen donderen, maar hier blijft het droog en kun je je potje Jeux de Boules gewoon af maken.

Met groot plezier ga ik ook naar het toilet. Ik heb eindelijk korte metten kunnen maken met mijn 'Lunette de Toilette syndroom'. Die verdomde toiletbril bleef maar schuiven. Je komt er met een tang niet bij, die moer aan de rechterkant. Het verhelderende idee kwam naar weer een schuiver, zittende op de pot. Je kunt daar alleen maar iets aan doen met behulp van een steeksleutel, Maar ja welke maat? Niet lang gedraald, op naar de 'Weldom' en daar heb je een keur aan steeksleutels van klein naar groot. Het was wel even een dingetje om die gast duidelijk te maken dat ik een 'cle' nodig had om, en dan maakte ik met de hand een schroevende beweging. 'Nee, geen schroevendraaier!'. De man keek me verbaasd en niet-begrijpend aan maar na enige seconden, stak hij zijn vinger in de lucht en we konden meelopen. 'Voilà!': een keur aan steeksleutels lachte ons toe. Voor 4 euro 95 waren we de man. Thuis gekomen paste de eerste sleutel niet, de tweede ook niet. De spanning steeg. Zo ging het door tot de vijfde. Maar die paste wel en ik heb het hele zaakje stevig vast kunnen zetten. Soms lukt het wel, technisch/onhandig gezien.

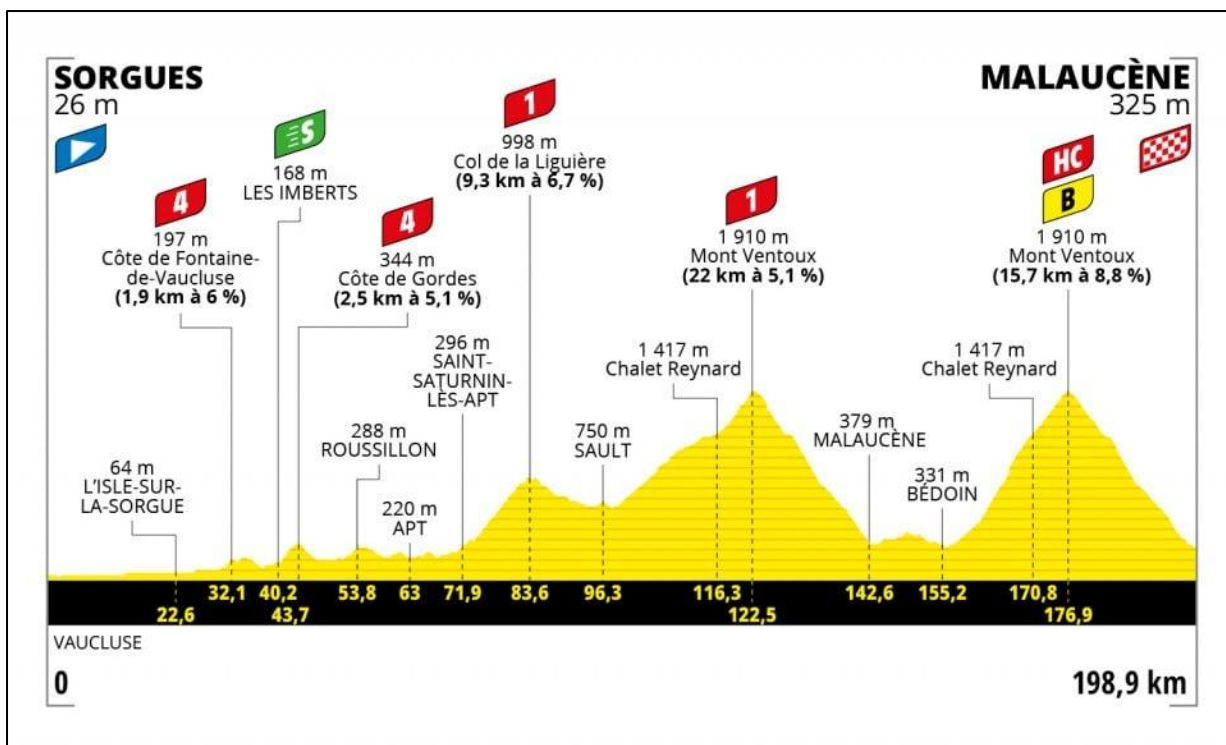
Zo is er altijd iets, bij voorbeeld de waslijn was gebroken. Je bent altijd bezig, net alsof je thuis bent. Wat niet 'net alsof je thuis bent' is, is een vervelende infectie die ik opgelopen heb in mijn oor. Het bleef maar zeuren en trok van mijn oor naar mijn mond, hetgeen het kauwen heel pijnlijk maakte. Bij de apotheek gevraagd en druppels gekregen. Maar die hielpen niet. Dus de dag na mijn bezoek aan de oogkliniek in Carpentras, pakte ik de koe bij de hoorns en ben ik naar het nieuwe 'Centre de la Santé' gegaan, hier in Bedoin. Anne van de Camping was zo lief om voor mij een afspraak te maken. Docteur D.A.Gobert D. is een beer van en vent. Hij heeft het bijpassende diepe stemgeluid en verwelkomde mij in zijn spreekkamer. Hij keek in mijn oor en toen hij met het kijkapparaat bewoog piepte ik even. 'Helemaal duidelijk!' zei hij. 'U hebt gezwommen en nu heeft u een oorinfectie'. 'Ik heb helemaal niet gezwommen, we hebben op onze camping helemaal geen zwembad!' kaatste ik terug, maar dat maakte niet uit want die infectie zit er toch. Ik kreeg een recept voor antibiotica en oordruppels voorgeschreven en twee dozen paracetamol. Hij verzekerde mij dat je zonder gevolgen 3000 mg paracetamol per dag mag nemen. Twee dozen? ... Nu weet ik waarom zoveel. Jeetje wat

heb ik af en toe een oorpijn. Ik hoop dat de werking van die andere geneesmiddelen nu wel snel doorzet, want vooral als ik ga liggen begint het te kloppen en te trekken met als toetje af en toe een fikse steek. Ja, lach er maar om en ook nog niet eens gezwommen!

De spanning hier in het dorp stijgt. A.s. woensdag komt de Tour langs. De Camping stroomt langzaam vol. Veel Campers en alle huisjes zijn bezet. Ik ben benieuwd wanneer het bordje 'complet' verschijnt op de receptie. Kan de arme man eindelijk eens een keer omzet draaien. Ik gun

het hem van harte!

Drama op de camping.

Frank en Jet wilden vertrekken. Natuurlijk '*un peu nerveux*', zoals gewoonlijk bij ieders vertrek. Voortent afgebroken, caravan aan de auto gehangen en het geheel op het laantje gezet. Verdorie, de mover vergeten er af te halen. Uitstappen dan maar om die mover te verwijderen. Maakt zich opeens de auto met aanhanger zelfstandig en rolt het laantje bergafwaarts. Net langs een andere caravan en gelukkig staat er geen tent op die hoekplek. Achter het hek gaat het stijl naar beneden. Omdat de auto op de opstaande rand voor de afgrond aan zijn chassis blijft hangen en tegen een paar bomen aanrolt, komt het geheel tot stilstand. Paniek en iedereen komt aanstormen. Tja, vergeten de handrem aan de trekken, of liever in te trappen want bij dit merk auto moet je de handrem met je voet bedienen. De hulp wordt ingeroepen van de chef, of hij met zijn tractor de zaak er uit wil trekken. Natuurlijk doet de tractor het niet: accu leeg. Gefrustreerd van het gedraal grijpen de ridders van de camping in: Kees en Evert komen meteen met hun Mazda-paardenkrachten aangesneld en stabiliseren de hangende auto. Dan pas kun je de caravan afkoppelen. Met hun vereende paardenkrachten trekken ze even later de onfortuinlijke auto over de rand, terug op het terrein. Net goed gegaan. Van de weeromstuit besluiten Frank en Jet om toch nog maar even te blijven, teneinde bij te komen van de schrik.

Onze speciale Tour correspondent Hans, blijft de ontwikkelingen rond de Tour op de voet volgen. Gisteren is hij op zijn fietsje naar Chalet Renard (halverwege de top) getogen om de situatie ter plekke te bekijken en te analyseren. De hele berg staat vol met honderden campers. Dat zal me een feest worden als die toercaravan op woensdag 7 juli, zo rond een uur of drie, de berg op trekt. Het zal weer spectaculaire taferelen opleveren, die jullie allemaal op TV kunnen volgen. Hopelijk geen borden voor 'Opi en Omi', maar de gekkigheden zijn nooit van de lucht. Mee rennende gekken in

bizarre kledij of plaatselijke idioten die het tijd vinden om bij de Mistral nu maar eens al die kartonnen dozen te gaan verbranden in de tuin en daarmee een bosbrand veroorzaken terwijl de fietsers zich tussen de massa en het vuur, langs de brandweerauto's, doorwurmen. De weg (de D 19) waaraan wij liggen is vanaf 's ochtends 6 uur volledig afgesloten. Het dorp is ook geblokkeerd en de chaos zal niet te overzien zijn. Ik blijf lekker op mijn campinkje en zal met een glaasje

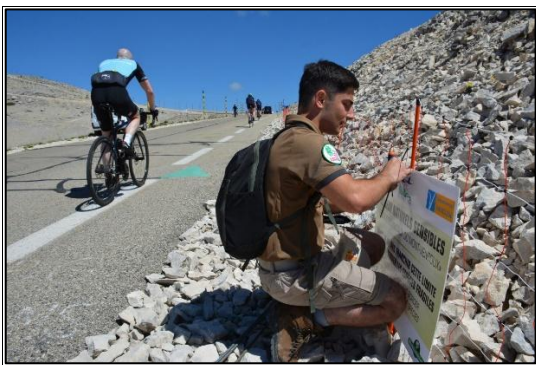
wijn in de hand genieten van al deze turbulentie. Het verhaal zal zeker door Hans, onze vliegende correspondent, verteld worden en daarvan zal ik u dan kond doen!

Die Leclerc

Dinsdag was het dan zo ver. In al die jaren had ik altijd een goeie smoes. Iemand moest op de hond passen, dus kon ik 'helaas' mijn eega niet begeleiden tijdens haar zwerftochten door de zelfbedieningszaken. Aangezien Leclerc in Carpentras een prachtige parkeergarage heeft waar je 's zomers in de schaduw vrij kunt parkeren, is dat haar '*magasin*' geworden. Maar de hond heeft het ondermaanse verlaten en heeft mij m'n vrijheid - of was het verplichting(?) - ontnomen. Mijn eerste bezoek na 14 jaar. Aan het begin is er een winkeltje van een Belgische chocolaterie, die verrukkelijke koffie schenkt voor een hele redelijke prijs inclusief een heerlijke bonbon. Dat is alvast meegenomen. Maar toen. Ik was het gevoel kwijt. Een uitputtingsslag. Ik sjokte achter mijn vrouw aan, hangend aan het winkelwagentje, totaal verbijsterd door het aanbod. Dat zij daar uit wijs werd. Ik zou totaal verdwalen in deze ruimte en in de zoektocht naar een speciaal product zelfmoordgedachten krijgen. Na een survival van anderhalf uur was ik totaal kapot!

Terug op de plek, kwam ik weer bij en begon pas aan de verweking na mijn siësta. Toen zag ik overal bolletjes. Die slimme Leclerc heeft een T-shirt geproduceerd en overal als reclame verspreidt, ter gelegenheid van de Tour de France. Overal bolletjes. Ik heb een aantal foto's bijgevoegd met bolletjes shirts. Blijkbaar waren er maar een aantal standaard maten want de kindertjes verzopen in zo'n shirt, het hing tot over hun knieën. Slimme reclamejongens die van Leclerc.

[De Tour rijdt dwars door het 'Parc naturel régional du Mont-Ventoux', het beschermde natuurpark van de Mont Ventoux. Aan de vooravond van deze etappe waarin de fietsers

de Mont-Ventoux twee keer zullen beklimmen, instalerende rangers van het Natuurpark de beschermende voorzieningen voor kwetsbare sites.

Gulpmiddelen die worden ingezet om tijdens-en na-de passage van de Tour bezoekers te informeren. Ze houden ook toezicht op het publiek en zien toe op de bescherming van de ecosystemen.

Meer dan 2000 meter beschermende netten zijn geplaatst om te voorkomen dat de meest gevoelige sites vertrapt worden. Een honderdtal signaalborden zullen de toeschouwers bewust maken van de milieukwesties en een team van de '20 eco-garde' zal worden ingezet.

De dag na de etappe zal een schoonmaakoperatie van de natuurgebieden en de bermen gecoördineerd worden door het 'Parc' in samenwerking met de technische diensten van de gemeenten.

Sportief is deze etappe gedenkwaardig, maar alles wordt in het werk gesteld om ervoor te zorgen dat de natuurlijke omgeving er geen nare nasmaak aan over houdt.

Overvliegende helikopters.

Op de camping leer je allerlei soorten mensen kennen. Vaak verbijsterend in variatie. Je hebt een oud-politieman, een gepensioneerd zakenman, ambtenaren in overvloed (belastingen, gemeente en onderwijs). Zo is er een muziekschool directeur, een bankier, je praat met doorgewinterde gepensioneerd zeelieden en ook een archeoloog komt langs. Onze oud-wereldkampioen gewichtheffen is ook weer van de partij. De 'apéro's' leveren altijd geweldige verhalen en inzichten op. Dat maakt zo'n Jeux de Boules concours zo aantrekkelijk. De verhalen die loskomen na afloop. In het verleden was dat natuurlijk ook zo. Aan een van hen moest ik van de week denken toen er weer eens een uitbarsting van helikopter vluchten over onze hoofden te bespeuren was. Om een of andere reden hebben de jongens van de 'grande armée' zin om met heel veel heli's over onze hoofden te gaan vliegen van hot naar haar. Dat begint dan meestal zo tegen aperitief tijd en 's

avonds vliegen ze dan in formatie weer eens over richting zuiden. George was zijn naam. Hij was 'super flick'. Hij was op het einde van zijn carrière de chef van de gemotoriseerde politie brigade van Parijs. Hij begeleidde en kende alle hoogwaardigheidsbekleders persoonlijk en als ze in Parijs langskwamen dan moest hij met zijn motoren voor hun zekerheid zorgen. Daarnaast en daar ben ik zelf een paar keer mee geconfronteerd (gelukkig) was hij een super kok! Jeetje wat kon die man lekker

koken. Hij kookte het liefst voor een zo groot mogelijke groep. Verder deed hij op de camping niets dan genieten van Belgische biertjes wat tot een opvallend overgewicht leidde.

Ik vroeg hem eens hoe hij toch aan al die kwaliteiten toegekomen was. Hij vertelde mij zijn levensverhaal. Hij was kok en moest onder dienst. Dus werd hij na de basisopleiding kok van het regiment. Hij wist er altijd een leuke culinaire draai aan te geven want hij ruilde tijdens de oefeningen, de hem overvloedig toegemeten hoeveelheden voedsel, bij de lokale boeren om, tegen allerlei lekkers. Hij hoefde ook niet mee te doen aan de veldoefeningen en mocht zijn tijd volledig besteden aan de veredeling van de dagelijkse hap. Kreeg zelfs twee man en een vrachtwagen ter beschikking, die hij er op uit stuurde om bosbessen en aardbeien te plukken. De soldaten smulden van de slagroom met aardbeien en de lokale edele wijn die geruild werden tegen aardappelen, foezel en meel. Dat viel op en de kolonel kwam vaker bij zijn afdeling eten. Eens kwam een generaal, per helikopter, op inspectie. Dat was altijd tegen etenstijd en voor de 'apéro'. Na het eten vroeg de generaal wie toch de man was die zo lekker kookte? De naam werd genoteerd en twee weken later werd onze George verplaatst naar het hoofdkwartier, uiteraard als kok.

Na een aantal jaren, zwaaide hij af en kreeg eervol ontslag plus het aanbod om als motor politiechef van Parijs te gaan functioneren, een functie die hij tot zijn pensioen waardig gedragen heeft. Hij koesterde zijn rechterhand omdat hij ooit persoonlijk een hand kreeg van Generaal de Gaulle, een man die hij vereerde, maar die nooit een woord te veel sprak en hem persoonlijk bedankte voor zijn werk. Zijn dochter werd ook een 'flic' en hij was er heel trots op.

Als de helikopters weer eens overvliegen van hot naar haar moet ik altijd aan George denken en dan fluister ik: "smakelijk eten". Er zijn hier heel wat militaire kampen in de buurt die inspectie behoeven.

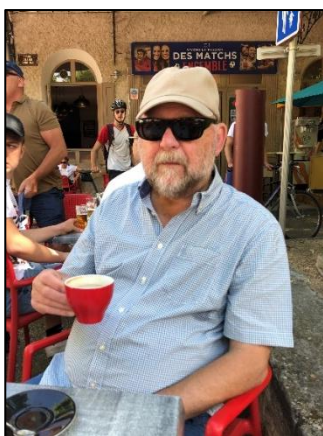
Dombo

Ik heb ten opzichte van artsen een bepaalde tactiek ontwikkeld. Die kwam me nu ook weer van pas. In het verleden heb ik een aantal maanden niet mogen rijden omdat het met de medische keuringen maar niet opschoot. En het CBR is niet vooruit te branden. Je rijbewijs is dan wel nog geldig als identiteitsbewijs maar niet als rijbewijs en je verzekering herinnert je er vriendelijk aan dat je dan niet mag rijden. Het kwam met dat rijbewijs niet goed, maar ja Margaret chauffeert graag en heeft toen de hele tijd in Frankrijk gereden.

Begin dit jaar was het weer zo ver. Het schoot maar niet op. Vanwege de diabetes moest ik verschillende specialisten raadplegen (Ja, 150 euro per consult en “je mag net niet aftrekken van de belasting hoor!”). De oogarts, mijn lieve eigen oogarts, lag dwars. Dat wil zeggen niet de arts zelf maar de secretaresse. “Nee mijnheer, we zitten helemaal vol, belt u over een of twee maanden maar eens terug!” Zelfde antwoord kreeg ik toen ik mij bij gelegenheid aan de balie vervoegde. Je kwam er niet om heen. Een week later moest ik sowieso op controle bij de oogarts en ik dacht bij mijzelf: “och neem die formulieren toch gewoon maar eens mee!”. Bij de eerste statie legde ik achteloos het papier met het logo van het CBR op tafel. De assistente zei: “Oh u moet ook zo’n CBR-formulier invullen, ik zal de gevraagde gegevens alvast voor de arts klaarleggen! Bij de arts herhaalde zich hetzelfde patroon: “Oh mijnheer, ik zal eerst de resultaten van het onderzoek met u bespreken en dan vul ik die vragen even in, fluitje van een cent.!” Grimlachend naar de secretaresse verliet ik het pand.

Zo snel heb ik nog nooit mijn rijbewijs teruggekregen. CBR binnen één week en op het gemeentehuis zeiden ze toen: “Mijnheer u bent veel te vroeg, komt u over een maand nog maar eens terug! Het duurt maar vijf dagen!” Begin april had ik mijn rijbewijs.

Hier had ik weer de hulp nodig van lokale artsen. Mijn oor deed pijn en er is niets zo irritant als oorpijn. De eerste keer kwam ik terecht in het ‘*Centre de la Santé*’ bij *docteur* D.A.Gobert. In zo’n gezondheidscentrum zitten blijkbaar alle artsen voor eigen rekening want een centrale afspraak is niet mogelijk, je moet hun eigen telefoonnummer bellen. Daarvoor ging ik naar de chef. Die maakte de afspraak en ik kon meteen komen. De artsenkamer was leeg en de arts keek in mijn oor en zei: “Oh, ik zie het al: u hebt gezwommen!” “Ik heb helemaal niet gezwommen, we hebben helemaal geen zwembad op de camping en ik zwem sowieso nooit!” Verbaasd schreef hij met vaardige pen – er was geen computer te zien – een recept voor. Zo’n week en een kuur later verrekte ik nog van de pijn. Dus weer naar de chef. Gobert was op vakantie en de tweede arts was niet bereikbaar. De derde daar kon ik komen, 09.45 uur. De chef krabbelde wat op een briefje en ik als de wiedeweerga terug naar het Mobil Home, even mijn tanden poetsen en met de papieren de auto in. Om 09.40 uur zat ik in de wachtkamer. Er was verder niemand. Ik keek nog eens naar het gekriebel van de chef en zag

toen pas dat er ‘*mardi*’ op het briefje gekrabbeld was. En het was ‘*lundi*’. “Maar ik ga niet meer weg”, dacht ik. “Ik verrek van de pijn, we doen dan maar een nummertje DOMBO. De deur zwaaide open, de vorige patiënt verliet de spreekkamer en de arts vroeg mij of ik mijnheer Lou Passadou was. “Nee, ik ben *monsieur* ‘van deR Bosch’. “Maar, U staat niet op mijn lijstje!” In stuntelend Frans, om duidelijk te maken dat ik een ‘vreemdeling zeker’ was, zei ik dat de chef mij dit briefje gegeven had en ik mij had moeten haasten om nog op tijd hier te zijn. Met een gezicht van ‘altijd die domme buitenlanders’ en kijkend naar een lege wachtkamer, zei hij: “komt u maar naar binnen”. Een spreekkamer vol met de artsenspullen, een ligbed waar ik op moest zitten, hij keek in mijn oor en voordat ik wat had kunnen zeggen zei hij: “U bent zeker diabeet!” Mijn vertrouwen in deze arts stond meteen als

een paal! Gniffelend verliet ik weer het ‘*Centre de la Santé*’ en spoedde mij naar de apotheek om weer een duivels bedrag neer te tellen voor een veel duurder medicijn waarmee ik nu aan de slag ben. Ik heb er vertrouwen in dat het helpt. Een beetje DOMBO doet af en toe wonderen!

Discussie

In huize Mobil Home no. 10 aan de 'Place de la Siësta' op de Camping Pastory is een hele discussie ontstaan over te nemen maatregelen. Aanleiding is de aanwezigheid van een grote groep zeer enthousiaste jongeren die voor het goede doel op sponsorbasis de Kale Berg gaan beklimmen. Ze zijn jong, sterk maar onvoorbereid. Maar die jongelui doen het toch maar. De discussie die ontstaan is over de handhaving doet mij herinneren aan een situatie die ik zo'n 40 jaar geleden meemaakte toen de sectie biologie de werkweek van het eerbare 'Coriovallum College' in Heerlen moest organiseren. Het jaar daarvoor had de sectie godsdienst dat gedaan. Het concept was: je huurt een aantal huisjes op een bungalowpark, stopt daar de leerlingen op basis van gescheiden geslacht in en draait dan een projecten programma voor een dag of 4. In het jaar daarvoor was dat heel goed gegaan, afgezien van het feit dat de collega's hele nachten tussen die huisjes gepatrouilleerd hadden om de geslachten inderdaad gescheiden te houden want stel je voor.... . We kwamen kapot terug en sliepen het hele weekend daarna om bij te komen.

De sectie biologie onder de voortvarende leiding van Loek Rodrigues en onder de geestelijke begeleiding van Pastoor/bioloog Dr. Léon Crombach, maakte in hun eerste vergadering al meteen duidelijk aan de sectie: "Aan ons lijf geen polonaise! De natuur gaat toch wel zijn weg en vooral biologen kunnen daar niets op tegen hebben!" Dus om 11 uur gaat de deur van het huisje waar de leiding zich bevindt op slot en ze zoeken het dan maar uit. Op locatie ging inderdaad om 11 uur 's avonds de deur op slot en de kurk van de fles(sen) van de voortreffelijke wijnen die Pastoor Crombach zelf vanuit zijn wijnkelder in het kleurrijke Slenaken, gespendeerd had. Ik herinner me nog dat na de werkzame dag, Léon zei: "Collega's, ik ben kapot, ik ga naar bed!" En hij trok zich terug in zijn privé kamer, de enige eis die hij voor deelname aan het project gesteld had. Collega Rodrigues zei, nadat Crombach in zijn kamertje verdwenen was, "Mensen we trekken er nog een open!" Na de plop van de kurk zwaaide de deur van de kamer van Crombach weer open en verscheen hij in pyjama: "Maar, als jullie zo beginnen!!"

De werkweek werd een groot succes, er gebeurde helemaal niets, behalve dat 's nachts om 12 uur een paar gymnasiasten door de ordedienst uit de kinderspeeltuin werd gehaald.

De enige ophef die ontstond, na afloop van het project, was het ongenoegen bij enige zeer conservatieve collega's, over het feit dat Crombach bij de afsluitende dienst het Latijnse deel van de viering compleet overgeslagen had. Zijn enthousiaste dienst die geheel gewijd was aan het gedrag van de ganzen van Lorenz.

Nu weet je dat intelligente mensen hun slimheid gebruiken om lui te zijn. De vraag was: 'moet de chef, 's nachts uit bed, om een luidruchtige groep te manen stil te zijn. Maar wat doet de chef, die sluit om 7 uur de deur onder achterlating van een telefoonnummer, alleen voor zeer dringende gevallen, en laat zich niet meer zien. Nou dat functioneert prima, er is altijd wel een 'kampeur' die zich geroepen voelt om half twaalf 's nachts, te roepen dat het stil moet zijn. En? Het was stil! Gaat toch prima? "Nee", zegt Margaret, "Hij dient dat zelf te doen" Ik zeg dan: "Laat de natuur zijn gang gaan, de evolutie heeft dat allemaal al geregeld. Waarvoor zou je daarvoor opstaan en je hard

verdiende nachtrust onderbreken?" Intelligente mensen laten anderen voor zich werken en dat functioneert altijd uitgaande van het goede in de mens! En ik zelf? Ik doe mijn hoorapparaten uit en hoor niets meer, 'elk nadeel hep zijn voordeel'!

Pleidooi voor de cigallen

Hé, grote stadsbengel,
Hier zingen de cigallen van 's ochtends tot 's avonds
En 's avonds krijg je ook nog eens het refrein!
Voordat je in slaap wilt vallen
Zullen zij bezit van je nemen
Van je waanzinnige gedachten
Ze veroorzaken slechte bedoelingen.
Ze vechten met hun vleugels
Tegen je voze gedachten
Nee, ze willen je niet pesten
En dat je samenvloeit in hun verlangens
Er zijn genoeg idioten
Die denken dat ze dansen
Terwijl zij hun potje aan het koken zijn,
Onder de dennen van onze Provence.
De cigallen zullen de hele zomer zingen,
Zo houden we hier niet van de mieren,
De krijzen ook niet, we kunnen ze missen,
Hier wonen is een manier van denken.
Lafontaine vertelde het een beetje vleierend,
Maar, zijn vergelijking ging mank
Kunnen we ons onze hartslag voorstellen
Zonder het levendige lawaai in onze huizen?
Het zit ingebakken in ons zomererfgoed,
Het is een symbool voor de zuidelijken
Met de bescheidenheid die nudisten tonen!
Onze kracht is om te bevestigen dat het natuurlijk is
Om er in alle vrijheid van te kunnen genieten,
Die de trommelvliesen van vreemdelingen tergen
Door zich ongeremd te voelen bij dit ritueel,
Het gezang van de cigallen is al zo vaak bekritiseerd.
Een goede toehoorder, die is hier welkom
Iemand die onze tradities respecteert,
Je moet accepteren wat ons leven tekent
Dat is de identiteit en het specifieke karakter van de regio.

Alain GBONNET *La Plume en Rade*

Een gedicht van Alain Bonnet. Ik kon het niet laten om het te vertalen met al dat tsjirpen on mij heen.

Frappant.

Het is gezellig druk op de camping. Er hangt zelfs al enige tijd een bordje 'Compleet' aan de deur. Goed voor de chef, na zeven magere jaren eindelijk wat meer vet voor op de ribben. Heerlijk ook om er tussen te zitten. Doet herinneren aan vroeger tijden, je hoort weer kinderstemmetjes. Vroeger was het normaal, gezinnen met meerdere kinderen, die zichzelf bezighielden. Er was geen zwembad of enig ander vertier maar dat hadden de kids niet nodig. Toen kwam er een tijd waarin iedereen geen zin meer had om zich bezig te houden met zijn kinderen, er moest vet betaald worden voor een ploeg die de kinderen bezighield en het zwembad moest tropisch zijn, je kon je kinderen dumpen en dan had je je rust. Gek, maar nu is het omgekeerd. Komt dat door de abnormaal hoge prijzen die er

gevraagd worden dat een twee sterren camping opeens weer in de picture komt? Mijn zoon heeft dit jaar ervoor gekozen om ook naar onze camping te komen. Dat is altijd aangenaam: hij wil graag zelf met de kids bezig en laat het niet aan anderen over. Dat vrijwaart Opa en Oma van overlast. Dan blijft voor Opa en Oma alleen nog het genieten van die moppies! Een groot voordeel is de nabijheid van een aangelegd strand in Mormoiron. Goede kwaliteit zwemwater, zand en vooral alles gratis maar toch met toezicht. Overigens zwemmen de twee klein-kids als waterratten. Mijn zoon heeft daarnaast het BBQ'en tot een kunst verheven en gaat niets liever met echt wijnhout op de centrale BBQ aan de slag. Tot nu toe slechts één dag regen, wat wil je nog meer. Leven als god in Frankrijk ook voor ouders met kleine kids.

Ze zijn ook heel enthousiast met de *jeux de Boules* ballen aan de gang gegaan. "*L'histoire se répète*" en mijn kleindochter speelt al heel serieus, maar uiteraard niet met de volwassenen tijdens het toernooi. Het zaad is gezaaid en ze snappen de spelregels ook al een beetje. Leuk toch, hoeven ze zich nooit meer te vervelen tijdens de vakantie in Frankrijk.

De beestjes hebben we ook bezocht, al de eerste ochtend na aankomst. Heel voorzichtig werd het brood bij ezel, paar en

geitjes aangereikt. Mijn zoon viel op dat er een geit als maar onder een bepaalde boom bleef staan en niet zoals alle anderen, bij het brood. Het was een perenboom en die geit stond daar te wachten tot een rijpe peer uit de boom viel om dan als eerste toe te happen. Pa, geef eens je wandelstok. Op ongelijk terrein gebruik ik tegenwoordig een wandelstok, als je wat ouder wordt loop je onzeker.

"Kun je die ook uittrekken?" "Tuurlijk. Kun je die langer maken!" en met een draai was hij al een stuk

langer en werd er naar de peertjes geslagen. En opeens lag een deel van opa's wandelstok tussen de beestjes in de wei. Een lange tak mocht niet baten. Wat te doen? Dan maar richting erf. Daar lag Didier in zijn zwembad. Enig steenkolen Frans maakte hem snel duidelijk wat er aan de hand was en hij liep meteen de wei in om mijn stok te retourneren. Daar was in middels het paard al geïnteresseerd aan mijn stok aan het snuffelen. Didier viel in de handen van mijn zoon die communicatief erg snel aanslaat. We kregen een college over het brood (niet meer aan

het paard en de ezel) en over de Aziatische hoornaar die de ezel zere poten had bezorgd. Ik herkende meteen het ongedierte dat mij twee dagen tevoren pal op mijn voorhoofd had gestoken. En Margaret één week eerder ook. Hij huist in onze goot en de drang van Margaret om die schoon te

houden werd meteen beloond met eenzelfde zeer agressieve aanval op haar vinger. Die zwol op tot enorme proporties en alleen een antiallergische pil plus de legendarisch 'prikweg' leidde ertoe dat ze al drie dagen later weer kon *jeux de boulen*. Dat kreng schoot als een kogel uit die goot, gitzwart pal op mijn wenkbrauw af. Pijn dat het deed. Ze zijn een ramp voor de honingboeren want ze voeden zich voornamelijk met honingbijen. Het leven in de natuur heeft niet alleen voordelen. We bedankten Didier voor de informatie en konden na enige tijd de kids loskrijgen van de diertjes die inmiddels, na een duidelijke instructie van Didier, niet meer als gevaarlijk beschouwd werden. Heerlijk toch? Je vergeet er je oorpijn van, zelfs!

Museum

Gisteren hebben we een museum bezocht. Een geweldig museum waarin geen één schilderij of kunstvoorwerp te vinden is. En toch indrukwekkend. Er zou eens iemand uit Valkenburg, bekend om zijn grotten en groeven, moeten gaan kijken. Bijzonder indrukwekkend. Het museum ligt in Les Baux de Provence, een plaatsje, bijzonder feeëriek, gelegen nabij St. Rémy de Provence. Ken je zeker wel, dat plaatsje is bekend om zijn Romeinse triomfboog en grafmonument. En omdat Vincent van Gogh daar enkele jaren heeft vertoefd. Het museum ligt hoog in de bergen zodat de tocht ernaartoe al bijzonder spectaculair is. Het plaatsje zelf is ook heel leuk om te bezoeken, als je van oude dorpjes houdt en ruïnes. In dat dorpje hebben ze enorme groeves die ontstaan zijn door blokbrekers. Die mannen zaagden grote blokken zandsteen uit de rotswanden. Deze steen werden dan in de omliggende plaatsen als bouw materiaal gebruikt. Over bleven dan grote gaten in de bergwanden, grotten ook, meters hoog en indrukwekkend als kathedralen. Wat moet je daarmee? Wat kun je daarmee. Bijzonder inventieve geesten hebben zich met dat probleem beziggehouden en zonder in het bezit te zijn van ook maar één kunstvoorwerp hebben ze een museum gecreëerd dat zijn weerga niet kent.

We hebben snel een parkeerplaats gevonden, niet ver van de entree reed plotseling een auto weg en konden we invoegen. Bij de ingang, we hadden kaarten gereserveerd om half drie, werden we eindelijk eens gecontroleerd op de corona pas. Prima functioneerde dat. Uiteraard denkt een mens altijd het eerst aan zijn maag, waar vind je in deze negorij iets te eten. Er bleek een prachtig restaurant aanwezig dat tegen zeer redelijke prijs een smakelijke maaltijd verschaftte. Daarna hebben we het museum bezocht... of liever heeft het museum ons bezocht. Tegen de hoge wanden worden de werken van de kunstenaar geprojecteerd. Je kunt alle kanten opkijken en hoeft je niet te verplaatsen. Het is bijna hallucinerend te noemen. Begeleid door passende muziek hebben we het werk van Cezanne, *'le maitre de la Provence'*

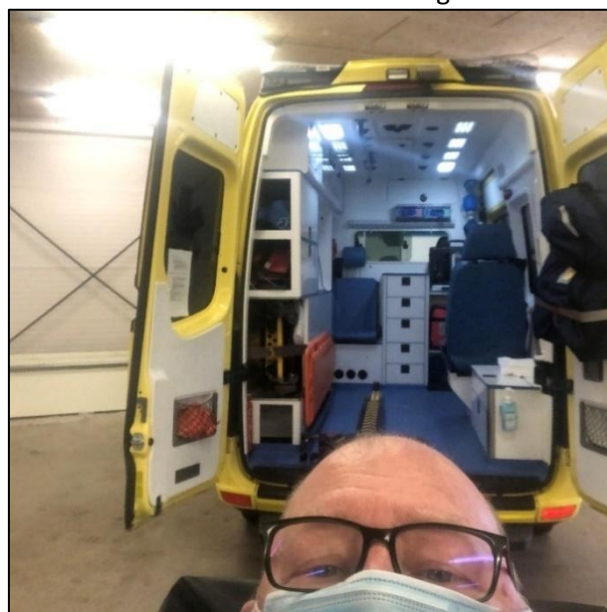
doorgenomen. Je komt ogen te kort. De projectie op de wanden, die door de blokken een afwisseling van hoekige partoenen vertonen maakt het geheel nog indrukwekkender. Dit zijn toch wel zeer artistieke hoogstandjes. Van het rondlopende publiek heb je totaal geen last, je kunt ook gaan zitten. Je kunt het op je af laten komen en dat is zo anders als in de gewone musea. Helemaal voldaan, ondanks mijn zeurende oorpijn, zijn we via een geweldige bergweg, weer terug naar de camping gereden. Eigenlijk boos op ons zelf dat we dit na jaren van enthousiaste recensies van onze Belgische vrienden, niet eerder gedaan hebben. Als je in de buurt bent is een bezoek aan de *'Carrières de Lumières'* in Les Baux de Provence, bijzonder aan te bevelen, zeer de moeite waard!

En toen....

Beste volgers van mijn rubriek: "Bédoin 2021". Even een berichtje om op de hoogte te blijven. Vorig jaar is een donkere periode van opeenvolgende misères begonnen, helaas in mijn geliefde Bédoin. De oorpijn was niet te harden. We zijn jammer genoeg eerder terug moeten keren naar Valkenburg en is de behandeling is opnieuw gestart. Dat heeft geduurd tot en met november, toen is men overgegaan op toediening van een antibioticum per permanente infuuslijn. Toen deze behandeling, na enige struikelingen en ziekenhuis verblijven, succesvol afgehandeld was in februari, kreeg ik als dank voor "het aangenaam verpozen" en ondanks alle vaccinaties en de booster toch nog corona. Mijn toestand werd steeds slechter en op 29 maart ben ik in het ziekenhuis opgenomen. Daar heb ik na een dottering en een stent, twee hartstilstanden en reanimaties gehad. Ik heb gerammeld aan de hemelpoort (of was het 't hellegat?) maar ik heb niet naar binnen mogen kijken. Ik was opgegeven maar werd toch weer wakker. Dat wordt minimaal zes weken revalidatie zei men op de afdeling cardiologie. Na twee en een halve week heeft men mij naar huis gestuurd, hier ga ik in de fysiotherapie. Het doel is: half juni naar Bédoin om jullie te vergezellen en/of op de hoogte te houden van de dagelijkse beslommeringen. Wandelen, kleine afstanden maar in ieder geval even uit een ziekenhuis blijven en genieten van de prachtige omgeving en de gastvrijheid van de Provence. Jeux de boules spelen op onze camping met de vrienden en het glas heffen (in beperkte mate). Genieten van de ochtenden en de zonsondergangen op ons terras. Niet meer en niet minder. We gaan ervoor!

Gordes i n de sneeuw.

Een nieuwe lente, een nieuw geluid!

Zo daar zitten we dan. Terug op het oude honk in Bedoin, niet gedacht en toch gebeurt. Zondag toen we aankwamen waren de schapen de dag ervoor allemaal vertrokken. De '*transhumance*,' een traditionele gebeurtenis waar ik al eerder over geschreven heb. Altijd leuk om zo'n massa schapen bij elkaar te zien. Schapen eruit, wij erin. Die schapen gaan de bergen in, daar is het koeler. Wij blijven hier met zeer zomerse temperaturen van 38-39 graden. Heerlijk, ik kan ervan genieten als je maar niets doet. En daar ben ik goed in. Ben natuurlijk sowieso enigermate gehandicapt omdat het met de 'beentjes van Kato' nog niet helemaal goed gaat en ik met een stok loop te schutten. Maar vanochtend heb ik de eerste proef doorstaan: we hebben de supermarché in Carpentras bezocht. Ik heb achter het karretje gelopen waarachter men ons steeds weer spant. Toen we bij de kassa kwamen heb ik het toch maar opgegeven en ben op het terrasje van Leonidas, koffie gaan drinken, Margaret mag het dan opknappen. Dat hadden we vier weken geleden niet gedacht, toen strompelde ik nog achter een rollator, die we overigens ook meegesleept hebben. Of we hem nog nodig zullen hebben onder het mom: "dan heb je altijd een stoeltje bij je" valt te bezien.

Morgenavond ga ik weer eens proberen deel te nemen aan het Jeux de Boules concours, dat op voortreffelijke wijze door Evert wordt georganiseerd en dat tegenwoordig breed in de belangstelling staat. Eergisteren maar liefst twintig deelnemers op vijf banen!

Hier op de camping is het ook van: "een nieuwe lente, een nieuw geluid!" De eigenaar/beheerder is van zijn vrouw gescheiden omdat deze niet meer terug wilde naar Bedoin. Zij was voor medische behandeling terug naar Lyon en toen kwam de keuze vraag: De stad of het platteland. Nou, hij heeft gekozen voor de camping. Dat komt hier de sfeer ten goede want de hoeveelheid activiteiten stijgen met de dag. Gisteravond frites met saucissen en Belgisch bier, Vrijdag avond is er een diner 'à la mode de Pastory', en dat is eigenlijk allemaal veel te gezellig voor de geringe mate van alcohol consumptie die ik mijzelf toesta.

Buiten de camping is er ook veel activiteit, natuurlijk vrijwel allemaal voor het fietsende volk. Een nieuwe tour, de '*Mont Ventoux Dénivelé Challenges, femmes et hommes*' kwam drie keer langs de camping: de vrouwen gingen tweemaal de Mont Ventoux op en de mannen in een acht vormig circuit zelfs drie keer! (Waanzin!) 's Ochtens was de temperatuur al vrijwel 40 graden, dat, denk ik, hadden de professionele deelnemers hoogstwaarschijnlijk niet verwacht. Een Tsjech heeft gewonnen. Hij zal zeker uitgedroogd zijn geweest na afloop. Wat me opviel was dat de 'motards', dat zijn de mannen op de motoren die de tocht begeleiden, voor mijn gevoel groter in aantal waren als de deelnemende fietsers. Die hadden er echt plezier in, vriendelijk zwaaien en toeteren naar de oevers, hetgeen camping gast Raphael er toe bracht om vriendelijk met een Franse vlag te gaan staan wapperen hetgeen hogelijk gewaardeerd werd door de gemotoriseerde passanten.

Uiteraard vormde dit het hoofdonderwerp van gesprek bij de campinggasten die 's avonds aan tafel zaten en vrijwel allemaal fietsfanaten zijn. Die hebben altijd gespreksstof en kunnen je de tour van kilometerpaal tot kilometerpaal nauwkeurig beschrijven.

Wie had dat gedacht, toen ik drie maanden geleden bijna doodverklaard werd. Af en toe voel ik het nog, dan wrikt mijn borstkassie een beetje. Alles heeft nu een andere dimensie gekregen en ik denk dat ik er meer van geniet. Ook ben ik dankbaar voor de geweldige support die ik van mijn achterban gekregen heb, daar had ik bijna een dagtaak aan. Maar de oppeppers van mijn gezin en mijn familie, van mijn vrienden, sommige heel oude en goede vrienden, heeft me geweldig goed gedaan. Toen ik in de 'revalidatie' lag werd ik getest door de ergotherapeut. Het werd een gezellig gesprek met een leuke vriendelijk en aardige dame. Ze vroeg op een gegeven moment: "Kunt u koffiezetten?" "Kunt u tafeldekken?" "Kunt u een eitje bakken?", drie vragen waarop ik strompelend met mijn rollator bevestigend antwoordde. Dan gaan we dat maar eens doen. Dus ik naar het aanrecht en met het koffieapparaat in de weer, een eitje gebakken (prachtig spiegelei!) en de tafel gedekt. Toen ik het eitje wilde serveren zei ze: "nee laat maar want ik moet anders tien eieren eten vandaag!" Na een gezellige babbel en een heerlijk kop koffie mocht ik alles naar het aanrecht brengen en op mijn vraag of ik het ook moest afwassen antwoordde ze dat dat later wel zou gebeuren. De volgende ochtend

moest ik mij bij de fysiotherapeut melden en daar zat al een klant. Ik vertelde dat ik gisteren bij de ergotherapeut was geweest en genoten had van de heerlijke koffie en een leuk gesprek. De andere patiënt die in de apparaten hing zei meesmuilend: "Ja, en ik mocht alles afwassen!" Die ergotherapeuten begreep mij volkomen, heerlijk.

Hier was ik af, want Margaret moet toch al zoveel doen. Wat een energie heeft mijn meissie, ik kijk er vol bewondering naar. Het tillen van ietwat zwaardere spullen resulteert nog steeds in een wrikkend borstkassie. Maar ik heb de 'Leclerc-Super Marché proef' doorstaan, we gaan vooruit!

Ik wilde duizend dingen schrijven, maar ik realiseer me dat ik (als alles goed gaat), drie maanden de tijd heb. Och ja en de loodgieter moet ook weer eens komen want de boiler (*le chauffe*) is kapot. Hopelijk heeft hij begrepen dat het niet om een warmte pomp (*une pompe à chaleur*) gaat. Ik houd je op de hoogte

Zo veel te schrijven

Ton ik mijn verhaaltje afgesloten had, een dag of wat geleden, vielen me meteen een groot aantal zaken in die ik eigenlijk had willen vermelden.

Woensdagavond toen we rustig op ons terras zaten ging er opeens tussen de bomen door een super lamp aan. Het was een supermaan Jeetje wat een schijf met licht was dat. Het was woensdag en verder was het doodstil op de camping en ook op de weg, waardoor er een hele aparte sfeer ontstond. 'SUPER MAAN'. Ook wel 'aardbeien super maan' genoemd, vond op woensdag 13 juli plaats, het was de tweede supermaan van het jaar 2022 en in Frankrijk kun je deze 's avonds volledig waarnemen. Heel speciaal. Doordat de afstand van de maan niet altijd even ver is varieert de grote van de maan. Zoals wij die zien, want de maan zelf blijft natuurlijk altijd even groot.

Maar je kent het fenomeen: de 'maanillusie', onze hersenen steken weer eens de draak met onze waarnemingen wanneer de maan vlak boven de horizon hangt. Soms, wanneer we aan *het Jeux de Boulen* zijn kruipt de maan boven de horizon uit en dan lijkt hij je te gaan platdrukken, zo groot! We vergelijken de grootte van verschillende objecten en vinden

dan dat hij groter is. De volle maan in juni draagt ook de naam 'aardbeimaan'. Maar hij is dan niet rood met stippen, het is gewoon door dat men op dat tijdstip in Amerika de aardbeien ging oogsten. Zo wordt het verschijnsel ook wel 'roosmaan' genoemd: dan bloeien de rozen. Het is ook het tijdstip waarop wij hier 'aardbeien met slagstanden' kunnen eten...heerlijk.

Enkele jaren geleden liepen we tijdens een wandeling naar het 'Lac du Paty'. Verbazing alom want dat 'lac' was helemaal leeg (zie de foto). Dit stuwmeer wordt een keer in de zoveel jaar helemaal leeggelaten om reparaties uit te voeren. Tegenwoordig wordt er driftig gezwommen, iets wat de oude madame van de camping, destijds, in rage bracht omdat er steeds weer jonge mensen verdronken. Het 'Lac du Paty' is nu in opspraak. Het was de laatste jaren geschikt gemaakt voor zwemactiviteiten en er wordt veelvuldig gebruik van gemaakt, vooral natuurlijk bij dit weer. De mussen vallen nu van het dak, de temperaturen variëren tussen de 35 en 40 graden. Nu lees ik een bericht dat dit stuwmeer, dat bedoeld is voor de drinkwatervoorziening en het op een na oudste stuwmeer in Frankrijk is, gesloten is voor zwemmers. De reden is dat er een grote vervuiling is van de *Escherichia coli* bacterie en het zwemmen in het Lac du Paty is vanaf 17 juni 2022 verboden, tot nader order! Hé die komt me bekend voor, *Escherichia coli*, dat was toch die bacterie die toentertijd op Stella Maris bij het 'bacterie-practicum' meer op de kantine tafels zat dan in de toiletpotten? Het is gewoon een 'stront' bacterie, darmbacterie. Kun je nagaan wat er van het drinkwater overblijft en ik zou er maar niet in gaan zwemmen!

De vrijdagochtend kwam ik voor de eerste keer in het dorp. Er werd een nieuw tafelkleed gekocht, in felle gele kleuren met lavendeltakjes en olijven erop. Je kent het wel zo'n typische kleurmélange die onlosmakelijk verbonden is met de Provence. We maakten van de gelegenheid gebruik om een kopje koffie te drinken op het terras waar we van het begin af aan altijd te gast waren. Bij de 'barbu' baard) werd het op de camping genoemd, of ook wel 'chez André', maar het heet eigenlijk 'Bar du

Cours'. Hier hebben we heel wat uren doorgebracht, met Willy en met Koos, met Henny en Chris. De hond van Maarten richtte er in 2000 een ravage aan toen hij met de prentbriefkaartenstandaard van de Tabac ervandoor ging omdat een kind naar hem schopte. Maarten wist hem door een snelle actie te vangen maar verwondde zichzelf wel aan zijn been. André was vol lof over de reactie van Maarten, André was een fervent jager en was daardoor een honden liefhebber/ kenner. Nu heeft hij geen baard meer en is hij 83 jaar. Zijn dochters hebben de zaak weer overgenomen van de vorige eigenaar, wij vonden deze altijd een onguur en onfris type, toen André weg was hebben wij dit terras

ontweken. Nu zijn we weer terug op het honk!

Donderdagavond heb ik ook mijn eerste Jeux de Boules concours gespeeld. Vanwege de hitte had Evert, de onvolprezen organisator van dit festijn, de rondes beperkt tot 20 minuten. Dat was voor mij net haalbaar en ik eindigde op een eervolle vierde plaats bij 12 deelnemers, voorwaar een goede prestatie. Daarna was ik wel kapot. Maar ja, dan heb je ook wat, toch?

Of het nu door het warme weer komt (de temperaturen zijn hoogzomers en voor de maand juni ongekend hoog), maar uiteraard heb ik weer problemen met het meten van mijn suikerwaardes. In goed vertrouwen heb ik mijn glucose meter meegenomen en aanvankelijk ging het allemaal gladjes. Alleen wat meer bloedverlies bij het aanbrengen van de nieuwe sensor vanwege de bloedverdunners die ik moet slikken, maar daarvoor moet je even wachten en niet meteen beginnen te dazen als je die sensor appliqueert. Maar 's nachts begint die klommel kuren te vertonen. Het alarm gaat af, OK 4.4, dan moet je suiker slikken en iets eten.

Maar drie keer achter elkaar, nee dat is

foute boel. En aangezien de sensoren beperkt zijn schept dat ongenoegen. Dan maar de bloedtest met de vingerprik: weigert hij de strip, zegt dat hij kapot of reeds gebruikt is. Nu breekt mijn klomp. Heb je alles bij je en functioneert het niet, geen controlemogelijkheid. Volgende dag ga ik na de apotheek "Ja, monsieur, de datum van de geldigheid van de strips is overschreden". Gelukkig, dat is natuurlijk de reden en ik koop een volle nieuwe doos, geldig tot 2023! Kost (maar) 37 euri. 's Nachts weer hetzelfde theater, maar nu heb ik je, denk ik en stop de nieuwe strip erin. Dikke neus: nieuwe strip is beschadigd of al gebruikt, volgens het apparaat, verdorie! Een Franse strip mag zeker niet. Het meetapparaat viel ook nog een uur lang uit, dus ik heb alles maar gelaten, in goed vertrouwen dat het wel goed zal komen. 's Ochtens doet het apparaat het weer perfect en lijkt er niets aan de hand. Ik had de wekkerradio al uitgezet, misschien dat dit ongewenste reacties veroorzaakt, maar nee ook zonder radiosignaal van de wekkerradio vertoont hij kuren. Goddorie, er is ook 'ummer get'!

Déja vu.

Voor het eerst sinds jaren is er weer eens een campingdiner geweest. Uiteraard ondersteunden wij dit initiatief van Raphael door deel te nemen. Het was een '*repas à la mode du Pastory*'. Een salade, frietjes met een spies, kaas na. En zoveel wijn en/of bier als je maar drinken wilde. Ik heb het netjes gehouden. Maar het was warm, dus twee biertjes vooraf, heel lekker! Het was zeer gezellig! Er

schuiven verderop aan de tafel twee echtparen aan die Franstalig zijn. Na afloop van het diner denk ik: kom ik ga eens wat Frans kletsen en schuif bij hen aan. Ze bleven nog maar een dag en bereidden zich voor op een grote reis naar Afrika: de Kilimanjaro! Nou daar kan ik ook wat over vertellen, want daar heb ik zelf opgestaan. Ben weliswaar vlak onder de top blijven steken, maar ik heb dan ook geen schele hoofdpijn gehad de dagen erna. Ik kan bij die Franse gasten niet meer stuk. Vooral de jongere vrouw, die duidelijk veel te veel rosé op had, verkeerde langzaam in hogere Boeddhistische sferen. Als ik uiteindelijk

weer terug naar mijn oude plek verhuis komt zij mij bewapperen en aanbidden. Het houdt helemaal niet meer op nadat ik haar geantwoord heb met samengevouwen handjes: "*Om mani padme hum*". Zij zijgt neer in de traditionele Boeddha-houding, naast mijn stoel en blijft als kleefpasta plakken. Iedereen lacht zich een ongeluk, ik vind het een beetje gênant!

Gisteren zijn we naar de rommelmarkt in Carpentras geweest. Een hele onderneming, want ik ging nu voor de eerste keer met de rollator. We hebben onder de platanen door gekuierd en zo 2 kilometer afgelegd van parkeerplaats naar terras en terug. Het terras waar we zouden gaan zitten is op zondag gesloten dus weken we uit naar een terras aan de overzijde van de grote rotonde, het oude gemeentehuis en het '*hotel de dieu*'. Dat terras hebben we zo'n vijftig jaar geleden voor de eerste keer bezocht toen we kampeerden, met vrienden, in Mallemort du Comtat. Op het menu stonden saucissen van orgaanvlees, andouillettes, het was meteen ook de laatste keer. Nu smaakte de koffie, een grand crème, voortreffelijk en we kregen er ook nog een hele boel typisch Carpentraanse confiseries er bi (Turks fruit o.a.). Op de rommelmarkt was eigenlijk niets te krijgen wat de rommel die we al hebben zou kunnen completeren. Ik stuitte alleen op een brief, geschreven in 1940, van een soldaat aan

zijn familie. Hij zat in Zuid-Frankrijk en de familie in Noord-Frankrijk. Het was veldpost, niet gefrankeerd en ook gecensureerd. De standhoudster vroeg 20 euro. Veel te veel, vond ik, het is sowieso niet mijn specialisme. Bij mijn bod van 5 euro ging ze akkoord, maar ja: wat mot je ermee. De ingesloten brief lezen... nieuwsgierigheid?

Maandagochtend ben ik met Margaret naar de markt in Bedoin gegaan. Ga naar de markt, koop eer een koe.... Ik stuit naar het terras van André 'le Barbu'. Toen ik een plekje vond en ging zitten met een vrije stoel naast me (voor Margaret) vroeg een passant: Is deze stoel nog vrij?" En ik kon antwoorden (net als Lord Kitchener destijds in Aswan op het terras van het 'Old Cataact Hotel'), nee

helaas, deze stoel is al 38 jaar bezet.

André is ook aanwezig en het wordt een vrolijk weerzien. Hij kan zich nog van alles herinneren. Hij heeft het de laatste tijd erg zwaar gehad, veel geplaagd door ziektes en zo. "Wie niet?" heb ik hem geantwoord en ik heb hem verteld over mijn escapades, het laatste jaar. Maar nu komen we tot de conclusie dat we tevreden kunnen zijn. Madame wordt ook vriendelijk en uitgebreid ontvangen en we genieten van onze koffie in de schaduw van het zonnetje gecombineerd met een fris windje.

Tegenwoordig heeft de 'Bar du Cours' een eigen toilet. Twintig jaar geleden hadden ze dat niet en werd je naar het openbare toilet gestuurd, aan de overzijde van de straat achter in een parkje. Iedereen wist dat behalve natuurlijk een paar domme toeristen. Nu moest ik naar het toilet en dus toog ik het café in. Ik opende de wc-deur en een schreeuw galmde "occupé" (bezet!), ik keek tegen een gekleurde onderbroek aan. "Verdorie, doe die deur dan op slot, man!" . Ik keer terug naar de

barruimte en vertel dat ik jaren geleden, in Orange ook in een café naar het toilet ging en een marktvrouw uitgebreid doende op de pot aantrof, toen ik de wc-deur opentrok. Blijkbaar zo verbaasd over het uitzicht dat ik aantrof, kon ik alleen nog maar uitbrengen: "Merci" (in plaats van *excusez moi*), waardoor de vrouw, geketend aan de pot, in grote woede ontstak en ik me uit de voeten maakte. Nu staan we in de barruimte en het duurt en duurt. Er komt een tweede klant, maar nu zit de deur wel op slot. Het wachten duurt voort. Ik deel mijn vermoeden met de aanwezigen dat er toch misschien iets niet in orde is. Het geeft mij tijd, om met samengeknepen billen, het verhaal van de Koreanen te vertellen aan de klant in nood en aan André. Het gebeurde twintig jaar geleden. Die Koreaanse dames moesten naar het toilet. Ze spraken geen woord Frans en vroegen aan André in het Engels: "Where are the toilets?" André antwoordde, wijzende op het parkje aan de overkant van de straat in zijn beste lagere school Engels: "In te gardenz!". De dames zijn weggevlucht, hevig geschrokken en verbaasd over zoveel primitiviteit.

Even later ben ik maar weer op het terras gaan zitten bij mijn eega. Een van zijn dochters komt mij mededelen dat de klant onwel geworden was en men nu het toilet heeft moeten sluiten. Het moet eerst gepoetst worden. Zul je zien, net als ik moet.

Na zonneschijn komt regen

Ik schrijf dit nu 's ochtends. Normaliter schrijf ik 's middags mijn journaal berichten maar tijdens ons

'revalidatie-wandelingetje' werden we overvallen door een fikse onweersbui. De parapluutjes gaven enige bescherming maar de broeken waren zeiknat! En het donderde en bliksemde dat het een lieve lust had. Goed, maar daarvoor hebben we dan ook lange tijd schitterend weer gehad met hele hoge temperaturen en overdadig zon. Ik heb daar geen last van gehad, dat verbaast me. De laatste twee dagen is het weer omgeslagen. Het is benauwd en de temperaturen liggen rond de 24 graden. Op de Mont Ventoux schijnt het arctisch te zijn: er is zelfs weer sneeuw gevallen. Het feest van het St. Jansvuur, dat zaterdagavond gevierd zou

worden en waarbij het grote vuur, dat je van hieruit kunt zien, ontstoken moest worden, is afgelast. Ik ben benieuwd of de Vlaamse mannen die de 'Cannibale' van Eddy Merckx, zouden gaan fietsen, a.s. zaterdag, überhaupt naar boven mogen. Het stikt weer van de Belgen die met doodsvrachting willen op trekken tegen de muur van de gigant. Ik houd je op de hoogte

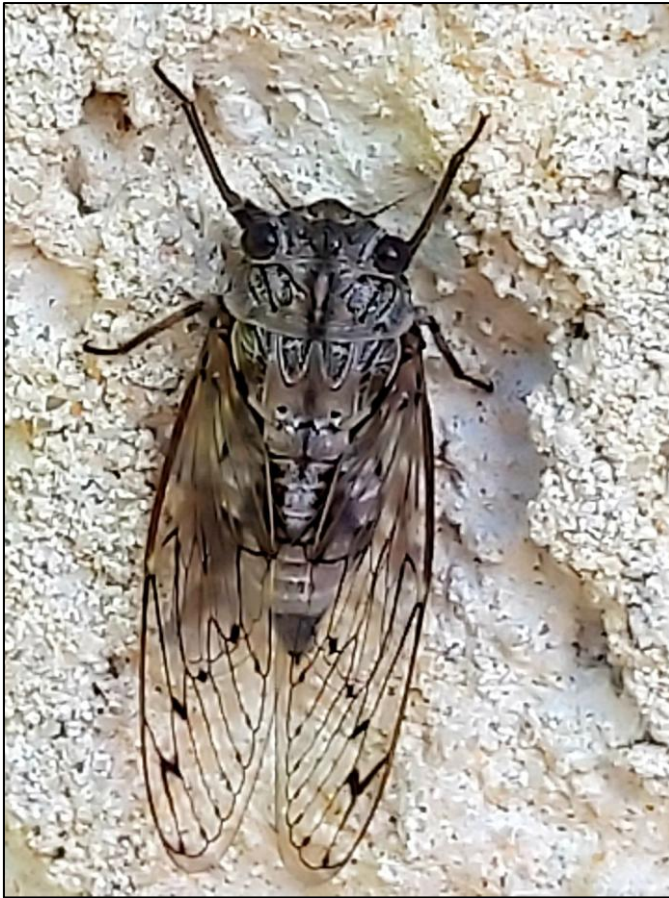
Door de verandering in het weer nemen de aantallen vliegen wat af. Dat is toch echt een probleem

de laatste jaren. Waar ze vandaan komen weet niemand. Veel is er verdwenen: de nachtegaal heb ik al jaren niet meer gehoord. De zwaluwen zijn verdreven, vroeger zwermde ze met tientallen door de lucht, nu mag je van geluk spreken als je er eentje ziet vliegen. Enige decennia geleden verscheen er nog wel eens een schorpioen ten tonele of een slang gleed over de weg.... Allemaal weg. Terug kregen we vliegen, hordes vliegen. Die vereisen een aparte strategie. Op de balustrade staat de eerste verdedigingslinie: de 'Atlantikwal' bestaande uit opstelling van drie, zwarte, batterij aangedreven, antivliegen-molens. Op de tafel bevindt zich dan de tweede verdedigingslinie: de 'Westwal', twee elektrisch oplaadbare witte anti-vliegen molens. Dan krijg je de directe verdedigingslinie: twee forse vliegenmeppers met menselijke bediening, die allerm minst humaan is: *kill the mouches!* Gelukkig zitten we niet in een Boeddhistisch klooster, daar mocht je de vliegen alleen maar wegschuiven. Die juffrouw op het feest zei: "misschien *kill* je

je voorouder!" Nou daar zal hij het dan ook wel naar gemaakt hebben: pets!, weer een.

Twee dagen geleden hoorden we voor het eerst weer de 'cigales', de voor de Provence zo

kenmerkend cicaden. Het begin van de zomer, zeggen ze hier. Je raakt er zo aan gewend dat je het niet eens meer opvalt. Ze komen door de hoge temperaturen uit de grond gekropen waar ze een hele tijd verborgen hebben gezeten. Ze krakelen er lustig op los, het hoort erbij. Gisteren hebben Margaret en ik ons eerste Jeux de Boules concours gespeeld. Een aangenaam gemengd gezelschap met Duitsers, Belgen en Nederlanders, omcirkeld door enkele Fransen. De onvolprezen organisator Evert, heeft tegenwoordig nieuwe regels ingevoerd, die voor mij best wel aangenaam zijn. De potjes zijn in hun duur beperkt tot 20 minuten en dat is voor mij op dit moment uit te houden. Het oprapen van de ballen doe ik met een uitschuifbare magneetstok, bij het bukken wil het borstkassie nog wel eens wrikken. Maar voor de rest gaat het best wel. En... wie werd er eerste van de 16 deelnemers? Mijn Margaret kwam op de eerste plaats en versloeg Evert met één punt. Everts computer was helemaal van slag en heeft

de hele avond lopen malen om Evert als winnaar te vinden, maar dat zat er nu niet in. Ik eindigde op een zesde plaats. Heb wel nog even aan mijn eega gevraagd of ik vanavond bij haar in het Mobil

Home mocht slapen. Het werd ruimhartig toegestaan!

Hier lopen in het dorp heel wat verweerde gezichten rond. Oude schaapsherders, die getekende gezichten hebben door hun jarenlang zomerse verblijf op de flanken van de Mont Ventoux. Ze trekken begin Juli in een grote optocht de heuvels in, de 'transhumance' en blijven daar dan de hele zomer met hun dieren. Een hard leven dat tegenwoordig weinig opbrengt. Een van die oude herders had er genoeg van en gaf het op. Hij dacht: "Ik ga terug naar Bedoin en laat me eens goed verzorgen! Ik ga naar de kapper

voor een knip-, scheer- en wasbeurt en dan ga ik bij André de bloemetjes buiten zetten!" Bij de kapper zei hij: "knippen en scheren, alhoewel, ik heb zoveel groeven en kuilen in mijn gezicht, wordt dat niet moeilijk om alles glad te krijgen?" "Wel nee", zei de kapper, "daar hebben we hulpmiddelen voor. Hier heb je een houten balletje, neem dat in je mond en duw het op de ingevallen plekken, dan kan ik die mooi gladscheren!". Toen hij na tevredenheid, geschoren was, zei de herder: "Maar wat als je dat balletje per ongeluk inslikt?" "Oh, dat gebeurt vaker", zei de kapper, "maar, het zijn allemaal tevreden klanten: ze brengen hem altijd weer terug."! Prettige feestdagen!

Vliegen.

Zoals ik al eerder schreef, wij zijn de zwaluwen, de nachtegalen, de vleermuizen, de slangen en schorpioenen kwijt en hebben er hordes vliegen voor teruggekregen. Dat maatregelen soms echt wel helpen kun je zien aan de vlinders. Sinds het gebruik van bepaalde onkruidverdelgers en insecticiden in de landbouw is verboden, heb ik het aantal vlinders weer met sprongen zien toenemen en worden we dagelijks verblijd met prachtige exemplaren die langs fladderen. Maar die vliegen dat is een

temptatie. Het lukt ons nauwelijks om ze buiten ons huisje te houden. Zo'n vlieg op je slaapkamer gaat altijd, net als je in slaap valt, op je neus of in je oor zitten. Dus wordt vlak voor het slapen gaan, vooral vooraf aan de siësta, de kamer afgespeurd of er nog van die colère-beesten zitten. Ik heb al geschreven over onze 'Reichs-verdedigingstactiek' aan de eettafel op het terras. Dat helpt enigermate.

Ik roep steeds: vlieg op! Maar de vliegenluisteren niet en vinden het heerlijk bij ons. Vooral op de eettafel en in de keuken, overal waar we zelf zijn. Een vliegengordijn lijkt de vliegen tegen te houden, vooral ons gordijn met geknoopte lijnen. Toch denken veel vliegen: "He, daar is een deur". Ze zijn gek op deuren, daar willen ze altijd doorheen. Oma's vliegenplakkers en strips zitten weliswaar in een mum van tijd vol, maar ze zien er zo onsmakelijk uit en beginnen te druipen bij de warmte van overdag. De vliegen die blijven plakken blijven ook nog heel lang krabbelen, niet om aan te zien! Het ergste is het maakt niet uit, nieuwe aanvoer is oneindig. Is het echt

gewoon accepteren en mee leren leven of heeft iemand nog een ultieme antivliegtip, zonder gif? Een ecologische vliegenvang zak werkt ontzettend goed, zegt men. Ik heb ze nog nooit gezien. Men

zegt dat ze 20.000 tot 50.000 vliegen kunnen verwerken. OK, je vangt er dan heel veel maar je hebt geen idee hoeveel er over zijn. Stel je hebt vier vliegen per kubieke meter lucht, nou dat is toch niet overdreven, toch? En het oppervlak dat je beheert of waar je woont of verblijft is 30 bij 10 meter is 300 vierkante meter. Die vliegen hebben een zuil lucht ter beschikking van, ja hoeveel? Hoe hoog vliegen de zwaluwen? Tot 500 meter? Dan zitten er boven je hoofd op jouw 300 vierkante meter zo'n 150.000 vliegen! En als

je dat eens berekent voor de hele camping, stel die is zo'n 50.000 vierkante meter, schat ik in oppervlakte, dan zit je al gauw op 25 miljoen vliegen. Begin er maar aan.

Iemand suggereert om diepvries of andere doorzichtige plastic zakjes met water te vullen en die in de deuropening hangen. Door de weerkaatsing van het zonlicht blijven de vliegen uit de buurt.

Komen de vliegen er niet meer in, hij zegt het werkt echt. Maar, ik kom er dan ook niet meer in, ik stoot toch al elke keer mijn hoofd in de nauwere deuropening van onze Mobil Home.

Mijn vrouw zweert bij lavendel. Elke avond besprenkelt ze de lakens met lavendelolie en waan ik me liggende in een lavendelveld. Het houdt de muggen en vliegen weg (zegt ze) en het geeft rust. Alleen de spinnen trekken zich van die geur niets aan en het is dan ook vaker getemde paniek. Wat moet ik nu met al die rust in het echtelijke bed? Sommige mensen gebruiken kruidnagels. Daar kan ik me iets bij voorstellen. Toen ik in Indonesië was, rookte men 'sigaret kretek', dat zijn sigaretten waarin gemalen kruidnagel zit. In onze bus vielen de vliegen van het plafond en ik van m'n stoel door de stank vanwege die 'kretek' stinkstokken. Daar rookten ze allemaal als schoorsteenkachels: het hield

de muggen en vliegen weg, maar je kreeg wel longkanker, vooral als je op 5-jarige leeftijd begint! In Afrika zweren ze bij een stof die geproduceerd wordt door een Chrysant: pyrethrum. Dat groeit daar gewoon in de tuin. Het helpt tegen muggen en tsé-tsé vliegen, dus ik denk dat het ook wel tegen vliegen helpt en het zit ook in verschillende insecten repellents. Maar dan moet je wel je deuren en ramen gaan insmeren!

Ik zet gewoon mijn 'super-vlieg' in. Die is van plastic, dus als ik wil meppen blijft hij zitten. Succes verzekerd en herbruikbaar. Daarmee verlaag je het agressieniveau tegen die kriebelaars en heb je toch het idee dat je wat gedaan hebt. Alleen al het idee helpt! Tijdens mijn siësta zet ik een vliegenhoed op. Functioneert op tafel dus waarom niet op bed. En worden het er te veel. Dan zet je 'super-vlieg' op tafel. Die vliegen vragen zich af: "wat is dat voor coole gast?", en die komen heel nieuwsgierig als ze zijn, eens dichterbij kijken. Dan zing je luid: "Fly me to the moon!" en dan PETS. Vijf vliegen in een klap

en alle andere vliegen weg. Dan pak je een fles wijn en schenk je in, helpt altijd! Gek word je van die beesten.

De routine.

Ik geef toe: ik ben een beetje aan Facebook verslaafd. Kan 'een beetje verslaafd'? Is dat niet zoiets als 'een beetje zwanger'? In ieder geval, ik vind het wel een leuk medium. De helft scroll ik gewoon voorbij, dat is alleen maar reclame en ik ben te lui om het uit te zetten, je moet dan steeds een hele vragenlijst invullen en dat is me te veel werk. Maar er zijn andere items die ik erg leuk vind zoals verschillende schrijvers die in arremoeude hun kunsten uiten op FB. Goeie schrijvers, die ik zeer respecteer, maar waarvan ik eigenlijk, jammer genoeg, geen boeken zou kopen. Ik lees nu populairwetenschappelijk werk van Frans de Waal: 'Anders'. In mijn omgeving hebben enkele plotse

transities plaats gevonden en ik heb het boek 'Wormmaan' gelezen: het is geschreven door een literair artistieke bioloog en het heeft een prijs gekregen. Tja, en dan kom je eraan toe om zoiets te lezen. Na de eerste twee hoofdstukken realiseer ik me dat ik datgene wat hij in dat boek verteld en beschrijft, al 30 jaar geleden op school voor de klas heb gepredikt. Gender = Geslacht plus milieu! Analoog aan Fenotype = Genotype + milieu! Inderdaad, de pil heeft het geheel opgang gebracht en dat heb ik toen

ook al goed gezien. Had het toch goed in de smiezen, toentertijd.

Zoveel nieuws is er niet onder de zon, jelui komen er alleen veel te laat achter. Aan tafel zit een echtpaar afkomstig uit Duitsland. Een verbazingwekkend stel, want zowel zij als hij zijn 'dolmetschers', tolken van beroep. Ze werken allebei voor de regering in Berlijn en spreken beide vloeiend Frans en Engels. Verbazingwekkend, je hoort geen verschil of accent als zij Frans spreken. Zij is zwanger en hoewel ze maar een paar dagen op de camping blijven, doen ze hartelijk mee met het Jeux de Boules concours en met '*repas à la mode de Pastory*' op de vrijdagavond. We voeren het gesprek in het Frans omdat er ook een Frans echtpaar bij zit. Al pratende komen we op Louis de Funès. "Kennen jullie hem?" De Fransen knikken heftig van wel en er verschijnt ook meteen een brede glimlacht op hun gezichten. Maar de twee Duitsertjes kijken onbegrepen! Ze kennen Louis de Funès niet! Dit is toch wel een omissie in hun opleiding: als je Frankrijk wil begrijpen, en dat lijkt me voor tolken heel belangrijk, dan moet je op de hoogte zijn van Frans ressentiment. De beste manier om dat hevig lachend te ervaren is naar een aantal oud films van Louis de Funès te kijken. Daarbij schiet mij direct een scène voor ogen, die ik (dankzij) FB onlangs weer eens gezien heb, waarbij Louis de Funès, in de rol van chef du restaurant, aan een Duitser het recept voor een culinaire saus uitlegt waarin '*Musksnuss*' zit. Telkens als hij zich tot de die Duitser wendt, valt er een schaduw op zijn gezicht waardoor zijn gezicht veranderd in de facie van d'r Adolf! Diegene die zo'n scène bedenkt moeten ze alsnog een Nobelprijs geven. Ik weet nog goed dat ik de eerste keer dat ik 'Samen Uit, Samen Thuis zag', met buikpijn van het lachen de bioscoop verlaten heb. Ik kwam niet meer bij. Maar ja, misschien moet je daar Nederlander voor zijn om die subtile humor te begrijpen.

Wij hebben inmiddels op de camping de routine hervonden. De routine weegt dit jaar zwaarder dan voorafgaande jaren. Ik kan nog steeds geen grotere stukken lopen, de benen willen dan niet en ik krijg verschrikkelijk harde kuiten. Ik moet dan altijd denken aan het Maastrichtse versje dat mijn Opa zongen waarin de strofe voorkwam: "Uw kuiten die fluiten als Friese beschuiten, uitbloeien is

doodgaan!" Dus blijf ik veel op de camping. Het *Jeux de Boulen* gaat best wel goed, hoewel mijn

borstkassie dan af en toe een beetje wrikt. Onze onvolprezen leermeesters op dit gebeid hebben zich ingeschreven voor een toernooi. Het werd op FB aangekondigd met geweldige affiches. Wij supporteren hen dus wij ook naar Les Baux (niet Les Baux de Provence maar Les Baux de Bedoin, een dorpje ongeveer 8 kilometer van Bedoin afgelegen tegen de flanken van de Mont Ventoux). Het begon om drie uur 's middags en wij arriveerden toen ze al bezig waren. Het is een onnozel dorpje maar het ligt fantastisch tegen de bergketen aan. Het weer is super, een felblauwe lucht. Een genoeg om er rond te lopen. En onze JdB fanaten gaven goed partij. En dat niet op banen, als je het affiche ziet zou je dat denken, nee gewoon op de opritten en in de tuinen van de inwoners. De banen waren nog slechter als hier bij ons op de camping. Zij waren de enige buitenlanders en wonnen de eerste partij met 8-13. De tweede partij liet op zich wachten en dat gebeurde in het enige café dat Les Baux rijk is. Een waar genot om te vertoeven. Hun nieuwe tegenspelers stonden nog wat bier te laden. Enfin, na een half uur

begonnen ze aan de tweede ronde. Die twee gozers uit Les Baux kozen een oprit met grote stenen en flinke begroeiing. Ondoenlijk, maar ja, je moet JdB overal kunnen spelen. Deze ronde verloren ze met 13-5. Ze kregen een consumptie aangeboden en konden toen huiswaarts keren want als je verliest ben je eruit! Zo gaat dat in Les Baux.

Maar het weer was fantastisch en Margaret heeft genoten, vooral van het parkeren want daar is ze zo goed in!

Vanochtend enige paniek: de bestelde croissants zaten niet in de zak die elke ochtend door Evert bezorgd wordt. Ik informeerde en het bleek: 'het staat niet op de lijst, dus niet bezorgd!' Margaret is in alle staten want vorig jaar ging dat ook niet goed. Ze kunnen niet rekenen en de administratie klopt vaak ook van geen kant. De chef laat zich niet zien op zondag, dan laat hij het reilen en zeilen aan een ingehuurde kracht (wel een leuke knappe) over: Julie. Die mag het dan opknappen. Wat blijkt: zij noteert, in tegenstelling tot vorige jaren, de bestelling op de dag van tevoren, dus krijgen we die betaalde croissants morgen maandagochtend. T'is maar dat je het weet!

Voor of achter het karretje?

Dinsdagochtend zijn we boodschappen gaan doen in Carpentras bij de Leclerc. Je moet je het voortellen zoals de grote Appie in Heerlen, maar dan in het kwadraat. Margaret zegt: “een goede oefening, dat is beter als die loopband bij de fysio! Laat je stok maar thuis, je loopt net zo goed achter het karretje!” En dus zie je me een half uurtje later bij de koffie van die grote Belgische bonbon fabrikant, een heerlijke kop koffie drinken. Als voorbereiding voor de grote aanslag. Maar alle winkelwagentjes zijn op. Jeetje wat is het druk op dinsdagochtend. Margaret vindt nog een

karretje, ergens ver buiten en dan kan het beginnen. Het gaat redelijk goed. Eerst wordt uitgebreid naar de speelgoed dino's gekeken vanwege de aanstaande verjaardag van mijn jongste kleinzoon. En we kopen een nieuw oventje, want het oude oventje heeft z'n beste jaren gehad en geeft niet meer de temperatuur die zou moeten en dat leidt tot slappe resultaten met bevroren kernen.

Een heel oventje, met alles erop en eraan kost 43 euro. Onvoorstelbaar. Ik kan het alleen niet tillen, zo onhandelbaar is het formaat van de doos. Dan gaan we naar de

comestibles. Bij de vis aangekomen zegt mijn eega: “ga jij nu maar in de rij staan bij de vis, twee forellen, dan ga ik alvast naar de groente.” Ik ben allang blij want Margaret en groente is een lied zonder einde. Alles moet drie keer bevoeld en bekeken worden en dan toch weer teruggelegd, zodat ik denk: “Pak die sla verdomme nu toch!” Ik voeg me in de rij voor een enorme bak waar een grote hoeveelheid ijs in gekieperd is en allerlei vreemde vissen ogen staren mij aan. Och ja nog snel even een nummertje trekken anders...Ik trek nummer 14. En dan schreeuwt de vis-juffrouw iets onverstaanbaars en ik hef maar meteen mijn hand met nummertje omhoog. Mijn buurvrouw kijkt me verbaasd aan, maar ik word lekker eerst geholpen. Het is een knappe vis-juffrouw maar niet erg groot van stuk. Ik zeg: “*deux truites*” En ze bukt voorover om de eerste te pakken. Daarbij maakt ze een schuiver en de forel vliegt door de lucht. Daar gaat mijn forel, veranderd in een vliegende makreel. Als ze weer overeind gekrabbeld is, achter de brede toonbank met dat ijs-meer erin (anders had ik haar natuurlijk met liefde opgeraapt), wilde ze de vliegende vis nog vangen maar besluit dan toch maar om de ontsnapte forel te laten waar hij is (tussen de makrelen) en krijg ik twee verse exemplaren. Mijn buurvrouw heeft zich het tafereel met open mond aangekeken. Ijs is glad. Margaret is onderhand bij haar 84ste sperzieboontje. Deze wordt goedgekeurd en in het zakje naar de ‘weegjuffrouw’ gebracht. “Hè, hè” denk ik, “dat gaat vlug!” Maar nee, ze vindt het te weinig en gaat terug om sperzieboontje 85 tot en met 100 uit te sorteren.

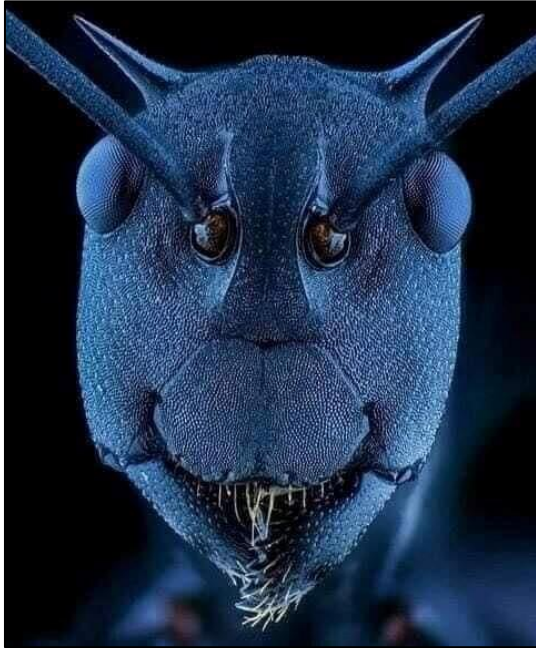
Goed, dan nu nog wat water en wat blikjes cola light, want deze jongen wil niet meer zoveel bier drinken bij deze temperaturen... We komen bij de kassa. De kassière heeft meteen mijn hart gestolen. Alhoewel we achter in een rij moeten aansluiten vind ik dat nu helemaal niet erg. Het is een Creoolse van onbetamelijk schoonheid en met een paar lippen.... Ik krijg meteen last van stuwingen en hogere bloeddruk. Wat een meid! Als wij aan de beurt zijn duwt Margaret me naar voren met twee lege tassen. “Je moet laten zien dat ze leeg zijn”. En daar sta ik dan voor tulp. Ze begint eerst het kasgeld te tellen en nog eens en nog eens en dan in een koker te stuwten. Wat een meid hè. Ze gaat bonnetjes sorteren van de lopende acties en begint die in verwijlende enveloppes duwen. En ik sta daar maar met mijn twee geopende lege boodschappentassen. Dan begint ze ook nog eens en dat vind ik een prestatie, tijdens het tellen der biljetten uitgebreid met de kassière van de buurkassa te kleppen. Schoonheid kent zijn grenzen en ik durf op een gegeven moment te zeggen ‘*allez-hop!*’. Ze kijkt me verwijtend aan en snauwt: “Ik heb het al lang gezien: de zakken zijn leeg!” Wat een durf,

een lef en dat met zo'n heerlijk gezichtje. Ik zeg tegen Margaret dat ik even rust nodig heb en laat haar de procedure afronden. Ik trek me terug naar het Belgische bonbon café om een extra kopje koffie te nuttigen en mijn teleurstelling te verdrinken. Wat kan de natuur toch wreed zijn, af en toe. Dat waren de oefeningen voor vandaag, een oefening voor de loopband en een oefening van berouw. Het gaat goed komen.

De wereld gaat aan ten onder?

Hier is de hel los. Margaret wilde de Libelle downloaden. Normaliter pak ik elke morgen de krant in tweevoud en per persoon. Dat duurt ongeveer 15 minuten en dan hebben Margaret en ik allebei de Volkskrant en De Limburger. Ik gebruik mijn laptop als 'hotspot'. Acceptabel niet? Maar nu wilde ze de Libelle downloaden: tien keer geprobeerd en elke keer valt het internet dood neer. Extra dik zomernummer, zeggen ze dan, maar volgens mij zit er een actiegroep achter genaamd: Extinction Libellelion. Ik heb uren zitten kloemelen maar het lukte niet en Margaret werd steeds zenuwachtiger want ze wilde zo graag libelleren. Ik heb het op een gegeven moment opgegeven.

Actiegroep Extinction Libellelion heeft volgens mij aangehaakt bij een lokale actie en ondersteunt de mieren in opstand op de camping Pastory. Die hebben er zo genoeg van, dat ze massaal uit hun holletjes komen en de hele keuken bezetten. Ze kruipen zelfs onder het koffiezetapparaat. Indachtig de wijze woorden van directeur pater Bekkers van het Bernardinuscollege, die in 1969 bij de opening van het schooljaar tegen de kindertjes zei: "laten de woelmuizen terug in hun holletjes kruipen, zo niet dan gaan ze linea recta met de pungel over de schouder terug naar Nuthththth!" De inzet van ettelijke mierendoosjes heeft maar gering succes want de doosjes zijn binnen de kortst mogelijke tijd leeg gegeten.

Het tuinhuisje heeft zich bij die anti-actie aangesloten en spuwde zomaar twee deuren naar buiten. Wat heb je nu aan een tuinhuisje zonder deuren die af te sluiten zijn. De hangende geleiders waren gewoon verdroogd en braken af en daar zaten

wij zonder functioneel tuinhuisje. De leiding heeft besloten om zwaarder tegengas te geven en heeft de twee rechterhandjes van Ome Kees in geschakeld. Extinction Libellelion heeft nog net geen spandoek kunnen ontvouwen tegen de onderwerping van de tuindeuren, want volgens hun was niet het stikstofgehalte van de lucht dat de oorzaak was van de breuk maar de eeuwenlange mishandeling en onderdrukking. Wij hebben de opstand kunnen pareren en maken nu heel voorzichtig de deuren open en dicht. Er moeten alleen nog een paar anti-terug draai ringetjes aangebracht worden om de verhinderen dat het geheel weer in de oude mistoestand terugvalt. We zijn dankbaar voor de felle en niets ontziende inzet van de tegenpartij die het licht helemaal zag toen hij op het veld voor zijn tent een 'Hop-koppeltje' zag dansen. De Hop heeft voor hen een bijna religieuze betekenis en dat uit zich ook in de politieke stromingen in Heerhugowaard tot groot verdriet van Extinction Libellelion die

daar geen poot aan de grond kan krijgen. En dan een wereldramp. Vanochtend stonden we voor het resultaat van de wereldbrand: lege schappen en geen mosterd te vinden. Bij het 'repas hebdomadaire du camping Pastory' van afgelopen vrijdag stonden we weer versted met wat voor eenvoudige middelen de 'chef Raphael' een salade kan maken. Het geheim van de kok was helemaal niet geheim. Gewoon knapperige sla, tomaatjes, wat maïs uit blik, fêta kaas en een 'sauce vinaigrette au moutarde'. Dat geheel eet je met wat stokbrood en ik heb gelijk een vegetariër twee bakken gegeten (er was over, hoor!) Zo wil ik best sla eten, dat is iets minder konijns. De werkgroep binnen ons woonbereik heeft zich meteen over de suggesties ontfermd en vanochtend zijn we op pad gegaan om deze vinaigrette te vinden. Overal lege schappen, er is geen *moutarde*, mosterd te vinden. Kijk

dan zie je Extinction Libellelion niet, tegen deze mistoestand moet toch opgetreden worden. Mijn zoon stelde al voor om wat mosterd per post op te sturen, een pittig idee. En dat allemaal onzer een stralende zon, die maar blijft schijnen alsof er niets aan de hand is. Links en rechts breken bosbranden uit en dat komt doordat onnozele dwarsliggers het maar niet kunnen laten om s 'middags, in hun tuin het afval te verbranden en kilometers verder breekt dan opeens een bosbrand uit. Het wordt tijd voor een commissie om dit probleem aan te pakken en misschien kan Extinction Libellelion daar eens wat aan doen. Wie graag de zaak in de fik steekt moet ook kunnen blussen, toch? Je kunt je daarover ergeren, maar je kunt ook gewoon naar de lokale Gamma gaan en de problemen aanpakken. Bij de 'Weldom' aangekomen werden we heel vriendelijk ontvangen en er werd geïnformeerd naar wat we zochten. Toen we langs de houtzagerij liepen, lag daar een schoonheid uitgebreid op een lange klantenkar boven op de houtplaten. Ze lag er als een romeinse godin. Heerlijk op haar gemak met een 'smile' van hier tot ginder. Toen ik informeerde naar haar welbevinden zei ze het gaat heel goed, maar het duurt zo lang

want mijn man is iets aan het uitzoeken. En, potverdorie, vergeet ik natuurlijk om een fotootje te maken, hè ik weer. Maar zoals op de bijgevoegde foto, lag ze ook op die kar. Heerlijk!

Wat doe je met al die problemen? Je pakt een fles wijn, je kijkt naar de blauwe lucht en je maakt het bekende wegwerpgebaar over je schouder en alle problemen zijn foetsie! Zo eenvoudig is het leven.

Bokschieten.

Een vriend vertelde het volgende verhaal, naar aankleding van ons gezamenlijk oog voor mooie vrouwen. Er kwam een prachtige camper de camping opgereden: Wat zou daar nou weer uitstappen? Uiteraard iedereen in het straatje nieuwsgierig. Het geroezemoes nam al snel in sterkte toe want er stapte een bloedmooie jonge vrouw uit samen met een wat oudere heer. Nou, dacht iedereen: die heeft geluk, zo'n jonge vrouw. Of misschien is het wel zijn dochter. Maar, ze was duidelijk zwanger, de ervaren vrouwen in de buurt, vrijwel allemaal grootmoeders van een stel stevige kleinkinderen schatten haar zo ongeveer in de derde/vierde maand.

De camper werd geïnstalleerd en de stoeltjes kwamen naar buiten en daar zaten ze dan. Ze waren goed van innemen, al snel was er een fles rosé leeg. Nou, dat is natuurlijk niet zo goed als je zwanger bent, maar ja, dat moeten jelui zelf weten, toch? Het tafereel herhaalde zich de volgende dag. De buurvrouwen spraken er schande van, zo'n liederlijk gedrag. De volgende dag gingen ze ook nog samen fietsen en niet zo'n elektrische, nee een echte race fiets, nou dat is me een 'oer vrouw.' Bezweet en uitgeput, door de hoge temperaturen, kwam het tweetal terug en settelden zich in de schaduw met een fles wijn en lekkere hapjes. Het werd met grote ogen door de buurt bekeken. De vrouwen in de buurt vonden dat maar afkeurenswaardig en deelden dan ook aan hun mannen mee, dat zij zich tijdens hun zwangerschappen, lang geleden, van alle alcohol en andere afkeurenswaardig zaken hadden onthouden. Dat iedereen dat nu toch onder de hand wel wist. Hoe schadelijk dat soort zaken zijn voor het ongeboren kind. Die mannen keken vertederd naar de taferelen en knikten van 'yes' maar waren in gedachten natuurlijk aan het genieten van het vrouwelijk schoon of dachten aan andere ranzige praktijken (als het nog zou gaan vanwege de gemiddelde leeftijd van boven de 70). Na een paar dagen leken ze te gaan opbreken. Mijn vriend ging vriendelijk vragen of hij misschien een handje kon helpen, de snoeper. Terwijl hij de luifel ervan afhaalde informeerde hij terloops wanneer de baby, zo ongeveer, zou komen. De vrouw keek hem verschrikt aan en antwoordde: "Maar mijnheer mijn man is 72 en ik ben 65, ik ben net gestopt met werken en we hebben al vier kleinkinderen!"

Mijn vriend heeft dan wel een bok geschoten, hij schaamde zich kapot, maar hij verzekerde mij dat ze er wonderschoon uitzag, geen rimpeltje, geen loshangend lelletje, leuk gezichtje, perfecte armen en prachtige benen, alleen dat buikje... Ze nam het gelukkig sportief op.

Zo smelten de kazen!

Nou, als je het beste bewijs wilt hebben dat het met het klimaat anders gaat als gewenst, dan mag je hier even komen zitten! We hebben nu al twee weken de '*cannicules*' de hondsdagen en dat gaat zo nog zeker twee weken door. Dat wil zeggen 's nachts boven de 20 graden en overdag boven de 37. Er zijn al campinggasten die in hun auto de Mont Ventoux opgereden zijn om daar te overnachten. Je kunt geen kant op, je kunt wel zeggen: "ik ga naar huis", maar daar zijn de temperaturen ook beroerd hoog en daarbij komt dat het in Limburg ook nog erg vochtig is waardoor die warme deken nog zwaarder voelt. (Luchtvochtigheid hier 20%!)

Toen ik ooit in India op het vliegveld van Delhi arriveerde, kwamen we het vliegtuig uit en een zware mantel viel over je lichaam. Je kon het raampje van je taxi wel opendoen, maar dat had geen zin, er kwam alleen maar nog warmere lucht binnen. Dat was dertig jaar geleden en voor India heel normaal. Dan kom je er vanzelf achter waarom alles daar een stuk langzamer gaat. Er is maar een oplossing: het gelaten over je heen laten komen en vooral niet actief worden overdag. Het ware leven begint pas om 21.00 uur wanneer met de duisternis ook de aangename koelte begint. Dan is het hier heerlijk toeven en heb je de pest in dat je om half twaalf, tollend van de slaap, toch maar naar bed gaat omdat je zo moe bent.

De siësta is hier onoverkomelijk want de temperaturen zijn te hoog om ook maar iets te doen rond de middagstond. Van slapen komt niet veel. Die verdomde vliegen maken je het leven lastig en je moet liggen met een vliegenmepper. Om een uur of half vier sta ik dan weer op en houdt me met de computer bezig, binnen uiteraard nabij een ventilator. Daar zie ik een documentaire van Arte, je kunt die op Duitse ondertiteling zetten. Toch prachtig dat dit tegenwoordig mogelijk is. Het is een film over grotten in Marokko waar men de fossiele resten van de oudste echte mens (*Homo sapiens*) gevonden heeft. Met heel veel wetenschappelijke methodes wordt aangetoond dat de huidige mens al veel eerder in Afrika voorkwam dan gedacht. Dat is echt wel bewezen. Ze hebben die mensen gereconstrueerd en ook de omgeving waarin men ze gevonden heeft. Aan de hand van de resten van skeletten die bij de botten van onze voorouders lagen, kan men zich een beeld vormen van de omgeving waarin deze mensen leefden. Zie daar: het lijkt wel Oost-Afrika. Savannes met een vol dierenleven. Bossen met meren en steppes waarop grote kuddes steppedieren rondbanjerden. Nu is dat woestijn: de Sahara! Alleen maar zand en stenen en geen spatje water. Dus ook zonder onze milieuvervuiling kan dat gebeuren en het gebeurt nu ook! Wij helpen het effect alleen een handje met het broeikaseffect en de stikstof uitstoot. Gaat het wat sneller, geeft het meer duidelijkheid op kortere termijn.

Als je dan naar de echte cijfers kijkt, en de NOS had laatst een uitgebreid artikel waarin die cijfers niet alleen van ons RIVM werden weergegeven maar ook internationaal werden vergeleken, dan blijkt dat ons landje toch echt wel agro compleet is. Door die enorme veestapel hebben we de hoogste uitstoot van stikstof in heel Europa! Dan ontstaat een discussie tijdens het voortreffelijk '*repas hedomadaire du Pastory*' op vrijdagavond. De boeren, ze hebben het zo zwaar, de gezinnen lijden er zo onder, wie gaat dat allemaal betalen? Dat vroegen wij, de biologen, zich dertig jaar gelden ook al af, maar niemand antwoordde. Iedereen rende naar de RABO-bank voor nieuwe leningen, het moest efficiënter en groter en nu hebben we de kladderadatsch! Boeren klagen sowieso altijd, maar nu hebben ze echt wat te klagen, alleen, zij en het regeringsbeleid zijn het zelf schuld. De cijfers liegen niet, daar kun je niet om heen. Hoe dan ook, linksom of rechtsom, er moet wat aan gedaan worden. Als je Brabant binnenrijdt met je raampje open, dan weet je meteen waarom! Omdat iedereen het daar wel over eens was doofde de discussie uit en konden we ons werpen op die heerlijke koteletten met frietjes. Met enorme hoeveelheden rosé, door mij in verantwoorde mate genoten. Zo draait de wereld door en kun je die veranderingen niet tegenhouden.

Een vooruitziende blik kan onze beroepsgroep dus niet ontzegd worden. Ik lees nu het boek '*Anders*' van Frans de Waal. Kijk eens aan: wat daarin wordt beweerd en bewezen verteld ik twintig jaar geleden al aan mijn leerling. Doet me goed dat te mogen constateren. Tja, ik heb deze vakantie toch echt wel verdiend, toen.

Ondertussen werkt de regionale brandweer dag en nacht. Want steeds weer breken ferme bosbranden uit. Als je de filmpjes ziet dan mag je alleen maar hopen dat we hier niet plotseling de papieren moeten pakken en de tent verlaten. Het is hier ook kurkdroog. Maar hopen dat geen geïmmigreerde Belg het idee krijgt om tuinafval te gaan verbranden, zo lang als ze alleen maar midden op de rijweg parkeren, zodat niemand er voorbij kan, is het nog te doen.

Vliegen

Een vlieg die vliegt
En dat is een wonder.
Zo klein, die smiecht,
Hij kan niet zonder.

Dan een pets, helaas
Het leven is er zo uit.
Jij bent hem de baas.
Waarmee het verhaaltje sluit.

Biologisch zal dat kloppen.
Maar taalkundig klopt dat niet.
Die vlieg, laat je niet foppen,
Werd een 'vloog', is 't niet?

Dus mijn terras ligt vol met 'vlogen.'
Barst ook nog van de vliegen.
Ik wil hiermee maar betogen,
De natuur laat zich niet bedriegen!

Parafernalía

Even terug naar de camping realiteit. Terwijl de wereld om ons heen kolkt en draait, gaat het leven op de camping gewoon zijn gangetje. Mensen komen en mensen gaan. Onze grote vriend Kees 'de

Mert' heeft zijn Pastory tijd er alweer op zitten. Hij heeft dit jaar kunnen afsluiten met een mooie overwinning op het Jeux de Boules concours. Maar ook op andere gebieden heeft hij zich, ondanks zijn wat hogere leeftijd gekwetend van zijn zichzelf opgelegde taken: fietsen. Op de foto zie je hem terwijl hij gestrand is in een lavendel veld. We zullen zijn gevoel voor humor missen, bij hem is het altijd zo heerlijk 'mannen onder mekaar!' We hebben maar een oogwenk nodig om elkaar te begrijpen, bij mijn vrouw heb ik nog steeds 50 jaar nodig.

Mijn vrouw ligt tegenwoordig met twintig anderen in bed! En ook nog allemaal van het vrouwelijke geslacht. Ik lig ernaast en vraag me af wat gebeurt daar in godsnaam? Een leger mieren kruipt er bij haar en kriebelt zolang tot ze midden in de nacht opspringt en begint te zoeken: waar komen die vandaan? Het komische is: ik lig een meter verder en heb nergens last van. Dat geeft te denken. Er is alweer een grote schoonmaakactie aangekondigd en er zijn mierendoosjes geplaatst in de hoop dat het helpt. Gelukkig zijn het alleen maar 'kriebelmieren' en geen rode bosmieren of zo, want die steken en dat doen deze niet. Waar komen ze vandaan en waar gaan ze heen? Wie kan het zeggen. De man van 'Rent-O-Kill', die vrolijke Vlaming, kon alleen maar de mierendoosjes adviseren, Hij had meer verstand van 'muizekes'. De mooie foto vond ik op het Internet. Hij is van een zekere Andrey Pavlov. Zou het familie zijn van die 'biologen' Pavlov met zijn kwijlende honden?

Op vrijdagavond werd er weer 'ge-BBQ-ed'. Tegen het sympathieke bedrag van veertien euro krijg je van onze chef-kok Raf een maaltijd voorgezet waar je 'U' tegen zegt. Vooraf wat salade met vers stokbrood op z'n Frans (met, ondanks de crisis, *vinaigrette à la moutarde!*). Je zou er vegetariër van worden. Dan volgt een kotelet met frieten. Als je dat op hebt krijg je een flink stuk camembert. En dit keer vanwege de feestelijke karkater van de avond, een ijs! Zoveel rosé of rode wijn, of bier, als je maar wilt. Het feestelijke karakter werd ingebracht

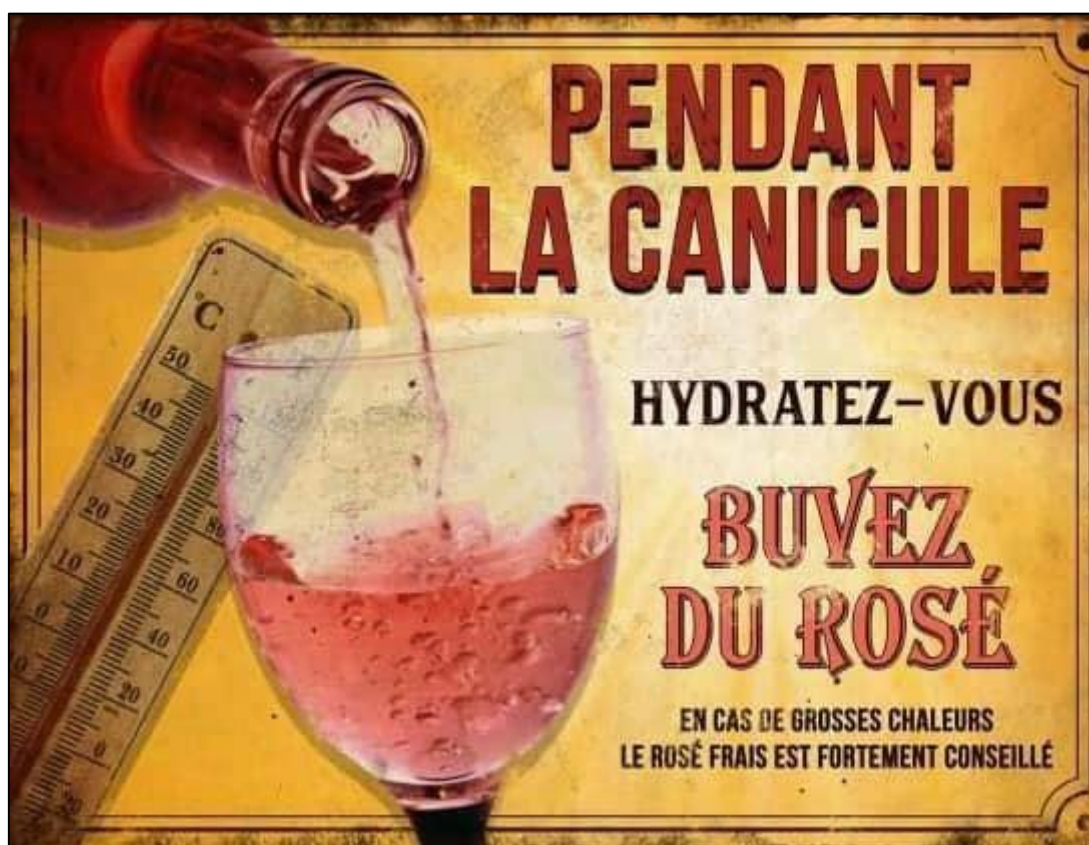
Op vrijdagavond werd er weer 'ge-BBQ-ed'. Tegen het sympathieke bedrag van veertien euro krijg je van onze chef-kok Raf een maaltijd voorgezet waar je 'U' tegen zegt. Vooraf wat salade met vers stokbrood op z'n Frans (met, ondanks de crisis, *vinaigrette à la moutarde!*). Je zou er vegetariër van worden. Dan volgt een kotelet met frieten. Als je dat op hebt krijg je een flink stuk camembert. En dit keer vanwege de feestelijke karkater van de avond, een ijs! Zoveel rosé of rode wijn, of bier, als je maar wilt. Het feestelijke karakter werd ingebracht

vanwege de verjaardag van onze onovertroffen Jeux de Boules organisator Evert. Als cadeau kreeg hij een T-shirt met het opschrift: “Ben je een *tireur* (schieter) of ben je een *placeur* (plaatser)? Nee ik ben een ontkurker!” Waarmee je alle activiteiten van onze Jeux de Boules concoursen goed samenvat. Het duurde tot in de late uren, maar het was dan ook supergezellig!

Onderwijl weten de Bedoinezen ook niet meer wat te doen om het toerisme te bevorderen. Het valt dit jaar wat tegen. Oorzaken zijn het mooie weer in heel Europa, de prijzen van de brandstoffen (alhoewel hier in het dure Frankrijk: E10 nog altijd 1,80 euro bij de supermarkt!). Laat je dus maar wat invallen. In Avignon hadden ze de straat met de hoeden. Hier hebben ze de paaltjes langs de uitvalsweg naar de Mont Ventoux, jasjes aangetrokken. Leuk idee, ziet leuk uit, dat vond mijn vrouw ook! Zie de foto.

Beestjes

Het is weer eens zo ver. Een schrille kreet uit het huisje doordringt mijn rustig krantenlezen! “Een spin, Jos, EEN SPIN!” Ik spring op, maar niet te vlug. Er worden nu immers overeenkomsten geschonden: géén paniek! Wij hebben ooit, toen we ons nog mochten verheugen in de aanwezigheid van onze lieve hond Boris zaliger, afgesproken, dat, indien er een spin of iets dergelijks tevoorschijn komt, je niet zomaar gaat gillen, maar rustig blijft en zegt: Jos, een spin! Dan kom ik in actie en verwijder het beest, meestal zet ik hem gewoon buiten. Dat voorkwam dat de hond met een rotvaart de voortent uit spurtte en in het bos verdween. Hetgeen vooral 's avonds moeilijk zoeken is. Mijn

vrouw lijdt aan acute 'Arachnofobie', spinnenangst! Maar nu de hond er niet meer is, heeft die oude gewoonte zich weer genesteld. Daarbij weet ze vaak het verschil niet tussen een sprinkhaan en een spin, maar valt het allemaal onder de categorie 'verschrikkelijke beesten'. Sprinkhanen kunnen hier vrij groot worden, maar ze zijn net als spinnen totaal ongevaarlijk. Zien er alleen grotesk uit. Ik heb een jaar lang met sprinkhanen gewerkt in het lab en het waren makkelijk hanteerbare, levende objecten.

Gemakkelijk te houden en te verzorgen en deden geen vlieg kwaad. Daarbij konden ze ook goed zien met hun prachtige facetogen. Daar ging het bij die experimenten om, helaas overleefden de sprinkhanen het niet: zij gaven hun leven voor de wetenschap. Maar er zijn genoeg sprinkhanen in de wereld. Eens liet ik een glas met een tiental sprinkhanen erin, door een dichtvallende deur, uit mijn handen vallen: ik ben een hele dag in het instituut bezig geweest ze weer te vangen.

Hier in de Provence komen af en toe ook grote sprinkhanen voor. Gelukkig niet op een schaal zoals in

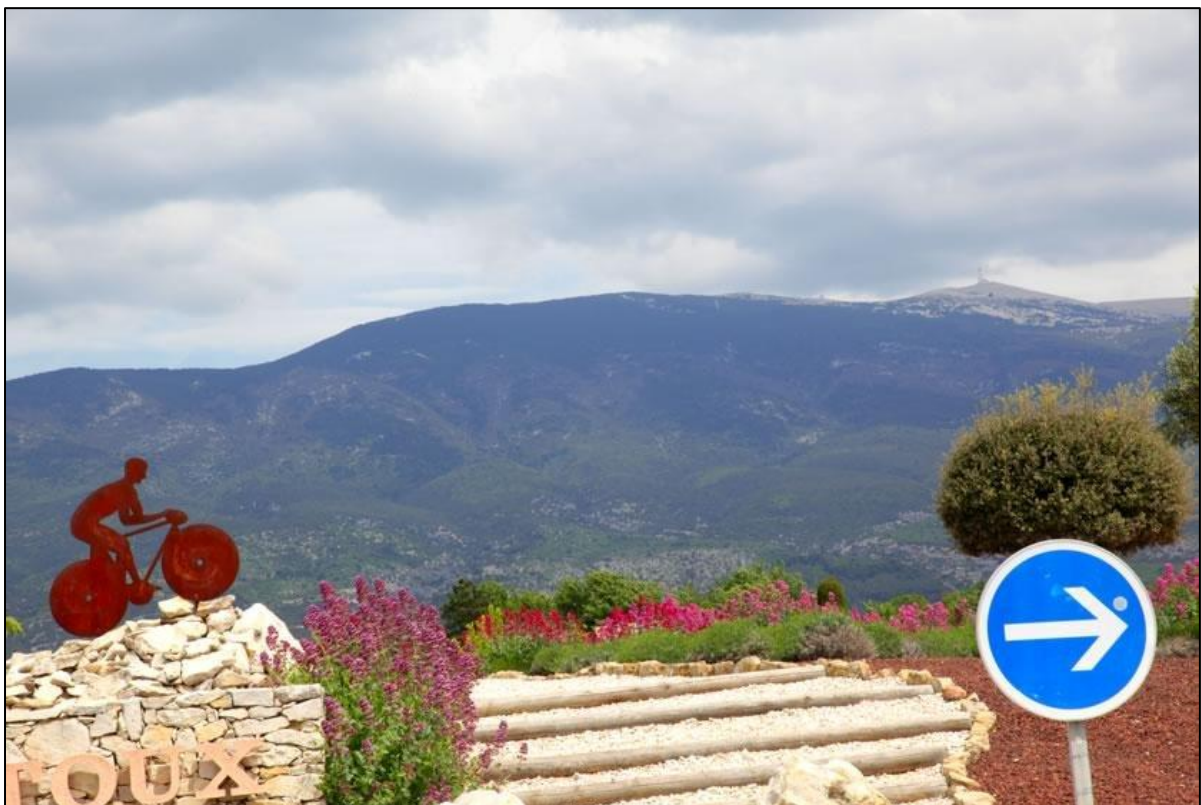

Afrika, waar ze hele maisvelden in een vloek en een zucht opvreten. In Sérignan Du Comtat, een klein plaatsje in de buurt, waar zich ook ettelijke 'supermarchés' bevinden, hebben ze daar, de vaart der volkeren following, een rotonde aangelegd. Een goed gebruik voor een zichzelf respecterend dorp is dan dat er een kunstwerk op gezet worden. In Bedoin is dat natuurlijk een fietser. Maar in Sérignan hebben ze er een kunstwerk opgezet in de vorm van een sprinkhaan. Daarmee is deze

rotonde tot de lelijkste rotonde van de Provence verklaard, men vindt het een gruwel. Kijk maar eens naar de foto's en inderdaad het lijkt wel een scene uit 'Star Ship Troopers' (Paul Verhoeven 1997). Het gemeentebestuur wordt gek van de ophef, sinds zij behoren tot de tien lelijkste rotondes van het land. De inwoners voelen zich beledigd door deze keuze. Die *Locusta migratoria*, zoals de Latijnse naam van het beest luidt, staat daar ter ere van Jean-Henri Fabre, er is hier geen dorp of stad waar

niet een avenue of '*rue*' of '*place*' naar hem genoemd is. Deze J.H Fabre was een entomoloog (insectenkundige) en in het dorp staat een Nationaal Museum dat verzamelingen van insecten en fossielen, een herbarium en heel veel aquarellen van paddenstoelen bevat. Dit museum is gelegen in het huis van die geleerde entomoloog Jean-Henri Fabre. Ik vind het beeldhouwwerk best mooi, vooral die ogen, die kijken me droevig moordlustig aan.

Jean-Henri Casimir Fabre, geboren op 21 december 1823 te Saint-Léons (Aveyron), overleden op 11 oktober 1915 te Sérignan-du-Comtat (Vaucluse), was een man van de wetenschap, humanist, natuurkundige, entomoloog, schrijver met passie voor de natuur en een Franse dichter. Lid van de Académie Française.

Historische ervaringen

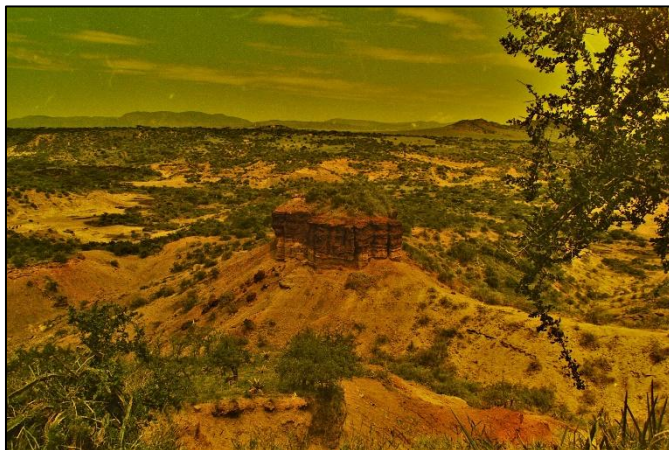
We zitten hier dan wel in een uithoek in de Provence, maar verstoken van allerlei zijn we niet. We hebben gelukkig Wifi, meestal van goede kwaliteit en kunnen dus zo contact houden met de buitenwereld. Je kunt je niet meer voorstellen hoe het was, dertig jaar geleden toen we hier op vakantie kwamen. Je moest telefoonkaarten kopen en eindeloos in de rij gaan staan voor een telefooncel. Of op de camping telefonische verbinding vragen waar voor je dan eerst muntjes moest kopen bij de receptie. Even bellen was er niet bij. Je liet, als je aangekomen was, heel snel en kort, weten dat alles goed was en daar moest het thuisfront het mee doen. Kreeg je pech onderweg, dan moest je een telefoon zoeken. Langs de snelweg had je palen waar je in kon praten met de centrale en dan kwam, als het goed was na een uur of meer, een takelwagen om je auto naar de garage te slepen. Toen wij hier in Bedoin voor de eerste keer kwamen kon je nog staven ijs halen, nee geen schepijs, gewoon bevroren water, per meter en daar kon je dan je dranken in een geïsoleerde kast

mee koelen. Hield vrij lang zo'n staaf ijs. Onvoorstelbaar!

Toen bij Tours, op een van onze eerste vakanties met de kinderen, mijn accu kapotging – ik was vergeten de koelbox uit te zetten toen we even stopten, hielp een vriendelijke vrachtwagenchauffeur uit de Achterhoek ons, bij de *péage*. Hij verbond zijn enorme accu met de onze en onze auto reed weer. We moesten natuurlijk wel meteen een garage zoeken om er een nieuwe accu in te laten zetten. De vrachtwagenchauffeur verzuchtte: "Lieve mens'n, blijf

toch thuis!". En eigenlijk had hij gelijk. Maar je bent jong en je wilt wat! Ik ging naar de garage in Tours, mijn vrouw en kids achterlatend langs een doorgaande weg, in de bloedhitte en toen ik de nieuwe accu had reed ik weg en vergat de papieren. Ik keerde om... : garage gesloten tot 3 uur! Ik ben toen maar gaan lunchen in een restaurant en ik kon niet even bellen om te zeggen dat er wat tussen gekomen was. Om 4 uur kwam ik uiteindelijk terug en konden we onze reis voortzetten. Nu pak je je handy en belt met de hele wereld, met beeld erbij. Mijn vrouw praat op vakantie meer met haar zus en de kinderen dan ze normaliter thuis zou doen. De tijden veranderen. Maar wat niet veranderd is de verwondering over bepaalde zaken. Ik dacht daarover na toen ik op Facebook de

berichten van Maarten van Rossem onder ogen kreeg. Over wat te doen en vooral wat niet te doen op vakantie. Ik vind die ouwe brompot wel leuk. Soms irritant, maar hij neemt geen blad voor de mond. Dit keer ging het over vakantie ervaringen die indruk maken. Hij was in een museum, bijna in de stoel van Stalin gaan zitten, wat niet mocht! En hij heeft op het balkon gestaan waar ook Mussert heeft gestaan (daarvoor heeft hij ook altijd de passende kleur kleding aan). Hij noemt dat 'historische sensaties'! Ik zelf, heb dat ervaren toen ik in de Olduvai-kloof in

Tanzania stond, in het museum aldaar en een werktuig van de Homo erectus mocht vasthouden. Dat paste precies in mijn hand, triomf! Mijn kinderen hadden die ervaring toen we in Vaison la Romaine

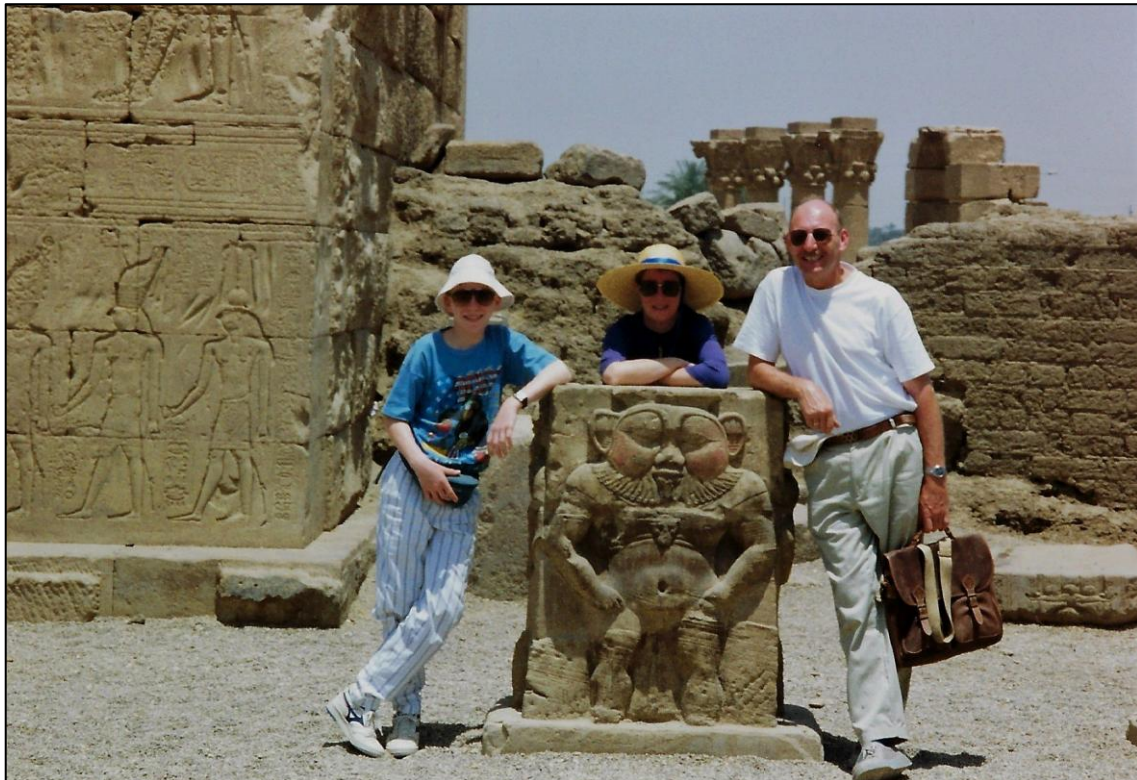

door de ruïnes liepen en ons zo goed konden voorstellen hoe het dagelijks leven er toen uitgezien moet hebben. Het hoogtepunt vormde het gezamenlijk zitten op de toiletten in het openbare toilet gebouw. Wat een sensatie! Ook de kastelen hier in de omgeving zorgde voor oneindig veel vertier en fantasie. Zr renden, in die bloedhitte, naar boven en als wij met de tong op de schoenen, eindelijk, zwetend als runderen, boven waren stonden ze al op de kantelen te

zwaaien tot grote angst van mijn vrouw, die ze overal al vanaf zag vallen.

Sommigen hebben inderdaad de eigenschap om juist wanneer het niet mag, het toch te doen. Mijn broer had daar een handje van. In Egypte stonden we in een tempelcomplex bij een beeld van de god Bes. Er stond een bord bij dat je er wel vijf keer omheen mocht lopen – volgens de overleveringen bracht dat geluk-, maar je mocht hem niet aanraken. Dus wij allemaal vijf keer erom heen gerend. En wat deed mijn broer, de risico's van het land niet kenende en het risico op confrontaties met politie en bewakers: hij wreef het beeld toch over de buik en pakte het toen vast! Ik plofte bijna van ergernis, maar hij kon het niet laten. Dat is zo iets als de Mona Lisa een kusje geven!

Later vond ik een steen in Gronsveld en ook die paste exact in mijn hand. Ik was ervan overtuigd dat het een vuistbijl was. Komt er zo'n snotjong van de historische club van Meerssen en die leegde mij even precies uit waarom het maar 'gewoon' een steen was. Weg betovering.

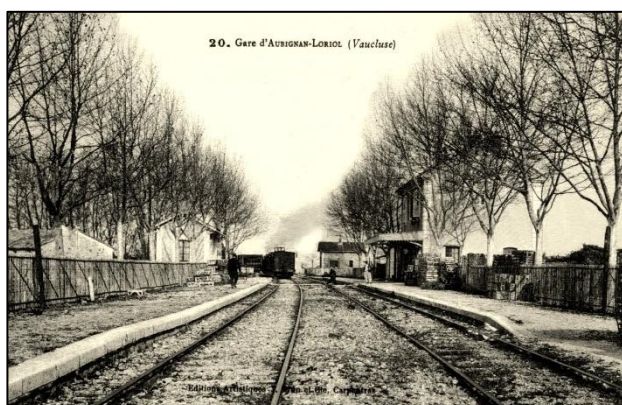
Camping nieuws.

De mussen vallen van het dak. Vroeger zouden we zeggen: "We hebben een geweldige zomer!". Maar nu zegt iedereen: "zie je wel, het klimaat verandert!" Het is warm, inderdaad, de hondsdagen blijven maar voortduren, 's avonds komt de temperatuur niet meer onder de 22 graden. Nu hebben wij er in ons hoekje van de camping, gelegen op het wat hogere niveau, niet zo veel last van. Maar de kampeersers die op het beneden terrein staan, hebben het 's nachts zwaar. Verschillende gaan midden in de nacht buiten liggen omdat de warmte in de caravan niet meer te harden is. "T is ook

nooit goed", zou mijn moeder zaliger zeggen. Maar het leven gaat door, ondanks de hoge temperaturen. Er is weer een *.Jeux de Boules* concours gehouden en het lijkt wel of ik steeds slechter word. Niet verder vertellen maar ik eindigde op de laatste plaats. Ondanks mijn volledige inzet. Margaret deed niet mee, ze vond het te warm. Op de eerste plaats stond natuurlijk weer onze onvolprezen organisator: Evert. (Dat staat in-geprogrammeerd in zijn computer! Heb je alvast grote zekerheid over de uitslag!). Op de tweede plaats een Fransman en op de derde plaats Heidi! Dat is een verdiende plek voor deze volhoudster. Ik voorspel, dat zij ondanks de computer toch eens Evert van de troon gaat stoten. (Zie de foto)

Dan hebben we daar: Truus uit Maaseik! Dit tengere meisje heeft meegedaan aan de halve marathon van de Mont-Ventoux, editie 2022, zondag 31 juli: Er waren meer dan 500 deelnemers! Dit meisje is binnen de tijd (4,5 uur) die berg opgerend. Het was loeizwaar, de vliegen waren een plaag, het alleen lopen een temptatie. Maar ze heeft het gehaald,

waarvoor ons diep respect. Je mocht niet begeleid worden want de weg op de berg was helemaal afgesloten voor alle verkeer en haar ouders, die haar begeleiden, konden alleen via Malauc1ene bij de finish komen. Volgend jaar gaat ze het weer proberen maar nu samen met haar broer, dat loopt beter. Chapeau! Er waren nog meer kampeersers die de 'challenge' gelopen hebben, ook deze volhouders feliciteer ik met hun prestaties! IK heb ook de Mont Ventoux beklommen, maar dan op mijn manier (zie de foto's).

Wat doe je met al die stationnetjes die over blijven nadat onrendabele tramlijnen zijn opgedoekt. Van de tramlijn hebben ze een groot fietspad gemaakt. Zo kun je ongestoord van Aubignon naar Carpentras fietsen. Het stationnetje van Loriol, is omgetoverd in een klasse restaurant, wel iets duurder, maar onovertroffen lekker. Met grote dank aan onze vrienden John en Vivian, die ons het idee bezorgden en voor de nodige geestelijke begeleiding hebben gezorgd. Er valt hier nog heel veel te ontdekken, vooral op culinair gebied. We leren al doende, elk jaar, bij.!

Maar ook het *'bière-frites'* gebeuren op dinsdagavond en de BBQ op vrijdag draagt onze goedkeuring weg. Chef-kok Raphael serveert dan uiterst eenvoudig doch smaakvolle maaltijden. Margaret hoeft dan niet in de keuken te staan wat bij deze temperaturen bijna ondoenlijk is. We proberen het koken voor haar zo veel mogelijk te beperken. Desondanks was de gasfles opeens leeg, altijd net wanneer je het fornuis nodig hebt, gek hè! De reservefles staat in het tuinhuisje, dus even verwisselen. Dat is eenvoudig, nietwaar. Maar hoe het mogelijk is weet ik niet, ik heb weer eens een half uur staan rukken en trekken om die verdomde beveiligings-kop eraf te krijgen. Ik vergeet de truc steeds weer. Je moet ergens op duwen, maar ik kon het niet vinden. Gelukkig kwam de Chef Jean-B. langs gewandeld met z'n nieuwe liefde (een schat van een hond, Tryska) en die had het zo geregeld. Je moet inderdaad op het hendeltje duwen. Van alles blijft hangen maar dat zoiets nu niet in het geheugen blijft hangen, snap je toch niet hè!

De eenvoudige doch voedzame maaltijd, *'bière-frites'* was weer een succes. Voor een luttel bedrag kun je je hoeveelheid calorieën op smakvolle wijze aanvullen. En... je ontmoet weer eens andere mensen. Ik heb gepraat met een *'Normand'* die veertig jaar geleden onze camping bezocht en zich nog heel goed wist te herinneren hoe het met de familie Romanini (de voormalige beheerders),

functioneerde. Wij zijn toen, twee jaar nadien voor het eerst op deze camping gekomen. Vele dierbare herinneringen kwamen los. Een *'Normand'* is altijd goed voor spektakel, zoals het verleden kan beamen. Ik heb het verhaal verteld van de legendarische Michel *'le Normand'* (zie foto), die ooit tegen

madame Romanini heeft gezegd: "ik verzorg de Sangria wel na afloop van het Jeux de Boeles concours". Wat had die smiecht gedaan, in plaats van de vier flessen witte wijn had hij er ook nog eens twee flessen Calvados en een fles rum in gegooid. Sangria drink je als limonade maar omdat het zo gesuikerd is, kreeg ik met m'n diabetes, als grote uitzondering, een glaasje rode wijn. Toen Jan *'le Blanc'*, altijd de nuchterheid zelve, opeens het wijnveld in donderde en mijn alcohol vaste vriend Willy begon te wankelen, vroeg ik mij af: "wat is hier in godsnaam aan de hand?" De oude madame, overtuigd lid van de blauwe knoop, ze had immers bij een auto-ongeluk door toedoen van een ander en alcoholmisbruik haar zoon verloren, heeft het Michel nooit vergeven en hij mocht daarna niet eens meer een blik werpen op de pot met sangria bij een volgend toernooi.

Genderneutraal

Je denkt dat je in deze uithoek van het wereldgebeuren, wel tot rust zult komen. Maar niets is minder waar. Er zijn geen uithoeken meer en dat komt door het internet en de laptop. Ik had nog een paar ouderwetse boeken meegenomen om te lezen. Die leken me best interessant. Ik las 'Wormmaan' van Mariken Heitman, Vooral geïnteresseerd omdat een nichtje opeens een neefje is geworden. Ik ben uiteraard belangstellend omdat ik zelf vroeger seksuele voorlichting moest geven aan de lieverdjes van het VWO en daar kon ingaan op allerlei aspecten van seks, zoals gedrag etc. Nu lag er het boek: "Anders" van Frans de Waal. Leek me ook wel interessant. En wie schetst mijn verbazing: wat ik dertig jaar geleden vooruitstrevend voor de klas ten beste gaf, wordt nu min of meer wetenschappelijk bevestigd. Naar mate ik in het boek vorderde, je moest je eerst door en hele bende apen heen worstelen, werd ik steeds enthousiaster: "zie je wel, we zaten op het goede spoor!"

Ik volg op Facebook de schrijver Ton van Reen. Hij schrijft leuke gedreven boeken, die vooral gebaseerd zijn op een gebutste jeugd met weinig mogelijkheden. Hij is tamelijk gefrustreerd... maar dat kan een goede inspiratiebron zijn. Hij heeft veel compassie getoond in zijn leven met de ontwikkelingslanden en op zijn manier geprobeerd een steen bij te dragen aan verbetering van wantoestanden. In een aanval van teleurstelling over het doen en laten in de wereld, pakt hij uit tegen, ja waartegen? Hij lijkt overal tegen. Lijkt wel een beetje op mijn opa, die had het ook moeilijk in zijn leven en als hij commentaar leverde dan was hij overal tegen en alles en iedereen was een dievenbende. Nou zal hij best wel gelijk hebben, op een aantal punten, zoals de katholieke kerk, de banken, de verschrikkelijke jeugd, zonder mores, van tegenwoordig (die zijn boeken niet meer lezen!), maar wat schiet je daar nu eigenlijk mee op? Een positieve instelling en benadering is vaak productiever dan alleen maar hel en verdoemenis preken. In dit stukje pakt hij meteen even; *gender* en 'woke' mee en gooit dat op dezelfde hoop als kerk, kapitaal, onfatsoen en de religie, terwijl die begrippen daarmee niets te maken hebben maar wel in de belangstelling zijn komen te staan door toedoen van die zelfde kerk en de religies. Hij weet dus duidelijk niet waarover hij praat, in blinde woede.

Ik heb net het boek 'Anders' gelezen en heb het hem nog eens fijntjes uitgelegd. Kreeg een heel verhaal terug via de chat, hij durfde blijkbaar niet rechtstreeks voor Jan en alleman, zijn keutel te manipuleren. Gelukkig sloot hij af met: "even goede vrienden!" Uiteraard waarom niet? Mijn oom was kapper. Hij was in de leer bij een kapper in Sittard, voordat hij in de dertiger jaren zijn 'meester' haalde. Met de andere gezellen gingen ze 's avonds in een café nabij de kerk, bier drinken en leverworst eten. Door die combinatie ga je ontzettende winden laten. 'Vodsen' noemde men dat. De lol was nu om zodanig te 'vodsen' dat een chique vertegenwoordiger die er zat te eten, ontstemd over zoveel onfatsoen, de gelegenheid verliet. En een lol dat ze hadden! Dat is nu een gevolg van 'gender'. Mijn vader en zijn broers gingen ooit mijn Opa op het station afhalen. Deze was naar een vakbondsbijeenkomst geweest. Toen mijn Opa uit de trein stapte, op het overvolle perron, liet de oudste broer een enorme wind en het groepje zei samen: in koor: "Ah, foei Pol, zoiets doe je toch niet!". Geweldig lol, waarover jaren later nog gelachen werd. Als mijn vader dat vertelde lachte hij zich kapot, niet omdat het verhaal zo lollig was, maar omdat mijn moeder er zo misprijzend bij keek. Dat tekent het verschil tussen jongens en meisjes.

Ik ben zelf ook in een studentenvereniging geweest. En ook ontgroend. Het was vernedering maar ook best wel leuk. Je was met jongens onder elkaar en je ging het avontuur aan met de mores die je thuis al was aangeleerd! Daarna had je tijdens je studie veel steun aan elkaar Ik heb er nooit spijt van gehad. Ze waren bij de ontgroening best wel toegefelijk en het bestuur zorgde ervoor dat het niet tot uitwassen kwam. Maar dat was met de normen van toen. Als je de vergadering binnenkwam zonder stropdas, dan was je 'naakt' en moest je ijlings naar buiten om je te fatsoeneren. Men hield zich aan normen en waarden en de mores was thuis en op school al aangeleerd. Dat mag de jonkheid best ervaren en niets is beter dan zo'n studentenvereniging waar je fouten kunt maken zonder dat de hele wereld over je heen valt. Maar ja... toen kwamen er opeens ook meisjes bij en ik weet wel, ook

die moeten wat. Maar het bederft de sfeer gebonden aan 'gender' meteen en de lol is ervan af en het wordt grof.

Over 'gender' kun je een hele boom opzetten. Dien je je daarmee bezig te houden op vakantie? Of moet ik alleen maar schrijven over *Jeux de Boules*?

Klierende mieren

Ondanks dat er geen sprake meer is van 'bloedhitte' is het toch nog wel behoorlijk warm overdag. Zo'n gemiddelde temperatuur van 30 – 33 graden staat regelmatig op ons weerstation. Daardoor zijn we gedwongen om de middagstond rustend door te brengen. Dan doen we van 14 tot 16.00 uur niets en dat is best aangenaam.

Ik ga dan met de ventilator op bed liggen en Margaret ligt in de ligstoel (met ventilator). Dat houdt de vliegen enigermate van je lijf. Eén vlieg kan meer klieren dan je lief is en ik slaap dan ook met de

vliegenmepper in de hand.

Maar de laatste tijd komt daar een probleem bij. Miertjes. Piepkleine miertjes die eerst een voorkeur hadden voor de bed-kant waar Margaret ligt maar nu hun voorkeur verlegd hebben naar mijn zijde. Toen ik het nog niet in de gaten had dacht ik voortdurende dat het een stel vliegen waren, maar toen ze op verschillende plaatsen tegelijk begonnen te kriebelen, heb ik maar eens mijn ogen opengedaan en wat zie ik: een hele mierenkolonie onder

mijn kussen. En ze bijten af en toe ook nog op de onmogelijkste plaatsen. En ze volharden! Sta je Jeux de Boeles te spelen moet je opeens, op tamelijk onbetamelijke wijze tussen je benen gaan krabben omdat zo'n rot mier je in je ballen bijt. Als ik in bed lig heb ik geen bril op, dan zie ik ze niet eens. Volgens mij lijdt dat ertoe dat die mieren ook in je hersenen kruipen. Je ziet ze overal en nergens en je voelt constant prikjes en steekjes op de meest onbereikbare plekken.

Margaret controleert nauwkeurig het bed. Ze volgt de mierenpaadjes in de slaapkamer en plaatst mierendoosjes op de snelwegen. Het aantal is wel wat afgenomen, maar het kriebelt nog steeds. Margaret kan er een lied van zingen en dat gaat als volgt:

(op de melodie van Toby Rix: Malle vent Ja)

Ergens ver in los Provençalos
Daar was er eens een biologos
Die, al doodde hij wel insectos
Dat niet deed met echt plezieros
Daar hij in zijn hart een lid was
Van de dierenbeschermingas
Hulde hij soms hele nachtos
En dan zei zijn vrouwtje zachtos

Malle ventja, kom maar bij Greeta
Heb jij weer last van die mios
Wat een klieros zijn die dios
Malle ventja, kom maar bij Greeta
Huil maar niet of Greeta wordt boos, ja
Heb jij weer last van die mios
Wat een klieros zijn de dios
Malle vent, kom maar bij Greeta

Op een hete nacht weer zo'n benarde
Kon ie het echt niet langer harden
En behuilde hij met tussenposa
De pyjama van zijn Greeta
Hij bezwoer toen van zijn leevos
Zijn passionatos op te geevos
Hij had het toch weer benauwd ja
En weer suste hem zijn vrouwtja

Malle ventja, kom maar bij Greeta
Heb jij weer last van die mieros
Wat een klieros zijn die dieros
Malle vent, kom maar bij Greeta
Huil nou niet of Greet wordt boos, ja
Huil nou niet, niet
Daar kan ik niet tegen
Hoe heb ik zo'n vent toch gekregen
Ohoh jij, ik ga weer terug naar mijn moeder
En zij ging heen, heen, heen
Die arme Greeta

En dat 's nachts om twee uur!

Regen of zonneschijn?

Toen wij vorige week naar de markt gingen, waren we getuige van een bijzonder fenomeen. Het deed mij denken aan een 'witz' die jaren geleden de ronde deed. Vrouw Harskamp belde voor de dokter, die bij zijn bezoek constateerde dat ze weer zwanger was. "Maar mevrouw Harskamp, daar hebben we het een jaar geleden toch al over gehad? Nog een zwangerschap is zeer onwenselijk, zelfs gevaarlijk en u hebt al 5 gezonde kinderen!" Mevr. Harskamp keek benauwd: "Maar dokter, we zijn ook hoesjes gaan gebruiken, hoe heten die ook weer? Condingesen?". De dokter: "Maar mevrouw, wat hebben jullie dan gedaan?" Mevr. Harskamp: "Dokter ze waren zo duur en Henk wilde zo vaak, dat ik ze zelf heb gebreid!"

Daar zit het comité, die hoesjes breit voor over de verkeerspalen aan de grote Avenue van Bedoin. Ze

breien voor het goede doel. Ze willen graag op de foto en ze breiden dat het een lieve lust was. Wat was het goede doel? Ze maakten reclame voor de Naturisten Bond! Nou ja, dat hielp mevrouw Harskamp ook al niet!

Het regent! Eindelijk na 2 maanden bloedhitte hebben we nu al ons tweede onweer achter de rug. Het is absoluut nodig, want zo droog als nu, heb ik het in 35 jaar niet gezien! En het vermindert het bosbrandgevaar. Is voor ons niet zo relevant maar toch het stelt wat meer gerust.

Vanochtend zat er al verandering in de lucht. Ik heb me verslapen, werd pas om kwart over acht wakker. Toch had ik hele goeie zin. Er zat maar steeds een melodietje in mijn hoofd, dat er maar niet uit wilde komen. Ik kwam ook niet op de naam van de zanger. Tot ik onder de douche een straal koud water kreeg: Adamo! Toen zocht ik naar de beginzin bij dat melodietje. Was het nu: "*pardonnez moi, monsieur*"? of iets anders. Verdorie zoiets kan je blijven bezighouden. Dan maar googelen en ziet: "*Vous permettez monsieur?*" Ach ja wat hebben we daar mee gelachen in het verleden. Ik had een tante in Parijs. Daar heb ik zeker al een keer over verteld. Zij was de moeder van een tamelijk bekende Franse toneelspeler en regisseur. Van oorsprong was zij een Maastrichtse. Tante Dora's kwam vaker bij ons in de jaren zestig. Bij ons stond zij hoog aangeschreven, immers artiesten in Parijs en zo. Toen zij bij ons kwam waren wij helemaal hoteldebotel over een nieuw ontdekt talent: Adamo. Hij was op de televisie geweest bij Willem O'Duys en wij waren er allemaal gek van die zanger. Maar mijn tante reageerde heel teleurstellend: ze hoorde hem en zei: "wat een afschuwelijke stem heeft die en wat een verschrikkelijk accent. Nee dat is niks, kan niets zijn?" Een hele teleurstelling voor de familie, zelfs mijn vader vond het een beetje sneu. Maar goed, de autoriteit Tante Dora ging weer naar huis en kwam één jaar later weer op visite. Adamo was inmiddels in het Olympia in Parijs opgetreden en had geweldige recensies gekregen. Nu vertelde ze spontaan over die geweldige ster, die ze gezien had in Parijs, met die geweldige stem en zo'n leuk joch... een groot artiest" We wilden

haar wijzen op hetgeen ze één jaar eerder had gezegd, maar mijn moeder hield dat tegen, die wilde tante Dora niet kwetsen. Ja, tante Dora had er verstand van!

Later ben ik een week alleen naar Parijs mogen gaan. Een hele onderneming voor een 15-jarige met suiker. Maar vanwege de goede zorgen van tante Dora mocht ik Parijs bezoeken. Heb daar het leven van haar zoon, de grote artiest leren kennen en dat beviel me wel. Heb me altijd thuis gevoeld in

Parijs.

Maar goed, nu zitten we in de Provence. Ik heb een beetje gestruind op Facebook en vond daar een leuk artikel over 'knoeiers'. Mijn vrouw moest hard lachen toen ik het haar vertelde. Knoeiers, mensen die overmatig knoeien als ze eten, zijn bovengemiddeld intelligent. De oorzaak schijnt te liggen in het feit dat je ouders je 'vrij lieten' met eten. Je mocht wat meer experimenteren met het eten. Het heeft voordelen! Je hebt minder snel kans op overgewicht, althans dat stellen de onderzoekers. Nou... niets van gemerkt. Knoeiers houden wel van een gevarieerder eetpatroon, dat kan kloppen. Knoeiers zijn vaak socialer, die kletsen en lachen tijdens het eten en kunnen beter articuleren omdat ze leren goed te slikken en zich te verslikken. Ze schijnen bovendien avontuurlijker te zijn, je begon al vroeg te eten met mes en vork waardoor je motoriek gestimuleerd werd. Wat moet je daar nu van denken?

En dan is er nog het park. Altijd nog heel erg omstreden hier in de regio. Immers de instelling van het 'Parc Nationale du Mont Ventoux' betekent dat je je aan regeltjes moet gaan houden en daar hebben vooral

de boeren en de herders natuurlijk geen zin in. Er zijn er die zelfs nu nog, twee jaar na oprichting van het park, met behulp van hun auto protesteren tegen het park: "*Non au Parc*". Bij de camping BBQ (zonder vuur) schuift een ongelooflijk leuke meid aan. Zij overnacht in een tentje achter ons op het tententerrein. Zij is '*ranger*' in het park en moet dagelijks controleren of het allemaal wel goed gaat. Nu vind ik een foto van haar op facebook. Ik was zo verrast door haar verschijning dat ik vergat een fotootje te maken en nu wordt het me in de schoot geworpen. Jeetje wat een meid... en wat zit er allemaal niet in die donkere wouden? Wilde zwijnen en ja, wolven ook. En heel veel boze herders. Nou... ik zou best een bekeurinkje van haar willen krijgen ergens heel diep in een donker bos, toch?

De buren

Toen ik vanochtend terugkwam van het douchen, stond de laadklep van de Dacia Sandero van de buren open. Gaan ze weg? Ze waren twee weken lang onze buren en je hoorde eigenlijk helemaal niets, je zag ook niets. Behalve dan een vrouw die af en toe buiten op en neer liep te telefoneren met een koptelefoon op. Een kwaal waar alle Fransen op deze camping aan leiden. Ijsberen en telefoneren. Of ze ging alleen boodschappen doen in haar wagentje. Wat waren dit voor mensen? Margaret kwam al vlug tot de conclusie dat die ander een vrouw moest zijn, ze had een schim gezien toen de auto een keer wegreed. Voor de rest was en bleef het doodstil. De vorige buren waren een Frans gezin dat ook weinig lawaai maakte, ondanks drie kinderen. Maar je hoorde af en toe toch wel wat. Die kinderen waren ongelooflijk gedisciplineerd. Geen kik of schreeuw, dat maak je niet meer mee tegenwoordig. Maar deze buren werden in de loop van die twee weken een steeds groter raadsel. We zijn niet nieuwsgierig maar Margaret stond af en toe zelfs op om ongeïnteresseerd in de richting te kijken als er iets bewoog. Keek ik uit het raampje van mijn werkkamertje, dan lag de vrouw wel eens te zonnen in een ligstoel. Maar dan was het steeds weer diezelfde vrouw, dezelfde die boodschappen ging doen en in het autootje stapte. Voor de rest niets. 's Avonds brandde er wel wat licht, maar het bleef doodstil, geen televisie aan, wat bij Fransen een hoge uitzondering is. Af en toe dreef er een zware wiet geur in de richting van ons terras. Kwam dat van hen? Misschien is de partner zwaar ziek of overspannen en vindt zij/hij daar rust bij? Er waren ook helemaal geen kookgeuren, waar leefden deze mensen van? Diezelfde vrouw lag soms wel eens in het zonnetje met een koptelefoon op. Maar van de ander geen spoor van beweging.

Vanochtend stond de klep van hun auto open. Een teken van vertrek. En verdomd, ik kon Margaret wakker maken met de mededeling dat de buren gingen vertrekken en dat 'die ander' een man was. Een man van oudere leeftijd met grijzend haar, type schrijver. Stond de auto in te pakken. Dus geen lesbiennes, geen ziek wrak dat hulpbehoevend rondstruinde, nee gewoon een man! . Wat is het geweest? Was het een auteur die alleen maar rust nodig had om te schrijven. Of misschien wel een ambtenaar die een fiks rapport af moest krijgen of een professor met een belangrijk wetenschappelijk artikel? Zijn maîtresse was het in ieder geval niet, de vorige keer dat er een vent

met z'n maîtresse zat maakte die twee verschrikkelijk lawaai elke avond in de slaapkamer was het net een radio podcast show, bij de konijnen af. Nu ging er een laptop mee de auto in. Was hij misschien zwaar ziek geweest en aan de nodig revalidatie toe. Of was het toch een oude snoeper met z'n maîtresse? We zullen het nooit weten want tijdens ons ontbijt om negen uur vertrokken ze met de noorderzon. We

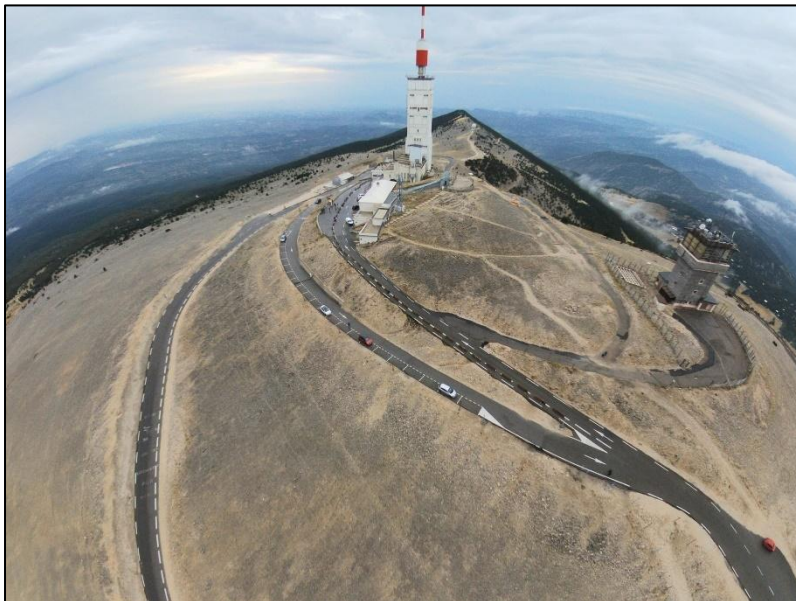
zullen het nooit weten! (Foto: ons huisje in de opkomende zon)

Die steenpukkel maakt je gek

Gisteren bij de BBQ, hier op de camping, zat ik naast twee Italianen. Ze vonden de camping leuk en gezellig maar ze waren toch eigenlijk gekomen voor maar één ding: met de fiets die berg op. Ze moesten die Ventoux toevoegen aan hun lijstje. Zij waren dit jaar niet de neigen. Hele hordes trekken met de fiets, tegen de Mistral in, met het gezicht vol met vliegen en gestoken door de wespen, verbrand door de stekende zon, tegen die hellingen op. Voorbij aan het monument van Simpson, uitdrukking van de ultieme opoffering aan de

waanzin die grote groepen mensen in hun greep houdt. Het thema blijft hetzelfde: tegen die berg op! Reeds in de middeleeuwen trok die pukkel aan de mensen. De 'Beklimming van de Mont Ventoux' is een brief van de Italiaanse dichter Francesco Petrarca over zijn tocht naar de top van de Mont

Ventoux op 26 april 1336, gericht aan een vriend. De brief werd later omstreeks 1350 gepubliceerd in zijn '*Epistolae familiares*'. Toen is de waanzin begonnen. Op 7 augustus 1921 landde Gustave Daladier zelfs met zijn vliegtuig op het plateau van de 'Col des Tempêtes'. Op 14 oktober 1967 beklom de 70-jarige Julien Bouteille de zuidelijke helling met een fiets zonder zadel. Het duurt iets minder dan twee uur en daarna had hij last van aambeien en hij had zeker iets te diep in de '*bouteille*' gekeken. Op 3 juli 1983 deed

André Derve de beklimming met een gewicht van 52 kg op zijn rug. Het duurde 4 uur over de noordelijke helling. In 2003 werd de eerste rolschaatsrit gemaakt door Thibaut Dejean. Deze prestatie heeft geleid tot terugkerende wedstrijd de 'Roller aventoux'. Roekeloze fietsers, die zich zelf de '*singuliers*' mogen noemen (*singulier* = dwaas) hebben geprobeerd vast te stellen hoe vaak je in 24 uur de berg kunt beklimmen. Het record is op naam van Jean-Pascal Roux met 11 klimmen en maar meteen via de zuidelijke helling, alstublieft! Kortom die Ventoux maakt iedereen gek!

Toen wij jaren geleden hier voor het eerst kwamen en spraken met de oudere eigenaars van de camping, waren de verhalen over mensen die onder het zicht van die steenklomp, gek geworden waren, niet van de lucht. Ze verhaalden over ouderen die in combinatie met de barre weersomstandigheden die hierbuiten zowel zomer als winter kunnen heersen, volledig uit hun dak

Ik moet zeggen, toen die Mistral nog uit het Noorden blies als het bij ons in Nederland slecht weer was, kon het inderdaad behoorlijk fris zijn. En het duurde altijd 1 - 3 of 9 dagen aan een stuk. Dan kroop je in je caravan met een fles wijn en hoopte dat het spoedig voorbij was. Nu het in heel Europa droog en heet is geweest blies er weliswaar een Mistral maar die was warm. Maar die fles wijn die bleef!

bij een BGA (= Beschermde Geografische Aanduiding). Voor BOB-wijnen moeten de bijzonderheden over het geografische gebied betrekking hebben op zowel natuurlijke als menselijke factoren. Voor BGA-wijnen moeten de bijzonderheden over het geografische gebied betrekking hebben op natuurlijke en/of menselijke factoren. Bij een BOB zijn alle druiven waarvan de wijn gemaakt is

benaming van de Côte-du-Rhône. Zo, weten jullie dat ook weer. Je wordt dan wel gek van die Mont Ventoux, maar de wijntjes zijn zo gek nog niet, toch?

Topzomer?

Het seizoen is ten einde! De regering meldt dat Het zomerseizoen voor toeristen "opmerkelijk" goed

verlopen is. Er zijn zo'n 35 miljoen Fransen op vakantie gegaan", d.w.z. zeven op de tien Fransen, tegen zes op de tien vorig jaar. De uitgaven van de Fransen stegen met 10% ten opzichte van 2019 in hotels en restaurants. De vrijetijdsparken meldden een omzetstijging van 18% in juli. De hotels verhoogden hun gemiddelde inkomsten per kamer met 22,2% ten opzichte van 2019. Het aantal overnachtingen op campings steeg met 5 tot 7% ten opzichte van 2019, met name dankzij de terugkeer van toeristen uit Nederland, België en Duitsland. Er kwamen in juli/augustus 25 miljoen

buitenlandse bezoekers naar Frankrijk, goed voor 15 miljard euro aan inkomsten.

Kom daar maar eens om. Hier in Bedoin ligt het denk ik toch wel een beetje anders. Het aantal tenten is gedecimeerd, het aantal campers is flink toegenomen, maar die blijven altijd maar een of twee dagen. De huisjesverhuur ging redelijk goed. En die geluiden hoor je ook van andere campings in de omgeving. De belangstelling voor de Provence was dit jaar tanende. Veel mensen trokken door naar de kust. Het was hier af en toe ook onbehoorlijk heet. Een aantal jaren zouden we gezegd hebben: 'een geweldige zomer!' Nu zeggen ze 'klimaatverandering'. Ik vind het een geweldige zomer. Het klimaat dwingt je alleen om wat meer niets te doen. En dat hebben we dan ook gedaan: niets! Voor de hardwerkende Bedoinese horeca is het natuurlijk zuur maar ze zullen eraan moeten wennen

totdat er weer eens een Tour de France langskomt.

De voorspellingen zijn somber. Macron heeft het over "het einde van de overvloed en de zorgeloosheid". Hij gaf aan dat hij "zeer bezorgd" was over de toekomst van de planeet en vooral Europa. Einde aan de overvloed, we zullen moeten inbinden! En dan gaan de benzineprijzen opeens naar 1 euro 55 (Leclercq 01-08-2022)! Zo goedkoop heb ik hier in jaren niet gereden! De enquêtes geven aan dat de Fransen zich zorgen maken over de 'opwarming'. Men vindt de maatregelen die de regeling treeft

goed, ja bij zo'n benzineprijs. Voor de rest interesseert het ze geen juu, ze rijden als idioten en hier scheuren elke dag motoren met meer dan 120 kilometer per uur en met een ontielig herrie langs de camping. Die hebben het dan even niet begrepen. Wie doet er wat aan? Niemand.

Veel Fransen verwachten ook veel van het "soberheidsplan" van Macron, dat in het najaar zal worden gepresenteerd om het totale energieverbruik van het land te verminderen. Dan zal de benzineprijs wel weer stijgen!

Bij al dat ‘geknoter’ vond ik een stukje proza dat ik u (aangepast) niet wil onthouden:

"Ik denk niet dat de behoefte om wandelingen te maken minder zullen worden, maar ik denk dat de aanvallen van nostalgie steeds vaker zullen gebeuren. En dat is normaal, want ik heb meer verleden dan toekomst, dus in het evenwicht van mijn psyché zijn er meer gedaan, dan dingen te doen. De verleiding is groot om je te laten inhalen door de herinnering.

Maar ik wil nog steeds momenten maken en niet opnieuw beleven. Op de dag dat ik verdwijn, zal ik netjes met het leven omgegaan zijn, want ik heb het heel erg gewild en gerespecteerd. Ik heb nooit de geur van seringen, het geluid van de wind in de bladeren, het geluid van het lawaai op het zand als de zee rustig is ontweken.

Al die momenten die de natuur ons geeft, ik heb ze liefgehad, gekoesterd, en ben verwend. Ik ben correct. Ze maakten deel uit van mijn omzwervingen en mijn steeds vernieuwde gelukkige verbazing. Het verleden is goed, maar de opwindende van het heden is een manier van hoe je te gedragen, het is een plicht. In onze beschaving mishandelen we het heden, we zijn steeds gespannen naar wat we willen hebben, we zijn niet meer verbaasd over wat we hebben. We klagen over wat we zouden willen hebben. Vreemde mentaliteit! Tevreden zijn is niet slecht. Terugkeren naar het geluk van wat je hebt, dat is een manier om te leven. »

(Uit: "Olijfbom" van Kersauson)

Boom van Venetië

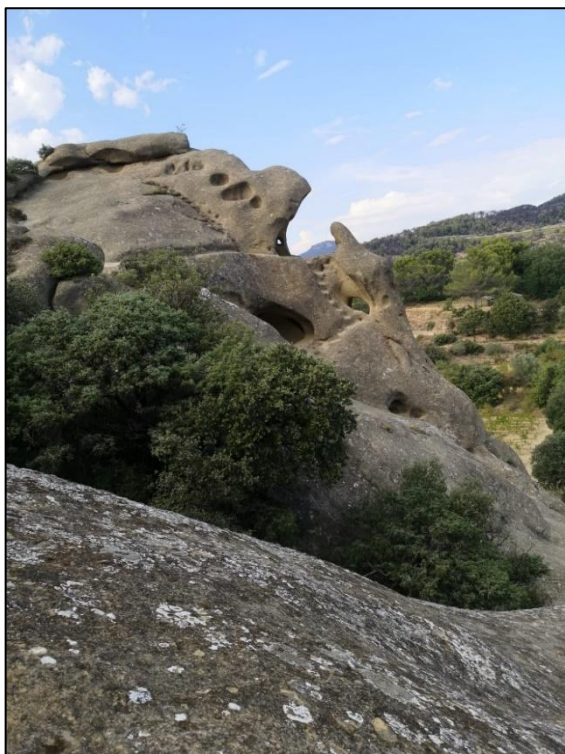
Als je hier in de omgeving op vakantie bent, dan kom je ongetwijfeld zeker een keer terecht in Beaumes-de-Vénise. Beaumes dankt zijn naam aan de vele prehistorische grotten (*Balmes*), die in het hart van de heuvel zijn gegraven. Vroeger dienden ze als toevluchtsoord voor veel gezinnen. Je kunt die grotten nog steeds bezoeken. Ze liggen hoog boven het stadje en je moet aardig klimmen maar dan heb je ook wat. Een goede vriend, Hans, heet het gewaagd en een aantal foto's kun je hieronder bewonderen

Je kunt er ook heerlijk eten en drinken en je kunt er vooral genieten van een geweldige likeur die men daar brouwt en die bekend staat onder de gelijknamige naam. Dit land bevat wijngaarden en olijfbomen op aarde die beschermd is gebleven door wijnboeren die duurzame landbouw combineren met de liefde voor een ongewoon, rijk en kostbaar '*terroir*'. Gelegen aan de voet van de Dentelles de Montmirail, bestaat het territorium uit drie grondsoorten en in het bijzonder 'de trias', deze uitzonderlijke bodem maakt de teelt van een

specifieke wijn mogelijk. Het is een bijzonder zoete krachtige wijn die vooral gebruikt wordt bij voorgerechten en desserts. Je kunt bijvoorbeeld een stukje meloen met ham dopen in deze Beaumes, heerlijke combinatie vooral lekker bij hapjes tijdens de *apéro*. Maar even de culinaire kant van de zaak terzijde, het kan niet altijd mzar over eten gaan!

De kwalificatie 'Venetië' heeft niets te maken met de stad Venetië (waarover men trouwens een prachtige tentoonstelling kan volgen in de 'Carrières de Les Beaux' die niet zover hiervan af ligt). Het begrip Vénise is afgeleid van de naam van de graaf Venaissin en dus voormalig eigendom van de

pausen van Avignon. De naam is een vervorming van "*de Venisse*", dat wil zeggen "du Comtat Venaissin". Maar domme Google vertaalt het continue met 'Venetië' In 1957 trad Beaumes-de-Venise toe tot het productiegebied van de Côtes du Rhône. In 1978 kwamen de wijnboeren van Beaumes-de-Venise in de hogere categorie en konden ze Côtes du Rhône Villages Beaumes-de-Venise produceren. Op 9 juni 2005 bereikten de rode wijnen van Beaumes-de-Venise de hoogste rang van de Crus van de Côtes du Rhône.

Het stadje is al zeer oud (maar ja wat is hier niet al zeer oud?). In Beaumes-de-Venise, lag de Romeinse kapel 'Notre Dame d'Aubune'. Zijn naam 'Aubune' zou afkomstig zijn van de overwinning die Karel de Grote zou hebben behaald tegen de Moren op deze plek. Als dank zou hij de maagd beloofd hebben een kapel te laten bouwen. Om wraak te nemen, maakte de duivel een rots los van de heuvel om de kapel te verpletteren, maar de Maagd hield de steen tegen

Deze kapel uit de elfde eeuw is een van de mooiste voorbeelden van Provençaalse romaanse kunst. De priorij is gerangschikt tot de historische monumenten.

De vierkante klokkentoren, een juweel van de romaanse kunst, heeft een prachtige decoratie, geïnspireerd op de oude manier: pilasters en zuilen over de hele hoogte van de klokkentoren. Het koor bestaat uit een koorspoor en een drievoudige abside, kenmerkend voor de romaanse kunst. Elk van de drie semi circulaire kooruitbouwen, is door een raam geboord.

Dit is een laatste tip van dit jaar voor als je nog eens de Provence ingaat. Beaumes-de-Venise is en van de vele geweldige uitdagingen die de Provence te bieden heeft. Vooral als je jongere kinderen hebt, laat ze daar op die rotsen rondspringen. Ze vinden niks mooier dan dat en het speelt geweldig tot de verbeelding. Trek je niets aan van he gezeur, zo van: alweer een kerk of alweer een ruïne. Aan een game op je telefoon hou je geen geweldige herinneringen over maar aan deze bezoeken zul je blijven genieten tot op hoge leeftijd!

Er was eens....

Er was eens een meisje en dat meisje woonde in Bedoin. Bedoin lag in een lege kale vlakte waar het hele jaar door de Mistral overheen raasde en er groeide dan ook niet veel soeps. Dat meisje vroeg aan haar vader: "Pappie waarom groeien hier geen druiven?". Haar vader antwoordde: "Ik zou er

heel wat voor over hebben, eigenlijk alles, om dat mogelijk te maken!". Hij ging op weg voor een lange wandeling en kon het meisje gerust achterlaten want zij had ook nog een Opa die op haar paste. Tijdens zijn lange wandeling werd hij steeds meer gekweld door die vraag van zijn dochter en hij wilde haar toch gelukkig maken. Zijn gepeker en gesteun kwam de goden ter ore en zij hielden hem aan en vroegen hem: "Wat kwelt jouw ziel?" Hij gooide zijn gedachten op straat en zei: "Ik zou er alles voor over hebben om haar die voldoening te geven". De Goden zeiden geamuseerd: *"that's a deal!* Jouw leven voor haar wens!" Goden willen namelijk altijd graag mensenlevens hebben in hun verzameling. Hij dacht er even over na en zei toen "OK, maar dan wil ik wel een aantal wijngaarden erbij!" De Goden waren in een goede bui en gaven toe aan zijn wens! Ze veranderden hem in een enorme steenklomp die ervoor zorgde dat het klimaat erachter, daar waar Bedoin ligt, gespaard werd voor fatale weersomstandigheden en de planten er goed konden groeien. De Opa en het meisje werden de eerste wijnboeren van de streek. Later kwamen er meer en verenigden zij zich in de coöperatie: de 'VMV'. Sinds jaar en dag produceren zij de lekkerste wijnen die je je maar kunt voorstellen.

Dit jaar hebben wij dat klimaatverschil nog weer eens aan den lijve kunnen ondervinden. Terwijl wij genoten van de frisse avondlucht, flitste en donderde het achter de berg, in de richting van Vaison la Romaine en Sault dat het een lieve lust had. Daar kletterde het van de regen terwijl er op het dak van ons terras een paar druppeltjes vielen. Werkelijk fantastisch hoe die berg al dat kwaad tegenhoudt. Tja, zo ontdek je steeds meer zaken Bedoin betreffende. Zo heb ik ontdekt dat onze Kerstman er vakantie houdt. Hij loopt gewoon incognito tussen de mensen en geniet van een drankje op het

terras. Wil je het niet geloven dan kijk maar eens naar de foto die ik gemaakt heb. Hij woont in Bedoin en komt uit België maar verblijft de koude helft van het jaar ergens anders, je mag raden waar.

Iets waar ik nog geen vinger achter gekregen heb is hoe hoog die berg nu eigenlijk is. Op de foto's die door 'les singlés', weet u wel die club van gekken die meerdere malen de berg achter elkaar op fietsen en dan voor dat naambord met al die stickers erop gaan staan om zich te laten vereeuwigen, staat heel stoer

1910 meter. En dat hebben ze nu ook op al hun shirtjes laten drukken. Vroeger was hij één meter lager: 1909 meter. Nu is 'de wetenschap' erachter gekomen dat de berg één meter hoger is 1911 meter! Terwijl daarvoor de hoogte werd gezet op 1912 meter. Zie de foto's maar. Alom verwarring dus.

Verder heb ik ook nog het heuse bestaan van kabouters ontdekt. Kijk maar naar de foto's. Voor een Belgisch biertje als tegenprestatie doen ze heel veel werk en zorgen dat je 's ochtend weer fris op kunt staan en blijven. Als je ze niet goed verzorgt, dan lopen ze weg. Dus houdt ze goed in de gaten

en blijf aardig tegen ze.

Verder heb ik ontdekt, of eigenlijk wist ik dat al, dat het goed toeven is als je omringd bent door vriendelijke en aardige mensen. De gelegenheid daartoe werd dit jaar geschapen door de onophoudelijke inzet van Evert en Marianne en Raphael en Katie. Deze mensen zijn door hun bereidheid bezig te zijn voor de anderen het zout in de pap, hier op de camping. Zij organiseren de Jeux de Boules concoursen en het gezamenlijk eten en zorgen er zo voor dat ook de gasten uit de vreemdste en verre hoeken zich thuis voelen in een chaos van koeterwaals, maar iedereen begrijpt het.

Het kan, het is mogelijk! Dat geeft voldoening als je hier een tijdje mag verblijven al kun je je niet meer zo inzetten en waar maken. Dan is er toch sprake van opfrissing, weliswaar niet lichamelijk maar vooral geestelijk en daar kun je een heel jaar op teren. Daar moet ik nog een geweldig nieuwfeit aan toevoegen: mijn schatje en zorghulpkabouterdje heeft afgelopen maandag het Boules

Concours gewonnen en is eerste geworden, zelfs Evert de eeuwige kampioen en zijn computer zijn door haar verslagen. (Ik bleef weer hangen op een zesde plaats: het middensegment!)

Ik ga het Bedoin Journaal voor 2022 sluiten. Volgend jaar gaan we gewoon door met 2023 en met het verzinnen van onzin al is het maar om jullie zinnig bezig te houden. Al die mensen die gewoon leuk gereageerd hebben: hartelijk bedankt voor jullie steun alhoewel ik ook zonder lezersschare geschreven zou hebben, het wordt door mij verzameld met de foto's en komt in een map als vakantieherinnering voor wie dan ook. (Alhoewel zich inmiddels al een geïnteresseerde uitgever heeft gemeld die al die verhalen van 1995 tot en met nu wil beoordelen en kijken wat hij er mee kan. Iedereen die het leuk vindt kan ze krijgen). Eeuwigheidswaarde hebben ze niet maar ze zijn gewoon leuk. Dat was de bedoeling.

Ajuus tot volgend jaar!

